

CSALÁDI TRAGÉDIA – 1. rész

- Bejegyzés szerzője Szerző: [kialtoszo](#)
- Bejegyzés dátuma [2024-02-28](#)

Öngyilkossági kísérlet, tisztulás holdfény által

Bizony még a pletyka is egy nagyon fontos eszköz a Mindenható Isten kezében, mivelhogy segített abban, hogy napvilágra kerüljön az a szomorú történet, miszerint az én földi testvérem, egy fiatal gyergyói családanya megkísérelte eldobni az életét. Ezt követően pedig az ő ikertestvére anyaszült meztelenül járkált éjszaka a város utcáin. A történetek következményeképpen az egyiket a csíkszeredai pszichiátrián kezelik, a másikat pedig gyergyótölgyesi elmeógyógyintézet zárt osztályán próbálják „meggyógyítani”.

Hogy történhetett ilyesmi a Bodó ikrekkel, akik néhány napja még úgy sétáltak együtt a város utcáin, mint akiknek teljesen felhőtlen az életük? Ahhoz, hogy az érdeklődők megérthessék a történeteket, segítségül hívom az Úr Jézus Krisztus beszédét, amit ma már a keresztények is szégyellnek, és majdhogynem teljesen figyelmen kívül hagynak.

„Mert nincs oly rejtett dolog, a mi napfényre ne jőne; és oly titok, a mi ki ne tudódnék.” Mt 10:26

A legegyszerűbb nyilván az lenne, ha letudnánk az egész kérdést azzal a kijelentéssel, hogy bolond az egész család, hisz az ikrek testvérbátyja néhány hónapja bement a baptista gyülekezetbe, azt követően pedig a katolikus templomba, és az Úr Jézus nevében figyelmeztette a híveket a közelgő ítéletre.

Azok számára, akik beérik ezzel a magyarázattal, semmikképp nem ajánlom e cikk továbbolvasását. Nekik az fölösleges időpazarlás lenne. Akiket pedig foglalkoztat, hogy milyen indítékok állnak e nem hétköznapi események mögött, ismételten elmondom, amit a karácsonyi éjféli misén az Úristen nevében kijelentettem:

Az ítélet elkezdődött. A tavalyi karácsony alkalmával Jézus Krisztus nem

úgy jött, mint „kiszjézus” akivel azt kezdünk, amit akarunk, hanem úgy, mint Úr Jézus, aki ígéretéhez híven eljön ítélni ‘élőket és holtakat’. Ez azt jelenti, hogy minden egyes ember életében eljön az a pillanat, amikor el kell számolnia az életével, és a cselekedeteivel. Azzal, hogy mit kezdett a rendelkezésére álló életidővel és kegyelemmel.

Mint tapasztaljuk, ezekben az időkben az ítélet nem csupán egyéni szinten zajlik, hanem közösségi, nemzeti és globális szinten is. Akit érdekel, [Máté evangéliumának 24. fejezetében](#) elolvashatja, mit mond Jézus ezekről az időről, és ha alázattal kéri, az Úristen megnyitja a szemeit, hogy megláthassa, hogy napjainkra nézve mennyire aktuálisak Jézus Krisztus végidőkre vonatkozó figyelmeztetései.

Na de mit jelent ránk nézve, hogy az ítélet elkezdődött? Hogyan kezdődik az ítélet? Amint a cikk elején is idéztem, Jézus Krisztus, akit szégyell a modern ember, azt mondja, hogy nincs oly rejtett dolog, ami napfényre ne jönnön, és oly titok, ami ki ne tudódnék. Tehát az ítélet a rejtett dolgok és a titkok feltárásával kezdődik úgy egyéni, mint közösségi, nemzeti és globális szinten.

Az apokalipszis szó jelentése: feltárás, kinyilatkoztatás, megjelentetés, felfedés. Ezért neveztetik a Biblia utolsó könyve Jelenések könyvének. Görögül apokálupsis. Angolul pedig Revelations a reveal (felfed) szóból. Ezekben az időkben minden titkos bűn, gonoszság lelepleződik, kitudódik, és semmi sem marad elrejtve. Ezért van tele a sajtó a vezetők, és más közéleti személyek titkos bűneivel, amelyeket nem tudtak tovább rejtegetni az emberek előtt. Ezért kerültek a felszínre a Bőjte Csaba árvaházaiban történt, pedofíliával kapcsolatos botrányok. Ezért vált nyilvánvalóvá a magyar köztársasági elnök bűnrészessége a gyermekek ellen elkövetett bűncselekményben. De ez az oka annak is, hogy kitudódik a férj, illetve a feleség hűtlensége, aminek következtében ideálisnak tűnő házasságok bomlanak fel, családok mennek tönkre, gyermekek sérülnek.

Na de mi a helyzet az én földi családom esetében? Mi okozta az

apokalipszist, és mi kellett lelepleződjön a családtagokra nehezedő nyomás hatására?

A majdnem végzetes tragédiába torkolló eset alkalmával megmutatkozott, hogy milyen szellemiség ejtette rabul, és uralta a húgomat, több, mint tíz éven keresztül. (Arról, hogy minek következtében történhetett meg ez a kapcsolat, egy későbbi cikkben fogok írni.)

Ezen a ponton előre bocsájtom, hogy kívánok a legnagyobb alázattal és istenfélelemmel beszélni a történekről, mert teljes meggyőződésem, hogy sokan vannak még úgy Gyergyószentmiklóson, mint az egész Székelyföldön és Kárpát-medencében, akik áldozatául estek annak a szellemiségnek, amely a húgomat rabul ejtette, és amely az ő ikertestvérét majdnem az öngyilkosságba kergette, és némelyek talán megszabadulnak. E kinyilatkoztatás célja nem az, hogy kárhoztassa az érintetteket, hanem az, hogy magukra ismerve, minél többen esélyt kapjanak arra, hogy megszabaduljanak a Székelyföldön is aranykorát élő okkultizmus börtönéből, amely az emberi jóság és a feltétel nélküli szeretet köntösébe bújva fertőzi azok elméjét és lelkét, akik a fájdalmak és az élet nehézségei elől a New-Age vallásokba és az ezotériába menekülnek. Mivelhogy én sem kerülhettem el sem az okkultizmussal való találkozást, sem az azzal való harcokat, számos hanganyagban beszélhettem arról, hogy milyen formában van az jelen Székelyföldön, és melyek annak a fontosabb ismérvei. A legelső cikk, amelyben felsorolom a Székelyföldön is jelenlévő népszerűbb irányzatokat, még a szabad gondolatok időben született, de megtalálható a www.kialtoszo.hu oldalon is.

Címe:

Okkult iskolák és gyakorlatok Székelyföldön és a Kárpát-medencében <https://is.gd/UQvFt6>

Újabb felvételek a témával kapcsolatosan:

Az ezotéria leukémiát okoz: <https://is.gd/gflior>

Az ezotériából lehetetlen megszabadulni: <https://is.gd/CXsljA>

Az ismertebb irányzatok, amelyekkel a húgom is érintkezett, és amelyekről nekem is tudomásom van, a jóga és a reiki. Ezen kívül más, számomra ismeretlen okkult praktikákat is gyakorolt, amelyek révén 'megerősítette a kapcsolatát a szellemvilággal'. Mandalákat és más okkult szimbólumokat rajzolt, amelyekről köztudott, hogy a hindu istenségek különféle képi ábrázolásai. Az elkészítési folyamat pedig a szertartás részét képezi. Arra nem kaptam elhívást, hogy tüzetesen megvizsgáljam az összes irányzatot, – ami képtelenség lenne –, viszont Isten kegyelme által megláthattam, hogy a látszat ellenére ezek többnyire ugyanarról a töről fakadnak, és az alapelképzelés mindenütt ugyanaz:

Az ember különböző emberi eszközökkel és emberi technikákkal elérheti a megvilágosodást, a földi hiábavalóságtól való szabadulást, az 'istenti létet'. Magyarul ezek az iskolák és irányzatok az önmegváltást hirdetik, ami szöges ellentéte mindannak, amit Teremtőnk Jézus Krisztus szavai által kijelentett, miszerint a szabadulás nem emberi cselekedetek által van. Ugyanis Isten kegyelmi ajándéka az azok számára, akik őszintén megbánják bűneiket, és teljes bizalmukat az Ő szavába helyezik. ([Ef 2:8-9](#), [Apostolok 4:12](#))

Ami közös a legtöbb okkult iskolában és irányzatban, az az önszeretet, ami szintén szöges ellentéte Krisztus beszédének, amely elvileg a kereszténységünk alapját képezi. Merthogy ő nem magát szerette, hanem az embereket, a betegeket és a bűnösöket, az olyan nyomorultakat, mint én, akik roskadoztak bűneik és tévelygéseik terhe alatt.

Nem kellett saját magát szeretnie, hisz bőségesen elég volt neki az Atya szeretete. Az a gyermek, akit a szülei szeretnek, nem érzi szükségét annak, hogy saját magát szeresse. Sőt, ha sokat kap a szüleitől, még

másoknak is jut belőle. Ez történt Jézussal is. Azért tudta ő a bűnösöket is szeretni, mert engedelmessége révén telve volt az Atya szeretetével, kegyelmével, amiből bőségesen jutott mások számára is.

Népszerű fogalmak, amelyekről tudhatod, hogy a Krisztussal szembemenő, azaz antikrisztusi tanokkal van dolgod.

ÖNISMERET \Rightarrow ÖNSZERETET \Rightarrow ÖNAZONOSSÁG \Rightarrow ÖNBIZALOM \Rightarrow
ÖNKIELÉGÍTÉS \Rightarrow ÖNFEJLESZTÉS \Rightarrow ÖNÉRTÉKELÉS \Rightarrow
ÖNIGAZULTSÁG \Rightarrow ÖNELÉGÜLTÉS \Rightarrow ÖNIMÁDAT \Rightarrow
ÖNMEGBOCSÁTÁS \Rightarrow ÖNZŐSÉG \Rightarrow ÖNMEGVALÓSÍTÁS \Rightarrow
ÖNMEGVÁLTÁS \Rightarrow ÖNKIFEJEZÉS \Rightarrow ... és ezek egyenes
következménye pedig az öngyilkosság.

„Mert lesznek az emberek (ön-)magukat szeretők, pénzsóvárgók, kérkedők, kevélyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, háládatlanok, tisztátalanok, szeretet nélkül valók, kérlelhetetlenek, rágalmazók, mértéktelenek, kegyetlenek, a jónak nem kedvelői. Árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői. Kiknél megvan a kegyességnek látszata, de megtagadják annak erejét.” 2Tim 3:2

És ezen a ponton jön képbe az én földi családom története, ugyanis, mint a szóbeszédből tudjátok, az egyik húgom, aki nagyon sok időt töltött az ő ikertestvérével, öngyilkosságot kísérelt meg, ami Isten kegyelmének köszönhetően, nem járt sikerrel. Az ikertestvér pedig, akihez ő nagyon ragaszkodott, és akivel rengeteg időt töltött, több mint tíz éve rabja annak a szellemiségnek, amely arra készíti az embereket, hogy saját magukat akarják megszabadítani ahelyett, hogy az Ég és a Föld Teremtőjére bíznák az ő életüket és az ő szabadításukat. Mivel sok esetben akár több órán keresztül is hosszasan sétáltak, és beszélgettek, ő is átítatódott az önmegváltás tanaival, amelyek rá, mint családanyára, elhordozhatatlan terheket helyeztek, és amelyek súlyos zavarokat okoztak az ő földi identitásában. Mint tudjuk, mivel egy elbukott világban élünk, és mulandó a földi életünk, előbb-utóbb mindannyian

elveszítjük a földi identitásunkat, ha másképp nem, a test halálával. Viszont nem mindegy, hogyan veszítjük azt el. Úgy-e, ahogy Teremtőnk akarja, hogy Ő ad helyette egy új és tökéletes identitást; vagy pedig úgy, ahogy a Krisztus önként vállalt keresztáldozatát semmibe vevő, önimádó és gyilkos szellemiség mutatja: elveszi a régi identitást, ami helyett a káoszt és a zűrzavart adja.

Az okkultizmus rabjává vált húgom, mielőtt teliholdas éjszakán meztelenül kiment volna az utcára, feltételezhetően a tükörhöz dörgölözött, csókolta, és simogatta azt, aminek nyomai tisztán kivehetők a tükrön. Nagyon sok tükör van a lakásában, de állítólag sosem nézett tükörbe. Kedves barátom révén tudom, hogy bizonyos okkult irányzatokban és babonás néphiedelmekben, a tükörről úgy hiszik, hogy átjáró a szellemvilág és az emberek világa között. Ezért sok helyen le is takarják a tükröt éjszakára, hogy a szellemek ne tudjanak bemenni a házba. Azonban bizonyos 'szintek felett' már nincs szükség arra, hogy letakarják, merthogy az a szellemvilággal való kommunikáció eszköze.

Miután egy férfi megtalálta a kicsi húgomat meztelenül a földön, és felvitte a kórházba, ő azt mondta, hogy az ő testvére víz által kellett megtisztuljon, ő pedig a hold fénye által. Mint tudjuk, a kisebbik húgom esetében a 'víz általi tisztulás' szinte halállal végződött.

Megvallom őszintén, hogy nagyon sokat vívódtunk az elmúlt időszakban, mert noha nem találkoztam rendszeresen egyikőjünkkel sem, az Úristen nagyon sok figyelmeztető álmot adott róluk, amelyek egy részét megosztottam mindkettőjükkel, másik részét pedig a családos húgommal és az ő kedves férjével, és többnyire az egészlől hangfelvételt készítettem, amelynek megértéseit közzétettem a kialtoszo.hu oldalon.

A 17-es csapdája:

<https://is.gd/fBj9iz>

Felnőttek gyermekkorában:

<https://is.gd/SYcPXm>

A tízparancsolat jelentése:

<https://is.gd/XiuVOz>

Figyelmeztető álmokat a közelgő borzalmakról nem csak én kaptam, hanem édesanyánk, egy közös barátunk és a húgom is, akit szinte az öngyilkosságba kergettek az ikertestvér beszédei. De tudtommal a húgom férje is kapott álmokat, amelyeknek ő nem tulajdonított különösebb jelentőséget. Sőt, még a kisebbik lányuk is kapott egy olyan álmot, amely a tartalmát illetően megegyezett az egyik figyelmeztetéssel, amelyet én kaptam.

Sajnos a keményszívűségünk miatt nem vettük elég komolyan a figyelmeztetéseket. Ezért elkerülhetetlenné vált a tragédia, amely hála a Magasságos Istennek, nem lett végzetes kimenetelű.

Azonban arra figyelmeztet az Úristen, hogy az életével fog fizetni mindenki, aki emberi jósággal, emberi eszközökkel és emberi erővel próbálja megállítani azt a tüzet, ami a családukban, és ebben a városban elindult. Sajnos többen vannak az én közvetlen környezetemben is, akik bár rengeteg kegyelmet és szeretetet kaptak Istentől, még mindig az önmegváltás, és az önszeretet tanaiban hisznek, és azt is hirdetik, ezáltal félrevezetve azokat, akik minden figyelmeztetés ellenére emberi módszerek után kutakodnak ahelyett, hogy Isten szavát keresnék, amiben bizonyítottan gyógyulás van, igazi szabadulás, békesség és élet.

Ezek közül sokan még mindig az úgynevezett 'belső hanggal' szédítik magukat és embertársaikat, azt tanítva, hogy figyeljenek az ő isteni hangjukra, ami a lelkükben van. Viszont ez hazugság. Egészen pontosan féligazság, avagy az igazság eltorzítása. Ugyanis Jézus egyértelműen kijelenti, hogy a mi belsők tisztátalanná vált. A bensőnkől (a szívünkől) származnak a különböző bűnök: a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznaságok, lopások, hazugságok, káromlások. Ezért mondja, hogy szükséges az embernek újjászületni,

avagy a bensőnek megtisztulni az Ő szavai által. Különbén még mindig a világból bevett hazug gondolatokat, testi kívánságot hisszük belső hangnak, és ha azt követjük, az Isten szavával és akaratával szembe megyünk, és elveszünk.

Csupán abban az esetben bízható meg a belső hang, ha semmiképp nem mond ellent Jézus kijelentett szavainak, amelyek megíratlak János, Máté, Márk és Lukács feljegyzéseiben, a Biblia újszövetségi részében.

„Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet: és az én Atyám szereti azt, és ahhoz megyünk, és annál lakozunk.” Jn 14:23

Arról ismerhetitek meg azokat a személyeket, akiket még mindig az Antikrisztus szellemisége irányít, hogy Jézust ‘csak egy tanítónak’ mondják, vagy felemelkedett mesternek. Azt mondják róla, hogy ő a szeretet, ő az élet. Mindent mondanak, csak épp a lényegét nem, amit Péter mondott, miszerint Ő a Krisztus az Élő Isten fia (Mt 16:16), Ő a Megváltó, a Szabadító, aki ártatlanul a vérével fizetett a mi bűneinkért, hogy elkerülhessük a jogos büntetést, és hogy megbocsáttassanak a mi bűneink. Jézus barátja, János azt mondja, hogy senki sem mondhatja Jézust Megváltónak, Szabadítónak, csak Isten lelke által. (1Jn 4:2-3) Az Antikrisztusnak pedig nincs szüksége Megváltóra, mert ő vagy tagadja a bűn létezését, vagy saját magát akarja megváltani különböző emberi módszerekkel. Ezáltal elszakítja magát Istentől, és úgy éli az életét, hogy másoktól lopkodja az életidőt, és az életerőt. És teszi ezt sokszor a feltétel nélküli szeretet, a feltétel nélküli elfogadás, a barátság és a családiasság nevében; ölelgetve és puszilgatva azokat, akiket kizsákmányol. Ez történt a kisebbik húgom esetében is, aki szinte az életével fizetett, amiért a bánatára és nyomorúságára emberektől fogadta el a segítséget, és nem attól, aki többszörösen figyelmeztette a közelgő veszedelemre. Azt mondja Pál apostol, hogy a Sátán is a világosság angyalának adja ki magát. Ezért nem csoda, hogy az ő szolgálói is úgy jelennek meg az emberek életében, mint akik segíteni akarnak, az

eredmény mégis a keserűség, a betegség és a halál. Egy másik fontos jellemzője az Antikrisztus szellemiségének, az, hogy folyton az áldozat szerepében tünteti fel magát, hogy sajnálatot és empátiát ébresszen azokban, akik jóhiszeműen segíteni akarnak neki. Viszont mivelhogy mindennél jobban ragaszkodik a saját akaratahoz, és esze ágába sincs Istenhez fordulni, hogy megszabaduljon a terheitől és a bűneitől, rárakja azokat arra a személyre, akinek látszólag segíteni akar.

Az elmúlt évek során sokszor éjt nappallá téve beszéltem azokról a dolgokról, amiket az Úristen Jézus és a próféták szavai által kijelentett. A sok kemény figyelmeztetés mellett, amelyet magyarok tízezrei hallhattak a világ minden részén, rengeteg dicsőséges történetet is megoszthattam arról, hogy Isten hogyan szabadította meg különböző betegségekből, megkötözöttségekből, függőségekből vagy épp az okkultizmus és az ezotéria rabságából azokat, akik hallgatva a Kiáltó Szót, meglátták és őszintén megbánták bűneiket, és segítségül hívták az Úr Jézus nevét. Tehát bőségesen kaptunk lehetőséget arra is, hogy megismerjük az Isten kegyelmét és féltő szeretetét, amit Ő nem kényszerít rá senkire. Viszont a kegyelmi idő lejárt. Ő mostantól nem fogja hagyni, hogy a tolvajok és a gyilkosok, akik érzélgéssel és hazug tanokkal megtévesztik embertársaikat, szabadon garázdálkodjanak. Ezért álomban azt mutatta, hogy hatalmas tűz támadt, és akik emberi erővel, emberi ésszel és emberi jóssággal akarták kioltani a tüzet, egy hatalmas robbanás következtében szörnyet haltak.

Az okkultizmus által megkötözött húgom folyton azt mondogatta, hogy tűz van, és ő már tíz éve oltja a tüzet, és szükség van még tűzoltókra. Azt is mondogatta, hogy ő a pokol tüzében van. Hiába mondtam neki, hogy nem te kell kioltsd a tüzet, nem te kell megszabadítsd a húgodat, mert Isten Jézus Krisztus által a szabadulást ajándékba adja mindenki számára, aki hajlandó letenni terheit az Ő kezébe. Nem hallgatott rám. Mindenképp ő akarta kioltani a tüzet. Aznap történt, hogy valamivel durván elégette az arcát pontosan úgy, ahogy Isten azt korábban

megmutatta. Én örülök annak, hogy nem történt semmi végzetes egyikőjükkel sem. És őszintén remélem, hogy az, Aki elrendelte, hogy ezt a történetet megosszam sokak okulására, és szabadulására, előkészítette földi családom szabadulásának útját is. Mert bár tudom, hogy Jézus szavai szerint nem ők az én testvéreim, hanem azok, akik cselekszik Isten akaratát, fájdalmas látni, hogy ez az emberlő szellemiség hogyan szipolyozza földi családtagjaim és más embertársaim lelkét.

Bár a fent leírtak alapján úgy tűnik, hogy az okkultizmus rabjává vált húgom okozta a bajt, nekem azt adta a Magasságos Isten, hogy ne azonosítsam azzal a szellemiséggel, amely megkötözte őt, mert ha megteszem, akkor őt fogom gyűlölni, nem pedig azt a gyilkos szellemiséget, amely többek között őt is rabságban tartja. A történet egy másik nagyon fontos aspektusa az, hogy bár igaz, hogy 'kívülről' jött be ennek a családnak az életébe a gonosz, csak úgy mehetett be, hogy ajtót nyitottak neki, és bőségesen talált magának szabad helyet abban a házban. Az Egyiptomból való kijövetelkor, a pusztító minden házba bement. és megölte a gyermeket, kivéve azokat a hajlékokat, ahol a szemöldökfa meg volt kenve a bárány vérével. Az Újszövetség tükrében ma már ez is egy fontos allegória, amely Jézus Krisztus vérének a védelmére utal. A szemöldökfa a homlokunk, a gondolkodásunk. A bárány vére Jézus vére, a bűnösökért fizetett váltságdíj, valamint Jézus szava, amelyet figyelmen kívül hagyunk, szégyellünk. Tehát ahol a családfőnek a homloka (gondolkodása) nincs megkenve Jézus vérével, az Ő szavával, oda bármikor bemegy a pusztító akár a feleség ikertestvérén keresztül, akár másképp, pl. paráznaság, vagy egy érdekes 'csajos' tanfolyam által, amely kezdetben a test egészségét hirdeti, majd pedig 'idegen istenségek' szellemiségét ülteti el a feleség fejébe, vagy akár a gyerekek fejébe, amelyen keresztül beviszi a halált abba a házba. Így hát, akik nem kérnek látást szemeikre az Élő Istentől arra vonatkozóan, hogy mi által engedték be a pusztítót a házba, nem bánják

meg bűneiket, és nem kenik meg a szemöldökfát a bárány vérével, ami Jézus beszéde, tudatosan a fájdalom, a betegség és a halál mellett döntenek.

Azt mondja Jézus, hogy aki újonnan nem születik, nem láthatja Isten országát. (Jn 3:3)

„És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata.” Rm 12:2

Azokat, akik magukra ismertek a fenti történet bármelyik részletében, és már megszabadulhattak a Krisztus vére, és az Ő életet adó szava által, arra kérem, mondjanak egy fohászt az én földi szeretteimért, mert ez a csata még nem ért véget, és őszintén kívánom, hogy ne tragikus, hanem inkább dicsőséges vége legyen.

Emlékezzetek az Úr szavaira, aki azt mondja Pál apostol által, hogy nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a FEJedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak. Nekem őszinte bizodalمام van abban, hogy Krisztus beszédének, a kétélű éles kardnak hatalma van minden sötét hatalmasság felett. A mi dolgunk csak annyi, hogy beszéljünk. Avagy az Ő beszédével éljünk, és vívjuk meg a hit nemes harcát, a megkötözöttek szabadulására és a megsebzett szívűek gyógyulására.

Ezt mondja Isten, az Ég és a Föld Teremtője. Átok alatt van az az ember, aki emberi erőben, és emberi értelemben bíz, és az Úrtól elfordul az Ő szíve. (Jer 17:5)

Ez az ítélet azok számára, akik visszaélve az Úristen kegyelmével, féltő szeretetével, még mindig az önmegváltás, az önmagunkban bízás tanait hirdetik, és akik emberi erővel, emberi módszerekkel, emberi jósággal akarják eloltani az igazság tüzeit:

„A fejsze pedig immár a fák gyökerére vettetett. Azért minden fa, a mely jó gyümölcsöt nem terem, kivágattatik és tűzre vettetik.” (Mt 3:10)

Ez pedig az örömhír azok számára, akik e szomorú történet által magukra ismertek, meglátták, és belátták, hogy meg vannak tévesztve az ezotéria és a New Age spiritualitás által, és úgy érzik, hatalmas szükségük van Isten könyörületére, a váltságdíjra, amelyet Jézus Krisztus a tévelygőkért és a bűnösökért kifizetett a kereszten.

„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Mert nem azért küldte az Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa.” Jn 3:16

„Annakokáért az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is, aki, mikor Istennek formájában vala, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresíté, szolgai formát vévén föl, emberekhez hasonlóvá lévén; És mikor olyan állapotban találtatott mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig, még pedig a keresztfának haláláig.

Annakokáért az Isten is felmagasztalá őt, és ajándékoza néki oly nevet, a mely minden név fölött való;

Hogy a Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieieké, földieké és föld alatt valóké.

És minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére. Fil 2:5

... és nincsen senkiben másban idvesség (menekülés, szabadulás): mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk... Apostolok 4:12

És aki segítségül hívja a Jézus Krisztus nevét, megtartatik.” Apostolok 2:21

A történetnek sok ága-boga van, de az Úristen egyelőre ennyit helyezett a szívemre. Ha úgy kedves Neki, folytatása következik. (Remélhetőleg egy dicsőséges befejezés irányába.)

Ez az írás a tartalom megváltoztatása nélkül, a forrás megjelölésével szabadon terjeszthető azzal a reménységgel, hogy valakinek a hasznára

válik. Meggyőződésem, hogy nem az én családom az egyedüli család, és nem az én szülővárosom az egyedüli város Kárpát-medencében, ahol meggyökerezett, és folyamatosan pusztít az okkultizmus.

Ingyen kaptatok, ingyen adjátok!

CSALÁDI TRAGÉDIA – 2. rész

- Bejegyzés szerzője Szerző: [kialtoszo](#)
- Bejegyzés dátuma [2024-03-01](#)

Hogy jött be az okkultizmus a húgom életébe?

Erről a kérdésről bátrabban merek beszélni, mert mint már említettem, én sem kerülhettem el a New Age ezotériával való találkozást, és annak tanaival való megfertőződést.

Mivelhogy egy elbukott világ szülöttjei vagyunk, mindannyian találkozunk nehézségekkel, fájdalmakkal, gyötrelmekkel, amelyektől ösztönösen próbálunk megszabadulni. És ez teljesen természetes, hisz legbelül mindenki tudja, hogy nem a gyötrelmek az élet rendeltetése, hanem az öröm, a szeretet és a béke. Ezért, amikor problémák adódnak, akarva-akaratlanul mindenki az öröm, a szeretet és a béke állapotába kíván visszakerülni. És ezen a ponton jönnek képbe sokak számára az úgynevezett pótcselekvések, a káros szenvedélyek, a függőségek, a vallások, az életmód tanácsadók, a guruk, a tanítók, a különféle lelki békességet kínáló módszerek, és ha már semmi sem segít, az

öngyilkosság lehetősége, vagy Isten.

Mit gondolsz, miért mondta Jézus, hogy boldogok a szegények, és a lelki szegények? Talán azért, mert a szegény embernek nincs lehetősége arra, hogy megvásárolja a békességet, ami valójában egy hamis békesség, amiből ha sokat szerez az ember, eltorzul, és kárba vész, elkárhozik az ő lelke. Miért mondom azt, hogy az a békesség, amit pénzen vesz meg az ember más emberektől, csak hamis békesség lehet? Azért, mert a Magasságos Isten, az Ég és a Föld Teremtője ismételten kijelenti Jézus és az ő gyermekei, az apostolok és a próféták által, hogy a békesség, éppen úgy, mint az élet, ajándék. Tehát nem megvásárolható, emberi eszközökkel és módszerekkel nem megszerezhető. Ezt mondja az Élő Isten fia: „Békességet adok néktek. Az én békémet adom néktek. Nem úgy adom, ahogy a világ adja.” Jn 14:27 „Én a szomjazónak adok az élet vizének forrásából INGYEN.” Jel 21:6

Viszont mivelhogy megszerettük a pénzt, sokat dolgoztunk, és meggazdagodtunk, megengedhettük magunknak, hogy saját kívánságunk szerint vásároljunk békességet magunknak. Így vásárolnak sokan okleveleket, elismeréseket, alkoholt, szerelmet, fülnek tetsző pozitív gondolatokat, kurzusokat, könyveket, meditációs módszereket, légzéstechnikákat, tudatmódosító szereket, szerelmet, figyelmet, vitaminokat, mesterséges illatokat, mesterséges fényeket, hangulatfokozókat stb. És amikor ezt tesszük, nem vagyunk tudatában annak, hogy minél több boldogságot és békességet szereztünk magunknak az emberektől, annál kevesebb valódi békességet kaphatunk az Élő Istentől. (Lásd szegény Lázár története – Luk 16:25)

A fentiek alapján bárki megérthette, hogy miért mondja Jézus, hogy boldogok a szegények. Teremtőnk a következő szavakkal figyelmeztetett a hazug tanokra, amelyek olyan nyugalmat és olyan békességet kínálnak az embernek, ami megmérgezi, és megbetegíti a lelkét: „Mert lesz idő, mikor az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek magoknak tanítókat, mert viszket a

fülök;” 2Tim 4:3

Amíg az emberek nem voltak ilyen gazdagok, amíg nehézségben életek, nem engedhették meg magunknak, hogy olyan tanokat, módszereket és örömeket vásároljanak, amelyek tönkre tehették a lelküket. Ekképp lelki szegények és boldogok voltak. Egy Istenük volt, és egy-szerűen élték földi életüket, aminek végén nagy eséllyel megboldogultak. Ahogy a magyar biblia fordítója, Károlyi Gáspár fogalmazta: „Mostan noha külsőképpen bódogtalanok vagyunk és szerencsétlenség alatt vagyunk, mindazáltal lélekben bódogosak és békességesek vagyunk. Mert a Christus Jesusnak, az Isten fiának tudománya, az Evangélium tisztán prédikáltatik, melynek általa az Szentlélek Isten hütöt gerjeszt mibennünk, hogy az mi lelkünk békességesek legyen Istenel. ” Régebb ez a békesség volt a szegények és a lelki szegények jutalma.

A misztika, a New Age ezotéria, és annak elődje, a teozófia és az okkultizmus mindig is a gazdagok, az arisztokraták eledele volt, akik noha anyagiakban meggazdagodtak, lelki békességet nem találtak. Hogyan is találhattak volna lelki békességet, amikor megtagadva Isten lelkét, ami Jézus beszéde, gonosz lelkekre (tanításokra) hallgattak? Különbféle okkult tanokkal töltekeztek, szeánszokra jártak, szellemidézéssel, jóslással, asztaltáncoltatással, varázslással foglalkoztak, ami némiképp kielégítette a boldogságigényüket. Igen ám, de miután kezdetét vette az ipari forradalom, a gazdagság és a kényelem azok számára is elérhetővé vált, akik korábban a paraszti sors ‘boldog rabjai’ voltak.

„Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme.” 1Tim 6:10

A kommunizmus valamennyire mérsékelte az okkultizmus terjedését. Viszont azt követő demokráciával bejött a gazdagság, és a szabadság ígérete. Akkor még kevesen látták, hogy, amit szabadságnak hiszünk, az valójában nem más, mint szabadosság, ami a testtudat felerősödéséhez és erkölcsi romláshoz vezet, aminek végső állomása a mindenki által ismert Szodoma és Gomora, ahol mindenki azt gondol, és azt csinál,

amit akar. De ahogy Szodomának és Gomorának a bűn miatt égnie kellett, úgy e modern társadalom sem kerülheti el a tüzet.

A fentieket azért írtam le, hogy érthetővé váljon, hogyan kerül be az okkultizmus egy lelki problémákkal küzdő személy életébe.

És most nézzük meg, mi volt a kiváltó ok, és hogy lehetett volna elkerülni a tragédiát.

Aki Jézus szavai szerint újjászületett, és ismeri a Szentírást, tudja, hogy minden lelki trauma, békétlenség, betegség és fájdalom a bűn következménye. Isten apostola úgy fogalmazza, hogy a bűn fizetsége (következménye) a halál. És ha figyelembe vesszük, hogy a bűn szó életellenességet jelent, nincs semmi érthetetlen a fenti kijelentésben, hisz magától értetődő, hogy az életellenesség az élet elvesztését eredményezi, és aki életellenes, nem maradhat életben.

Annak, aki bűnt követ el, és rabja a bűnnek, nem lehet lelki békéje, ugyanis Isten nem adhatja a békességet az életellenes cselekedetekre. Mint tudjuk, a szegény emberek is vétkeztek, nem csak a gazdagok. Viszont amikor a szegény, Egy Istenben hívő, egy-szerű ember bűnt követett el, nem volt más választása, mint a fáradságos munka közben szembesülni a bűnnel, és őszintén megbánni azt. Ezt követte a bocsánat kérés Istentől és embertől, ami után következett a megbocsájtás, a feloldozás, és visszajött a béke. Mindez pénz, vastag könyvek, meditációs technikák, életmód tanácsadók, guruk, gépies imák, mantrák és mandalafestés nélkül. Nem volt szükség a szexuális élet megújítására, sem csakrákat tisztító testgyakorlatokra, sem illatos füstre, sem gyertyafényes szeánszokra, sem a tükrökön keresztül érkező túlvilági segítségre, sem felemelkedett mesterekre, sem szellemidézésre, sem meditációs zenére, sem a hold misztikus erejére. Nem volt szükség Isten kegyelmén és megbocsájtó szeretetén kívül semmire. Ma, mivelhogy a bűnt megtartottuk, de a bűntudatot és a lelkiismeretet elvetettük, mindenféle testi módszerekhez és eszközökhöz folyamodunk, hogy visszaszerezzük a bűn által eldobott

lelki békénket.

És itt jön képbe az okkultizmus, a New Age ezotéria, a jóga, a reiki, a különböző misztikus tanok, a meditáció, a hosszas monoton imák, a gépies mantrák stb, amelyek elhitetik az Isten szavát nem ismerő emberekkel, hogy lelki békét lehet szerezni testi eszközökkel.

Mindezeket a hazug hiedelmeket és tanokat Jézus megsemmisíti szájának egyetlen leheletével:

„A lélek az, a mi megelevenít, a test nem használ semmit: a beszédek, amelyeket én szólok néktek, lélek és élet.” Jn 6:63

„Mert valaki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; valaki pedig elveszti az ő életét én érettem és az én szavamért, az megtalálja azt.” Mk 8:35

Na de miből tudom, hogy mindez igaz, hisz ma már a csapon is az folyik, hogy a Bibliát meghamisították? Abból tudom, hogy mindez még ma is igaz, hogy Krisztus azt mondja, hogy azokat, akik hisznek, jelek, és csodák követik. És annak ellenére, hogy nekem teljes meggyőződés, hogy én egyedül sokkal több bűnt követtem el, mint a két földi testvérem együttvéve, miután őszintén megbántam bűneimet, és Ő elvette Tőlem azok terhét, én az Ő szavát hirdetem, és folyamatosan csodák történnek, ahogy azt Ő megígérte. Ráadásul úgy, hogy sosem kérem. Ezekről a csodákról folyamatosan beszámoltam a Kiáltó Szó youtube csatornán. Oly kegyelmes volt az Úristen, hogy csodák nem csupán határon túl történtek, hanem Gyergyószentmiklóson is, amikor Istennek úgy volt kedves, hogy éppen úgy, mint kétezer évvel ezelőtt egy ember vak szemét meggyógyította azok után, hogy két szakorvos is azt mondta, hogy többet sosem fog látni. És hogy még véletlenül se tulajdonítsuk a véletlen művének a történeteket, az ő feleségét, a vérrákos asszonyt is meggyógyította, aki akkor már negyedik éve küzdött betegségével. Mindezt gyógyszerek nélkül azon szavak által, amelyek megírattak a négy evangéliumban. A gyógyulásukért pedig ők csak annyit tettek, hogy amikor beszélhettem nekik Jézus szavairól, ők

olyan örömmel és hálával fogadták, mint két kisgyerek. Ezen kívül sok más csoda történt nem csak velem, és nem csak általam, hanem mindazok által is, akik utánunk jöttek, és hittek a mi beszédünknek. Tudniillik nem csupán én beszéltem a Kiáltó Szón, hanem néhány barátom is, akiket Jézus szavainak ereje megérintett, és elhívott erre az útra. Számos csoda történt még a környező településeken Gyergyószentmiklóstól egészen Szentgyörgyig Jézus életet adó szavainak ereje által, amelyekről hosszasan beszélhetnék.

Most azonban visszatérek az aktuális történethez, hogy a kedves olvasó megértse, hogyan jött be az okkultizmus a húgom életébe.

Mi volt az a bűn, ami szabad utat engedett először a csalódásnak, majd a lelki fájdalomnak és a depresszióknak?

Mivel nagyon ritkán beszélgettünk, nem ismerem az ő teljes életútját, és történetét. Ezért csak arról fogok beszélni, amiről nekem is tudomásom van.

A gyerekkori traumákról, amelyek a kicsi húgomat sem kerülték el, már több ízben is beszélhettem. Legutóbb abban a felvételben, amelynek címe: A tökéletes, termelő-fogyasztó uniós polgárok gyártási folyamata. A családukról elmondhatom, hogy bár nem volt mentes a problémáktól, mindig átlagon felüli mértékben volt jelen benne a szeretet. Ennek ellenére voltak összetűzések, csalódások, és lelki vívódások mindannyiunk életében. Miután az ikrek megjelentek, több ízben is megkörnyékezett engem a féltékenység, és annak gondolata, hogy őket jobban szeretik, mint engem. Emiatt serdülőkorom környékén még az öngyilkosság gondolata is megkísértett. Viszont ez a későbbiekben megfordult: az ikrek érezték azt, hogy kevésbé értékesek, mint az ő testvérbátyjuk.

Az ikrek kapcsolata egymással annyira szoros és különös volt, hogy azt emberi ésszel, Isten életet adó szava nélkül képtelenség volt helyesen kezelni. Tehát a szer, amelynek etetnie kellett volna bennünket, sosem tudott úgy áramolni közöttünk, hogy az mindenkinek megfeleljen. Avagy

a szeretetből soha senki sem kapott annyit, amennyit a szeretetre éhes szíve szeretett volna. Sem az apa, sem az anya, sem a gyerekek. Ezért mindenki más örömforrások után nézett.

Mostantól egy kis ideig párhuzamot vonok a saját életem és az okkultizmus rabjává vált húgom között.

A gyerekek számára elkezdődött a nagybetűs élet, amit akkor mi úgy hívtunk, hogy testiség, szerelem, és amit Teremtőnk úgy nevez, hogy paráznaság. A szerelemmel együtt jött a sok tudomány. Jöttek a könyvek, jöttek a boldogság elme-életek, jöttek a vádlások, jöttek a számonkérések, a lelki sérülések, a féltékenységek. És persze jött a hamis orvosság: újabb kalandok, újabb 'szerelmek', újabb elme-életek, újabb féltékenységek, újabb számonkérések. Ennek következtében a gyermeki szív egyre csak sérült, és egyre csak keményedett. Mindez lentről úgy látszott, hogy csak meg akarjuk oldani a problémákat, fentről pedig úgy, hogy halmozzuk azokat. Az egyik bűnt egy másik bűnnel akartuk orv-osolni. Tehát a paráznaság, az úgynevezett párkapcsolat és szerelem, a gyermekkori csalódásokat nemhogy megoldotta volna, hanem még inkább fokozta.

Az egyik parázna kapcsolat fájdalmait egy másik parázna kapcsolattal próbáltuk enyhíteni, mint a legtöbb ember, aki Isten tudománya helyett emberi tudományokhoz igazítja életét. És ennek következménye a fent leírtak és az Élő Isten szava értelmében a békétlenség, amelyet még mindig emberi módon, újabb bűnök elkövetésével próbáltunk enyhíteni, gyógyítani. És így következett be a legnagyobb bűn, a gyermekgyilkosság. Persze, mi ezt nem így neveztük, hanem úgy, hogy családtervezés, abortusz. Ahogy az angol mondja: planned parenthood. És bármilyen furcsa, noha a húgommal nem találkoztunk, még ezen a ponton sem váltak külön az útjaink. Mert az abortuszt nem csupán a nő tudja elkövetni, hanem a férfi is, aki törvénytelenységével, paráznaságával, szabadosságával, egy szóval az istentelenségével asszisztál a gyermek meggyilkolásában. És bár korábban többször

nyilvánosan is megvallottam a bűneimet, úgy érzem, most ismételten meg kell vallanom, hogy még véletlenül se higgye senki, hogy egy földre szállt angyal írja e sorokat, és hogy bármivel is jobb vagyok, mint a húgom, akinek szomorú történetét megosztom veletek. Több lánynak is elvettem az ártatlanságát, és én is megtettem mindent annak érdekében, hogy a testi örömök halmozásába nehogy hiba csússzon azáltal, hogy új élet fogan a lány méhében. A vér szerinti gyermekemet nem vállaltam. Később pedig, amikor egy másik lány méhében megfogant az ártatlanság reménye, én annyira szabad(-os) voltam és felelőtlen, hogy a lány elvetélt.

A vád tehát gyilkosság, és a bűn fizetsége a halál.

A húgom bűnös-e ebben a vádpontban? Igen. Én bűnös vagyok-e ebben a vádpontban? Többszörösen. Annak, hogy most miért ő van az elmeógyógyintézetben, és miért nem én, csak Isten a tudója. De akár fordítva is lehetne. Sőt, amennyiben magadra ismersz a fentebb leírtakban, akár te is lehetnél az ő helyében. Vagy pedig ha annak ellenére, hogy megértetted, mi az hogy bűn, és mi annak a következménye, továbbra is az emberi megoldásokat választod a bűnből származó bajok kezelésére, teljesen biztos, hogy hamarosan bemegy a te házádba is az ítélet. Ugyanis Teremtőnk szava szerint a bűn zsoldja a halál. Magyarul az életellenesség következménye az élet elvesztése.

Aki bűnt követ el, annak nem lehet Istentől való békessége. Lelki békét csak és kizárólag Isten lelke adhat az embernek. Ezért, aki a bűnének következményét, a békétlenséget testi (emberi) módszerrel próbálja csillapítani, elveszíti lelkét.

Aki bűnt követ el, adósságot halmoz. És ezt az adósságot előbb-utóbb számonkéri rajta a vádló, és megpróbálja valamilyen módon behajtani azt. Isten tudta, hogy a bűnösöknek nincs amiből kifizetni a bűnök által okozott károkat, az idők során felhalmozott adósságot.

Ezért Jézus személyében testté lett, hogy Ő fizessen helyettünk az

általunk okozott károkért, a felhalmozott adósságért.

Azért engedte meg, hogy az ártatlan vére kifolyjon a kereszten, hogy aki belátja, hogy nem Jézusnak, hanem neki kellett volna ott meghalnia, bűnbocsánatot nyerjen ingyen, kegyelemből, és esélyt kapjon egy új és büntelen életre.

E szomorú történet, és annak magyarázata alapján talán megláttad, hogy a te lelkedet is súlyos bűnök terhelik, amelyekért ez idáig, még senki sem fizetett. Ha ez így van, vedd tudomásul, hogy te ebben az órában esélyt kaptál arra, hogy végérvényesen megszabadulj bűneid terhétől, és annak következményétől, a jogos ítélettől, amely bármelyik pillanatban bekövetkezhet az életedben. Ha őszintén belátod, hogy neked is szükséged van arra a váltságdíjra, amit Teremtőd Jézus ártatlan vére által fizetett, hívd segítségül az Ő nevét, bánd meg bűneidet, és tedd le most az összes terhed. Azután pedig ismerd meg, és cselekedd az Ő szavát, hogy új életet nyerhess, amely fölött már nem úr a halál. „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Mert nem azért küldte az Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa.” Jn 3:16-17

„Bizonyosságul hívom ellenetek ma a mennyet és a földet, hogy az életet és a halált adtam előtökbe, az áldást és az átkot: válaszd azért az életet, hogy élhess mind te, mind a te magod; Hogy szeressed az Urat, a te Istenedet, és hogy hallgass az ő szavára, és ragaszkodjál hozzá; mert ő a te életed és a te életednek hosszúsága...” 5Moz 30:19

Ez az írás a tartalom megváltoztatása nélkül, a forrás megjelölésével szabadon terjeszthető azzal a reménységgel, hogy valakinek a hasznára válik. Meggyőződésem, hogy nem az én családom az egyedüli család, és nem az én szülővárosom az egyedüli város Kárpát-medencében, ahol meggyökerezett, és folyamatosan pusztít az okkultizmus.

Ingyen kaptátok, ingyen adjátok!

CSALÁDI TRAGÉDIA – 3. rész

- Bejegyzés szerzője Szerző: [kialtoszo](#)
- Bejegyzés dátuma [2024-03-02](#)

Miért akart a húgom öngyilkos lenni?

Röviden fogalmazva azért, mert elvesztette élete értelmét. Teljes meggyőződésem, hogy minden öngyilkossági kísérlet mögött ez a legfőbb motiváció. Az előző fejezetben írhattam arról, hogy legbelül mindenki tudja, hogy nem a gyötrellem az élet rendeltetése, hanem az öröm, a szeretet és a béke. Márpedig, ha valaki elveszíti az örömet, a szeretetet és a békét, nem marad más, mint azok hiánya, ami gyötrellemmel jár, és a vádló hang, miszerint nem ér semmit az ő élete. És ez önpusztításhoz vezet.

Az öngyilkossági kísérlet előtt a kicsi húgom borzalmas gyötrelmen és szenvedésen ment át, amit álmatlanság, félelem és rettegés övezett. Négy évvel ezelőtt is volt egy hasonló krízise, amikor bement a munkahelyére, és egy 'rövidzárlat' következtében mindent elfelejtett, ami a munkájával kapcsolatos. Hirtelen nem találta a helyét, és megkörnyékezte az elmúlástól való félelem. Mindez annak dacára történt, hogy szerette a munkahelyét, jól jövedelmező állása volt, szerette a munkatársait, és szerette az embereket, akikkel nap mint nap kapcsolatban volt. Viszont volt egy dolog, ami saját bevallása szerint már egy jó ideje zavarta. Nevezetesen az, hogy gépekkel volt körülvéve

(irodai gépek). Egyre jobban irritálták a technika vívmányai, aminek következtében nem lehetett teljesen felhőtlen a munkahelyi élménye. A 'rövidzárlat' következtében azonnali hatállyal felmondott. Egy percig sem volt kérdés számára, hogy azon a helyen neki nincs már semmi keresnivalója. Bár igencsak szokatlan és félelmetes volt a helyzet, nem az orvosokat választotta. Elindult sírva hazafelé, és hazáig folytak a könnyei. Utólag elmondta, hogy egész úton az járt a fejébe, hogy ha netán elérkezett számára az utolsó óra, mivel fog ő elszámolni. Ha megkérdi tőle Isten, mit kezdett az életével, nem tud mást számba adni, mint a sok évnyi szorgalmas munkát, amivel a céget és az anyagi jólétet szolgálta, és ami miatt megfosztotta kedves családját és gyermekeit az ő jelenlététől. Azt még nem tudta, hogyan tovább, de abban biztos volt, hogy az életének egy szakasza végérvényesen lezárult. Egy jó ideig félt kimenni az utcára, mert tartott az emberektől, akik magyarázatot vártak tőle, hogy miért nem dolgozik már azon a munkahelyen, ahonnan őt nagyon sokan ismerték, és ahol az embereket meg tudta ajándékozni mosolyával, kedvességével.

Ez volt az első nagy törés az ő identitástudatában, amit viszonylag könnyen átvészelt. Ugyanis főállású családanya lett. Sok időt töltött a családjával és a gyerekeivel. Együtt játszott, és együtt tanult velük. Sokszor még más, munkájukkal elfoglalt, szülők gyerekeire is örömmel vigyázott anélkül, hogy bármilyen juttatást várt volna cserében. Mivel a kedves férjének jól jövedelmezett a vállalkozása, nem szorult rá arra, hogy pénzért dolgozzon. Ekképp, mindent, amit tett, teljesen önzetlenül, szeretetből tehette. Egyébként ugyanez a kedvesség és segítőkészség jellemezte az ő ikertestvérét is. Noha voltak kisebb periódusok az ő életében, amikor megkísértette az az igény, hogy szép, ízléses és változatos holmikban járjon, sosem volt anyagias, mindig az egyszerűség híve volt.

Bár a főállású családanyai státusz akkor látszólag megoldotta a problémát, négy év után újból megjelent a 'vádoló', aki számonkérte az ő

életét. És ez alkalommal nem volt más kapaszkodó, mint az ikertestvérének társasága, – akiről az előző fejezetben elmondhattam, hogy az egész Székelyföldet leuralzó okkultizmus, az önmegvalósítás és az önmegváltás rabjává vált –, és más, Isten szavát nem ismerő, személyek társasága. Városunkban egyébként, mint a többi székelyföldi városban is egyre több családanya választja az önmegvalósítás és az önmegváltás, fülnek tetsző, tanait és módszereit a családon belüli problémák háritására. Nem véletlenül írtam háritást a megoldás helyett. Ugyanis, amint ebből a szomorú történetből is egyértelműen kiderül, a különböző önsegítő gyakorlatok, mint a jóga, a reiki, a meditáció, valamint a Pál Feri, Szabó Péter és Gunagriha-féle életmód tanácsadók fület csiklandozó beszédei a bűnökből származó problémákat a látszat ellenére nem megoldják, hanem elodázzák, a szőnyeg alá söpörik. És amikor a felhalmozott mocskok napvilágra kerül, olyan külső és belső harcokat eredményez, amelyek családi tragédiába torkollhatnak. Tehát a megpróbáltatás idején a húgomnak nem volt más kapaszkodója, mint az önsegítés, önmegvalósítás és önmegváltás tanai, amelyek a másik húgomon keresztül, hosszas beszélgetések révén befolytak az ő életébe, elhordozhatatlan terheket helyezve az ő vállaira. Valamint más Isten szavát nem ismerő személyek tanácsai, akik szintén testi módon akarták kezelni az ő lelki gyötrelmeit. Noha hitt Istenben, és rendszeresen imádkozott ‘a maga módján’ Isten szavát, amely megvédhette volna, bátoríthatta volna és vigasztalhatta volna a bajban, nem ismerte. Ennek okait lehetne kívül is keresni, de nem lenne helyes, ugyanis az Élő Isten szava szerint, aki döntést hoz az ő szívében, hogy Teremtője szavára és ígéretére bízsa a teljes életét, annak ő megad minden eszközt ahhoz, hogy megismerje az Ő szavát, az Ő élő jelenlétét. Elveszi a régi barátokat, és ad helyettük olyanokat, akikkel tud épülni az igazság ismeretében. De ez csupán egy személyes döntés után történhet meg, ugyanis Teremtőnk nem kényszeríti rá az igazságot senkire. Ha mindenképp elutasítjuk őt, nem ver fejbe a Bibliával. Ezért

sem látogathattam meg őket azok után, hogy az általam jövő figyelmeztetéseket elutasították, és ők engem nem egyáltalán nem kerestek.

Jézus Krisztus, akinek nevét és szavait szégyellik ebben a városban, azt mondja, hogy aki jobban szereti földi szeretteit, mint őt, az Élő Isten szavát, nem ismerheti meg az igazságot, sem annak szabadító erejét. Más szóval, noha testileg ebben a világban kell élnünk, ahhoz, hogy Isten oltalmát és segítségét tapasztaljuk, mindennél jobban kéne ragaszkodnunk az ő szavához. Ha pedig úgy akarunk Istennel lenni, és az ő szavát megismerni, hogy közben embereknek is meg akarunk felelni, azzal elutasítjuk az Ő segítségét. Így marad a gyarló, testi emberek szava, rosszabb esetben az önsegítés, önmegvalósítás és önmegváltás tanait követő emberek tanácsa, ami a pusztulásba visz. Amikor megkérdik Jézust, mi az első és legfontosabb parancsolat, Ő ezt feleli:

„Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, és teljes elmédből és teljes erődből.” Mk 12:30

Akik ezt megtették, azokat Isten, ígéretéhez híven, minden körülmények között oltalmazta, bátorította és vigasztalta. Azonban ez nem tud megtörténni azokkal, akik úgy akarják az ő szavát követni, hogy az Istent tagadó emberek tanácsát is elfogadják. Ezért mondja Pál apostol, hogy, ha embereknek akarnék megfelelni, a Krisztusé nem lehetnék.

Más szóval, amennyiben az ember nem ismeri meg Isten szavát és ígéreteit, amit Ő mindig eszébe juttat az Ő gyermekeinek, – még a halál árnyékának völgyében is –, marad az emberi elme által létrehozott „jóisten”, aki hallgat, nem szól semmit a bajban. Vagy pedig ha szól is, teljesen testi módon szól, mintha ő csupán egy gyarló, hétköznapi halandó lenne, mert az is: gyarló, hétköznapi halandók elméjének szüleménye ő, aki mindig a testnek próbál kedvezni, és nem a léleknek. A ‘jóisten’ modern változata az okkultizmus és az ezotéria által hirdetett ‘belső hang’, amely a testi, földhözragadt bűnös ember szívéből szól.

Ezért mondja Jézus hogy a szívnek meg kell tisztulni az Ő szava által, mert az ember szívéből származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznaságok, lopások, hazugságok, képmutatások, káromlások stb.

Tehát ebben a helyzetben, mivel nem volt jelen az Úristen szava, a tanácsokat az okkultizmus, és az bűnös emberek szívében lévő belső hang, avagy a „jóisten” osztogatta, ami a húgomat eljuttatta az öngyilkosság peremére.

A fáradtság, az álmatlanság és a félelem miatt ő olyan állapotba került, hogy teljességgel képtelenné vált a képmutatásra. Ezért mindent úgy mondott, ahogy azt ő abban az állapotban megélte. Bevallotta, hogy nem látja értelmét annak, hogy tovább éljen.

Ennek okai saját szavai szerint a következők voltak:

Mivelhogy korábban sem volt nagy rajongója a testi közösülésnek, nem okozott örömet számára a szexuális együttlét. Emiatt vádolta őt az a gondolat, hogy nem jó feleségnek.

Ezt az érzést tetőzte az a gondolat, hogy mivel nincs munkahelye és jövedelme, ezért nem tud anyagilag hozzájárulni a család fenntartásához. Ezt tovább fokozta, hogy úgy érezte, elvárják tőle, hogy anyagi jövedelmet hozó munkahelye legyen.

A félelmeire rátett néhány lapáttal az, hogy az irodai gépektől sem szabadult meg, mert otthon is gépek és képernyők veszik körül.

Viszont a legnagyobb trauma talán az volt, hogy elvesztette családanyai szerepét, ugyanis a COVID óta a számítógép és a telefon képernyője fokozatosan átvette a gyermekei felett az irányítást. Végig kellett néznie, hogy a képernyők nevelik az ő gyermekeit, akiknek egyre kevesebb igényük volt az ő jelenlétére. Így abban a házban egyre kisebb szükség volt a klasszikus értelemben vett családanyára, aki értékes időt tölt az ő gyermekeivel.

Tehát van egy 43 éves fiatal nő, aki nem hoz anyagi hasznot a házhoz, aki nem jó feleségnek, aki semmikképp sem tud megbarátkozni a

gépekkel, a televízió, a számítógép és a telefon képernyőjével, és aki anyának sem jó, mert a gyermekei számára nem tud érdekesebbet mondani, vagy mutatni, mint a televízió és a telefon képernyője. Tehát a társadalom jelenlegi értékrendje szerint egy teljes értéktelen személlyé vált, aki már nem is akart megfelelni ennek az eltorzult értékrendnek, de az új, Isten által kínált értékrendet sem ismerte meg. Ekképp maradt számára végtelen űr és káosz, amelyről „A 17-es csapdája” című hangfelvételben beszélek. (kialtoszo.hu/audio/03815 számú felvétel) Egyedüli dolog, amiben hasznosnak érezhette magát, a kutya sétáltatás, a kutya kakiltatás volt. Ez is csak azért, mert erre a feladatra nem mindig volt túljelentkezés. Ezekről a dolgokról beszélt ő a családjának a megpróbáltatás, az álmatlanság és a félelmek idején. Legalábbis ez az, amit én hallottam, vagy amiről tudomást szerezhettem.

A felsoroltakon kívül volt egy másik dolog is, ami őt nagyon zavarta. És az nem más, mint az emberek képmutatása, a felszínesség. Az, hogy kívül mindenki mást mutat, mint, ami belül van; mindenki azt hazudja, hogy jól van, miközben súlyos problémák gyötrik az ő lelkét, és igazi békessége nincsen. Tehát mindenki színész.

Ha valaki az olvasók közül úgy érzi, hogy ez nem ok az öngyilkosságra, próbálja meg elképzelni, hogy hirtelen elveszít minden szerepet és minden biztos pontot, amivel eddigi életében önmagát azonosította, és nem látja az újat, nem látja a kiutat. Ahogy Dsida Jenő írja: nincs csatlakozás. Nincs más biztos pont az életben, mint egy kiskutya megkakiltatása.

Mivel hosszabb ideje nem jártam hozzájuk, és ők engem nem kerestek, viszonylag későn szereztem tudomást az ő lelkiállapotáról. Amikor végül megtudtam, mi történik a húgommal, fohászkoztam a Magasságos Istenhez, hogy ne akarjak segíteni, hagyjam, hogy ők oldják meg a kialakult helyzetet. Ennek oka az volt, hogy hónapokkal korábban az Úristen adott néhány figyelmeztető álmod róluk, amelyeket én velük megosztottam. Megaláztam magam előttük, és félve mondtam el, mit

mutatott nekem az Úristen, hozzáfűzve személyes meggyőződésemet, miszerint Ő azért adja a figyelmeztetéseket, hogy időben hozzá fordulhassunk, és az Ő tanácsát kérjük, és azzal elkerülhessük a bajt. Sajnos a figyelmeztetésnek nem volt foganatja. Még annak ellenére sem, hogy megvallva saját bűneimet, gyávaságomat és nyomorúságomat, megaláztam magam előttük, és Isten féltő szeretetéből szóltam. Ezért én elhallgattam, és egyáltalán nem kerestem velük a kapcsolatot. Mint korábban is említettem, ezt megelőzően egy közös barátunk által is jött már figyelmeztetés, aki azt álmodta, hogy az ikrek egy omladozó épület tetején állnak, ahonnét a húgom sikoltva a mélybe zuhan, miközben a másik teljesen közömbösen és érzéstelenül szemléli a történeteket. Mi a furcsa ebben az álomban? Az, hogy a látszat nem ezt mutatta. A látszat szerint ők nagyon jó kapcsolatban voltak egymással. A felszínen az ő ikertestvére folyton mellette volt, és segített neki. A baj az volt, hogy csak az emberek szemei látták úgy, hogy az ő testvére segíti őt. Isten szeme pedig úgy látta, ahogy az álmokképekben megmutatta, és ahogy azt az első fejezetben részleteztem. A figyelmeztető álmokról egy későbbi fejezetben fogok beszélni annak okáért, hogy lássátok, hogy az Úristen, mint ahogy meg van írva, többször is figyelmezteti az embert álomban, még mielőtt bekövetkezne a baj. De nem azért, mert mindenképp be kell annak következnie, hanem azért, hogy elkerülhesse azt.

Miután én elhallgattam, mert nem volt foganatja az általam jött figyelmeztetésnek, a Jóságos Isten további figyelmeztetéseket adott nekik egy másik személy által, hogy legyen teljesen nyilvánvaló, hogy nem én vagyok az, aki őket figyelmezteti, hanem a Mindenható Isten, aki szól az ő gyermeki által minden emberhez. Sőt, a húgomnak személyesen is megmutatta, hogyan kerülhetik el a közelgő veszedelmet. Azt a képet látta a kicsi húgom, hogy egy életvidám házaspárral beszéltek, akik azt mondták nekik, hogy forduljanak Istenhez, térjenek meg, és van egy nagyon jó könyv ami sokat segít, ez a

Biblia. Azt hiszem, ez volt az utolsó jelzés, amit Isten adott nekik, mielőtt kezdetét vette az álmatlanság, a lelki gyötrődés és a félelem.

Amikor tudomást szereztem a kialakult helyzetről, annak ellenére, hogy azért imádkoztam, hogy ne mondjak semmit, ne akarjak segíteni, kaptam egy nagyon erőteljes álmot, és hozzá a megértést.

Az álomban a húgom egy telefont tartott a kezében, amelyen többször egymásután lejátszott egy filmet. Azt láthattam, hogy egy épületben nagy tűz van. Amikor a tűzoltók bementek az épületbe, hogy eloltsák a tüzet, valami elrobbant. A robbanásnak akkora volt az ereje, hogy a tűzoltók teste darabokra szakadt, a koponyájuk szétroncsolódott és kiloccsant az agyvelejük. Félelmetes látvány volt, de Isten adta a megértést az álmoképekhez, amit meg is osztottam velük.

Ezt mondja Jézus:

„Azért jöttem, hogy tüzet bocsássak a földre, és mennyire szeretném, ha már lángolna!” Lk 12:49

Kigyulladt a tűz. Avagy elkezdődött a lelepleződés, és az ítélet, amiről az első részben beszéltem. Nem csak az én földi családomban, hanem minden háznál. Családonként, közösségi és nemzeti szinten egyaránt a felszínre jönnek a titkos bűnök, a szőnyeg alá söpört gonoszságok, minden istentelenség. Mindez azért, hogy akik menthetőek, és még nem váltak teljesen egyé ezzel az eltorzult testi és materiális világgal, megmenekülhessenek.

Annak jelentése, hogy a tűzoltók szörnyet haltak, ez:

Akik jobban ragaszkodnak az ő bűnös, képmutató életükhöz, mint a Mindenható Isten szavához, ki akarják majd oltani a tüzet. A szembesülést és az őszinte bűnbánatot kikerülve, továbbra is emberi ésszel, emberi módszerekkel, emberi erővel és emberi jósággal próbálják kezelni a bűn következményeként megjelenő problémákat. És ezáltal megpróbálják fenntartóztatni az igazságot. Viszont ezt Isten nem fogja engedni. Ezért, akik minden figyelmeztetés ellenére továbbra is szembe mennek az Ő akaratával, eltusolva és tovább takargatva a

problémák valódi okát, az életükkel és a lelkükkel fognak fizetni. Emlékeztetek az első részben leírtakra, miszerint az okkultizmus rabjává vált húgom valamivel durván elégette az arcának egyik felét. Ezután pedig azt mondogatta, hogy ő a pokol tüzében van, és ő már tíz éve oltja a tüzet. És ez igaz is, mert ő már több, mint tíz éve harcol Isten szava ellen azért, hogy a bűnök által szerzett fájdalmakat és lelki sebeket okkultizmussal, az önsegítés, az önmegvalósítás és az önmegváltás módszereivel próbálja orvosolni. Ő volt az első személy, akit az igazság tüze megégetett, és hála legyen a Magasságos Istennek, hogy nem az történt vele, amit az álomban láttam.

Mindazonáltal e figyelmeztetés érvényes mindenkire, aki még mindig azon mesterkedik, hogy a bűnöket és azok következményét emberi ésszel, erővel és módszerekkel elfedezze, mert Isten akaratával megyszembe, aki ezekben az időkben ítéletet mond e bűnös és képmutató nemzedék felett.

Ez a figyelmeztetés azoknak is szól, akik a városunkat is leuraló okkultizmus védelmére kelnek ahelyett, hogy bűnbánatot tartsanak, és az Élő Istenhez forduljanak látásért, bűneik bocsánatáért, és szabadulásért.

Szeretném hangsúlyozni, hogy ami nálunk elkezdődött, nem fog itt megállni. Nemsokára épp azokhoz fog bemenni az ítélet, akik leplezve saját gonoszágaikat és az okkultizmus terjedésében való bűnrészességüket, erkölcsi tanácsokat akarnak osztogatni, miszerint nem szép dolog erről a dolgról beszélni.

Úgy igazából nem is a bűn miatt jön ezekben az időkben sokakra az ítélet, hanem a bűnhöz való ragaszkodás és a képmutatás miatt, amivel leplezik szívük tartalmát, ezáltal szembeközpve Isten kegyelmét, megcsúfolva Jézus Krisztus keresztáldozatát.

A húgom és Isten

Saját bevallása szerint a húgom a sok lelki gyötrődés közepette mindig vigasztalást talált, valahányszor Istenhez fohászott. Szíve szándéka

az volt, hogy az egész családja Istenhez forduljon, mert nem volt kétsége afelől, hogy Ő adta neki azt az álmod. Viszont, mint tudjuk, Isten senkire sem kényszeríti rá az Ő kegyelmét, a bűnök bocsánatát és az új élet ajándékát. Azoknak, akik minden figyelmeztetés ellenére a test kívánsága mellett döntenek, engedni fogja, hogy azt arassák le, aminek magvát elvetették, és amihez jobban ragaszkodtak, mint az Ő szavához. Nagyon fontos tanulsága és üzenete ennek a szomorú történetnek az, hogy mindenkinek egyedül kell elszámolnia a cselekedeteivel és az életével. Az ítéletkor, amiről Jézus beszél, senki sem lesz ott, akire lehetne hárítani, és aki fel tudna menteni. Ezért az Istenhez fordulás, a bűnökből, a képmutatásból és a hazugságokból való megtérés, a bűnök bocsánata, és a feloldozás sem történhet kórusban, csak egyenként minden emberrel, amikor megtörténik az őszinte belátás. Ha Isten megengedte volna, hogy a húgomnak sikerüljön az öngyilkosság, és azt az elkeseredettséget, félelmet és zűrzavart, ami az emberek szava által, és saját borús gondolatai által a lelkét leuralta, magával vitte volna a túlvilágra, odaát senki sem lett volna mellette, aki megvigasztalhatta volna.

Ő pedig az ítéletkor nem mondhatta volna azt, hogy azért nem bízta az Élő Isten szavára az életét, mert az ő férje nem volt hajlandó ezt a lépést vele együtt megtenni. Ha a férje úgy dönt, hogy továbbra is inni akar, a bűnök poharából, és a testnek akar élni, és nem a léleknek, azért ő fog felelni, amennyiben figyelmen kívül hagyva az Úristen figyelmeztetéseit, bűneiben fog meghalni. Tehát mindenki csak személyesen dönthet a saját sorsáról, és az ő lelkének biztonságáról.



Az emberek, akikben Isten szava helyett annyira megbízunk, hogy képesek vagyunk követni az ő tanácsait egész a pokol bejáratáig, nem fognak velünk tartani a halálba. Tehát az utolsó lépésben mindenképp cserben hagynak, ahogy ez történt a húgommal is.

Ennek apropóján fontos elmondanom, hogy az öngyilkossági kísérletet megelőző éjszakán, mivel nem tudott aludni, és újból megkörnyékezték

a félelmek, ő, a másik húgom és én kimentünk sétálni. Azt mondogatta, hogy abba a házba nem akar visszamenni, és egyre csak gyorsultak a léptei.

Ezen a ponton eszembe juttatta Isten, hogy amikor az egykori barátnőm azzal fenyegetett, hogy lemegy az állomásra és a vonat elé veti magát, az első gondolatom (a testi reakció) az volt, hogy nem engedhetem, hogy megtegye. Megyek, és megmentem. A következő gondolat pedig (a Lélek általi reakció) az volt, hogy imádkoztam.

Azt mondtam, hogy Atyám, épp az én megmentési akcióimnak köszönhetően jutottunk ebbe a helyzetbe. Pontosan úgy, mint Ádám és Éva. Én csak abban tudtam mostanig ennek a nőnek segíteni, hogy ide jusson, és bevallom, hogy az én bűnöm, hogy ide jutottunk. Ha nekem mostanig csak arra futotta, hogy abban segítsen őt, hogy az öngyilkosság küszöbére jusson, hogyan menthetném meg őt. Atyám, ez a nő ha rajtam, gyilkoson, múlik az ő élete, ma meg fog halni, de neked hatalmad van a mi bűneinkből származó halál felett. És csak neked áll hatalmadban megmenteni az ő életét. Az is nyilvánvalóvá vált a számomra, hogy ha akkor belefutok az ő játszmájába, olyan, mintha én mennék hozzá feleségül, és mostantól ezeket az ördögi játszmákat fogjuk játszani egész addig, amíg egyikünk el nem pusztul. Tehát részemről az egész megmentési terv annyiból állt, hogy őszintén megvallottam az Ég és a Föld Teremtőjének, hogy Én vagyok a bűnös, miattam jutottunk ebbe az állapotba, és én nem tudom megoldani a helyzetet. Ezért a Mennyei Atyámhoz könyörgöm, hogy hozza helyre, amit én elrontottam. Az Ő kezébe helyeztem a barátnőm életét.

A barátnőm pedig teljesen tiszta elmével fél órán belül visszajött az állomásra. De nem azért, mert én megmentettem, hanem azért, mert az Úr Jézus, akinek a kezére bízam egy ideje az életemet, megmentette őt azzal a hatalommal, ami neki Istentől megadatott.

„Annakokáért az Isten is felmagasztalá őt, és ajándékozza néki oly nevet, a mely minden név fölött való;

Hogy a Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieieké, földieké és föld alatt valóké. És minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére” Fil 2:9-10

Ezt a történetet juttatta eszembe az Úr. Ezért azt mondtam a húgomnak, hogy ha netán még menni akarsz, abba az irányba a Gyilkos-tó van (merthogy épp a Gyilkos-tó irányába haladtunk). Ne törődj, mert Aki eddig megtartott, ezután is meg fog tartani. Én elmentem haza.

És ez volt az a pont, amikor a másik húgom is elengedte fölötte a kontrollt, és nem tartott vele a további sétán. És pontosan úgy történt, ahogy a barátnőm esetében is. Egy rövid séta után az az Isten, aki őt addig megtartotta, megfordította az úton, és épen hazavitte az ő otthonába minden baj nélkül. Tehát Isten állította meg őt abban, hogy tovább menjen a „Gyilkos-tó”, a gyilkosság tava irányába. Azt hiszem, ez elég beszédes.

A következő napon Isten eszembe juttatott egy házaspárt, akiknek valamelyest hasonlított a történetük a húgomék történetéhez, és akiket Ő teljesen meggyógyított és megszabadított. És eszembe jutott a húgomnak adatott álom is, miszerint egy házaspárral beszéltek, akik elmondták nekik, hogyan szabadította meg őket a Mindenható Isten. Ezért megkerestem a sógoromat azzal, hogy lehetséges, hogy jót tenne, ha együtt megkeresnék ezt a házaspárt, akik elmondanák nekik, hogyan emelte ki őket Isten a bajból. Szóltam, hogy nagyon szívesen látják őket, és örömmel elmondanak mindent, hogyan gyógyította meg Isten őket a betegségből, hogyan szabadította meg az elhibázott múlt következményeitől. Megadtam a telefonszámot is, de nem erőltettem a dolgot, hogy ő döntse el, mit szeretne, hova fordul segítségért. Sajnos ő nem ezt az útirányt választotta, hanem az édesanyja házáat. Mint mondtam, Isten felkínálja az ő segítségét, de nem erőlteti rá senkire. Ezen a ponton eszembe juttatja a Lélek, hogy mit mond az Élő Isten szava:

„Annak okáért elhagyja a férfiú atyját és anyját; és ragaszkodik

feleségéhez, és lesznek ketten egy testté.” Tehát ha nem e világ tanítóira figyeltünk volna, akik azt mondják, hogy a Biblia meg van hamisítva, és inkább figyeljünk a belső hangra, hanem az Élő Isten szavára, az Ő szava meg tudott volna óvni a bajtól. Mert emlékeztetett volna arra, hogy a férfi el kell szakadjon a szüleitől, és együtt éljen az ő feleségével.

Különbén a feleség nem a férjhez megy férjhez, hanem a férfi szüleihez, akik a fiúkat kedvük szerint irányíthatják, ha ő nem szakadt el tőlük. Na de hogyan szakadhatna el a férfi az ő szüleitől, ha nem kap egy annál erősebb pontot, amibe kapaszkodhatna. Hogy hagyhatná el szüleit, ha nem ismeri meg Teremtője törvényeit és szavát, amibe bele kapaszkodhatna.

Tehát a férj az édesanyjához vitte a feleségét, és nem arra a helyre, ahol halhatták volna, hogy Isten miként szabadított meg egy hasonló helyzetben lévő házaspárt a bajból. Ezáltal ismételtén megtagadták Isten segítő kezét. Így az élet szava helyett továbbra is jöttek az emberi tanácsok, olyan személyektől, akik maguk is gyógyulásra szorulnak. Az elmondottak alapján a férfi édesanyjával sétált a hűgom, de amikor a Maros partjára értek, onnét ő már nem akart visszafordulni. A férfi édesanyja ijedtét vette a dolgoknak, és elszaladt a fiáért. Viszont amire a férj odaért, a feleség a Marosba vetette magát, amely sodrásának ereje nagyobb volt mint az ő testi erőtlensége, és amely mélyebb volt, mint az ő lelki fájdalma. Viszont úgy volt kedves a Mindenható Istennek, hogy minekutána a férfi erőteljesen szembesülhetett az emberi megoldások következményével, ki tudta húzni feleségét a Marosból, aki akkora már vizet nyelt, és fuldokolt az emberi tanácsok, segítségék folyamában. Egy nappal korábban, amikor Istenre lett bízva (látszólag egyedül lett hagyva), semmi sem történt vele. Ezt követően pedig, amikor felerősödtek az emberi segítségék, és amikor emberekkel volt körülveve, elkerülhetetlenné vált, senki sem tudta megakadályozni a bajt. Persze most bárki gondolhatná, hogy a férje mentette meg őt, és nem Isten. Netán még magát a férjet is megkísérte az a gondolat, hogy

megmentette a feleségét. Épp ezért figyelmeztetek minden olvasót, hogy aki még a történetek után is ezt a hamisságot erőlteti, hamarosan olyan szituációba fog kerülni, ahol szembesülnie kell azzal, hova visz, és mennyit ér az Isten szavát tagadó emberek segítsége. Teremtőnk egyértelműen kijelenti, hogy

„... aki a maga testének vet, az a testből arat majd pusztulást; aki pedig a Léleknek vet, a Lélekből fog aratni örök életet.” Gal 6:8 Tehát a testi ember még a legjobb szándékkal is csak rossz tanácsot tud adni, ami a testnek kedvez, és nem a léleknek.

Ezeken a borús napokon egyértelműen azt láthattam, hogy beteljesedik mindaz, amit az Úristen előre megmutatott: Ha emberi erővel, ésszel és jószággal akarják megoldani ezt a problémát, azáltal eltusolva a probléma valódi okát, amit a húgom ajkai által is kijelentett a Lélek, további tragédiák fognak történni. Avagy akik ki akarják oltani az igazság tüzeit, amely szembesíteni próbál a bűnökkel, és a gonosz cselekedetekkel, amelyek ide juttatták a húgomat, az életükkel és a lelkükkel fognak fizetni.

Fájdalmas volt látni, hogy azok, akik a húgomat a szájukkal szeretik, csak egy látszólagos megoldásra vágynak, amelyet az egészségügyi biztosítás fejében, erős pszichiátriai szerek formájában odaad a doktor bácsi. Nem érzik szükségét annak, hogy Isten segítségével meglássák, és megszüntessék a probléma valódi okát. Ezért továbbra sem az a fontos, hogy ez az emberi lény visszakapja élete értelmét, lelki békességét, nyugalmát, hanem az, hogy a pszichiátriai szerek segítségével valamiképp elérjék, hogy mosolyogva tudjon visszamenni abba az értelmetlen életbe, amely a lélek totális eltorzulásához és pusztulásához vezet.

Ezt mondja az Úr Jézus Krisztus, akinek nevét és szavát szégyelli az a város, amely az öngyilkosságba kergeti a gyermeteg szívűeket; azokat a személyeket, akikben az istentelen és lélektelen társadalom eltorzult értékrendje miatt sír a lélek:

„Mert a ki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; a ki pedig elveszti az ő életét én érettem, megtalálja azt.” Mt 16:25

Más szóval: aki a földi, testi életet akarja megmenteni, elveszíti úgy a testi életét, mint a lelkét. Aki pedig a lelket akarja megmenteni, azáltal, hogy megismeri az igazságot, és ragaszkodik ahhoz, a testét is megmentette, mert az egészséges léleknek hatalma van a test felett.

Viszont az egészséges test az igazság jelenléte nélkül megeszi a lelket.

Így folytatja Jézus: „A lélek az, ami megelevenít, a test nem használ semmit: a beszédek, amelyeket én szólok néktek, lélek és élet.” Jn 6:63

Tehát az ő beszédei azok, amiket az Úristen adott nekünk, hogy lefegyverezzék a súlyos bűnöktől terhelt emberek beszédeit és tanácsait, ami megbetegíti a lelket és megöli a testet.

Az ő beszédei azok, amelyeket a babonákra épülő templomi szertartásokkal felhígítottunk, és amelyeket az ezotéria és a modern spiritualitás fület csiklandozó tanaival lecseréltünk.

„Ez lett a sarokkő, amelyet ti, az építők megvetettetek, és nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnénk (megmenekülhetnénk).”

Apostolok 4:11

Az öngyilkossági kísérlet előtti napon ezt mondta nekem a húgom.

Azt értette meg ebből az egészből, hogy négy évvel ezelőtt lezárult egy szakasz az életéből. Egészen pontosan véget ért a régi élete, de az újat nem találta meg, nem kapta meg. És ez teljes mértékben igaz.

Mivelhogy én is voltam ebben az állapotban, amikor megszólított engem a Magasságos Isten, nem volt idegen számomra, ami a húgommal történt. Ahogy mondja az apostol és a próféta, a test szenvedése által a lélek látni fog. Ez történt vele is. Olyan dolgokat látott meg, amelyeket korábban nem láthatott. És ezek mind valós dolgok. A körülötte lévők azt gondolhatták, hogy hallucinál, de valójában ő volt az egyedüli ezekben a napokban, aki nem hallucinált. És akik körülvették őt, még mindig hallucináltak, mert hittek ennek a lélekgyilkos

materialista értékrendnek, amelyet a képernyőkön keresztül a szívünkbe fecskendezett az ördög.

Az összeomlást pedig az okozta, hogy olyan emberek akarták megoldani az ő problémáját, akik nem látták, nem értették, de nem is akarták érteni, hogy mi okozza az ő lelki fájdalmait. Ezért „vissza akarták gyógyítani” őt abba a hazug, földhözragadt, képmutató, a test imádatára épülő életbe, ami ide vezetett. Ő pedig tudta, hogy abban az életben neki nincs már semmi keresnivalója. Ezért, amikor aznap éjszaka kijött sétálni, úgy érezte, hogy abba a házba nem akar visszamenni. Mindez annak ellenére, hogy szereti a kedves férjét és a gyermekeit. Tehát nem a férje és nem a gyermekei előtt menekült, hanem azon szellemiség előtt, amelyet közös megegyezéssel beengedtek, és amely leuralta az ő házukat azáltal, hogy bár többször is meglátogatta őket Isten életre hívó szava, ők visszautasították azt. Így lett beengedve, és felhatalmazva az ő életükben az a szellemiség, amelyet a másik húgom képviselt. Az önsegítés, az önmegvalósítás, és az önmegváltás szellemisége, amely elhitei az emberekkel, hogy nincs szükség az Élő Isten szavára, mert a belső hang majd megsúgja, mi a helyes. Ez a szellemiség nem csak az okkultizmus áldozatává vált húgomon keresztül áramlott be az ő házukba, hanem más személyeken is, akik a saját kútfőjükből osztogattak tanácsot a család többi tagjának. „Én az Atyám nevében jöttem, mégsem fogadtatok be; ha más a maga nevében jön, azt befogadjátok.” Jn 5:43

Többen jöttek a maguk nevében, akiket ők szívesen befogadtak, de amikor az Úr nevében jött valaki, azt nem fogadták be. A húgom vallomása szerint, valahányszor átmentem és beszéltem nekik arról, amire Isten figyelmeztet, ő érezte, hogy igaz, amit mondok, de később a férjével megegyeztek, hogy ítélkező vagyok, és félelmet hozok. Ezt követően hosszabb időn keresztül egyáltalán nem mentem hozzájuk. Így nem vihettek sem ítélkezést, sem félelmet. Enne ellenére mégis akkora félelmek lettek úrrá a húgomon, amilyent korábban sosem tapasztalt.

Néhány nappal az öngyilkossági kísérlet előtt, amikor össze volt omolva, kimentünk ketten az erdőre. Séta közben mondta el nekem ezeket a dolgokat.

Válaszképp pedig azt mondhattam neki, hogy régebb kedvesen, szelíden és lágyan beszéltem Isten dolgairól. Akkor az volt a vád, hogy az csak az én véleményem. Most pedig Isten másképp adta, hogy szóljak, és azzal vádolnak, hogy ítélező vagyok, félelmet terjesztek. Ugyanezt tették korábban a prófétákkal is. Mindig haragudtak Isten szavára, bárhogya is szólt Ő a neki hátat fordító emberekhez.

Ennek ellenére azok a személyek, akik hallották, amit Isten kegyelme által szólhattam, és Hozzá fordultak, semmitől és senkitől nem félnek, mert az istenfélelem jelentése az, hogy mindenek előtt, és mindenek fölött Isten szavára figyel az ember, ami megoltalmazza őt minden bajtól. Vigasztalja, bátorítja, tanítja és megörvendezteteti az ő gyermekeit. Ezt tapasztalják azok, akik hallhatták mindazt, amiről Isten kegyelme által beszélhettem. Csodálatos gyógyulások és szabadulások történtek minden házban, ahol örömmel fogadták az élet beszédét.

Isten prófétája ezt mondja: „A bölcsesség kezdete az ÚR félelme.” Zsolt 111:10

Az Úr félelmének jelentése az Élet Teremtőjével és az Ő szavával szembeni feltétel nélküli hűség, és az ahhoz való ragaszkodás. A földi életben akitől fél az ember, arra figyel, annak szavát tiszteli. A római százados félt az ő felettéseit. Ezért amit neki mondtak, azt cselekedte. Az ő szolgája pedig őt félt, és azt cselekedte, amit ő mondott neki. A római százados tudta, mi az engedelmisség. Ezért Jézus megdicsérte őt, mondván, nem láttam ekkora hitet egész Izráelben. (Mt 8:10)

Ugyanez a helyzet az istenfélelemmel. Aki Istent féli, azt teszi, amit Isten mond, és semmitől sem kell félnie az égadta világon. Viszont az ego, az önhittség, az önimádat, ami rabul ejtette a mi életünket, nem engedi, hogy megalázzuk magunkat Teremtőnk előtt. Nem féljük, sőt inkább szégyelljük az Ő szavát és az Ő nevét. Ezért megkörnyékeznak

bennünket az egzisztenciális félelmek, a földi szerepköreink elvesztésétől való félelem, a szeretteink elvesztésétől való félelem, az emberekkel szembeni megfelelési kényszerből származó félelem, az emberek véleményétől való félelem, az egészség elvesztésétől való félelem, a haláltól való félelem és minden más félelem, amely az Isten szavát elutasító ember szívében megjelenhet.

Te az emberek, földi családtagjaid szavát féled, és annak akarsz megfelelni, vagy pedig az Élő Isten szavát féled, és azáltal van lelki békességed és életed?

Azon a délutánon, amikor az erdőn sétáltunk, és beszéltem neki az Élő Isten hatalmáról, teljesen visszajött belé az élet. Láttam, hogy hiszi, amit mondok és reménység tölti el a szívét. Amikor visszamentünk a tömbházba, egy eleven, egészséges fiatalasszony lépett be az ajtón, akin még csak a fáradtság nyomai sem látszóttak... mert a szívét megnyitotta az Élő Isten előtt, és beáramolt rajta az élet. Viszont egy dologra elfelejtett odafigyelni. Éspedig arra, hogy ezt az ajtót az emberi jótanácsok megpróbálják majd becsukni. És sajnos így is történt. Jöttek a pirulák, jött az okkultizmus által leuralt, segítőkész ikertestvér és más családtagok is, akik emberi segítséget nyújtottak neki, amelyet ő a földi szeretteihez való ragaszkodásnak köszönhetően képtelen volt visszautasítani. Ekképp bár ideiglenesen enyhült az ő fájdalma, mivelhogy a kiváltó ok továbbra is ott maradt a házban, ő pedig nem kapaszkodott teljes szívével, lelkével, értelmével és erejével Isten ígéretébe, visszajött a pusztító.

Sajnos ezen a ponton még én magam sem láttam tisztán, hogy mi az ami szabad utat enged ebben a házban a sötét erőknek, mivel a másik húgomat uraló szellemiség, egy darabig engem is be tudott csapni, elhíttvén velem, hogy ő is ugyanúgy látja a dolgokat, ahogy én.

Ezért tovább folytatódott a kálvária, mígnem egyfelől megtörtént a tragédia, másfelől pedig nyilvánvalóvá vált, hogy milyen szellemiség az, ami napi rendszerességgel bejár az ő házukba, és 'ölelgeti' a húgomat.

Arról, hogy miként tudott átverni engem ez a szellemiség, és hogyan lepleződött le, egy későbbi fejezetben fogok írni.

Befejezésül a legfontosabbat ismétlem:

Aki minden figyelmeztetés ellenére továbbra is azon dolgozik, hogy kioltsa a tüzet, ahelyett, hogy Isten elé álljon, hogy megláthassa, mi az ő része ebben a történetben, őszintén megbánva és megvallva bűneit, az életével játszik, mint azok a tűzoltók, akik az álomban bementek az égő épületbe, és egy hatalmas robbanás következtében szörnyet haltak odabenn.

A tűz elindult ebben a családban. A tűz elindult Gyergyószentmiklóson, és elindult az egész Székelyföldön. De mint tapasztaljuk, az egész világra eljött az ítélet és az igazság tüze, amelyet az Úristen azért bocsájtott közénk, hogy a szelídek és az alázatos szívűek megmeneküljenek, és a felfuvalkodottak, az önhittek, akik a saját erejükben, a saját értelmükben és a saját jószágukban bíznak, elveszenek.

„A fejsze pedig immár a fák gyökerére vettetett. Azért minden fa, a mely jó gyümölcsöt nem terem, kivágattatik és tűzre vettetik.” Mt 3:10

„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Mert nem azért küldte az Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa.

A ki hiszen ő benne, el nem kárhozik; a ki pedig nem hisz, immár elkárhozott, mivelhogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.

Ez pedig a kárhoztatás, hogy a világosság e világra jött, és az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot; mert az ő cselekedeteik gonoszak valának.

Mert minden, a ki hamisan cselekszik, gyűlöli a világosságot és nem megy a világosságra, hogy az ő cselekedetei fel ne fedessenek;

A ki pedig az igazságot cselekszi, az a világosságra megy, hogy az ő cselekedetei nyilvánvalókká legyenek, hogy Isten szerint való cselekedetek.” Jn 3:16-21

Ez az írás a tartalom megváltoztatása nélkül, a forrás megjelölésével szabadon terjeszthető azzal a reménységgel, hogy valakinek a hasznára válik. Meggyőződésem, hogy nem az én családom az egyedüli család, és nem az én szülővárosom az egyedüli város Kárpát-medencében, ahol meggyökerezett, és folyamatosan pusztít az okkultizmus. Ezért jól jöhet Isten féltő figyelmeztetése más helyeken is.

Ingyen kaptátok, ingyen adjátok!

Első rész: <https://is.gd/jGTDVo>

Második rész: <https://is.gd/DbJ6rQ>

CSALÁDI TRAGÉDIA – 4. rész

- Bejegyzés szerzőjeSzerző: [kialtoszo](#)
- Bejegyzés dátuma[2024-03-04](#)

Betekintés a pokolba. Miért kell a testnek szenvednie?

Az éjszakai álomban a sógoromat láttam, aki egy babakocsit húzott maga után. A babakocsiban pedig az én húgom volt, aki az ő felesége. A látvány nem volt kellemes, mert azt sugallta, hogy az az ember, akit megismerhettünk a húgom személyében, már nem létezik. Ebből arra következtettem, hogy az emberi megoldásoknak, és a pszichiátriai szerekeknek köszönhetően ő egy néhány éves gyermek szintjére 'süllyedt'. Ez a lélek szempontjából nem feltétlenül rossz dolog, ugyanis Jézus szavai szerint a test nem használ semmit, a lélek az, ami megelevenít.

Ezen kijelentését sok más szava is alátámasztja:

„Mit ér az embernek, ha a világot megnyeri is (ha ép és egészséges az ő teste, és jólétben él), ha a lelkét elveszíti?” Mt 16:26

„Ha pedig a te kezéd vagy a te lábad megbotránkoztat (bűnre visz) téged, vágd le azokat és vedd el magadtól; jobb néked az életre sántán vagy csonkán bemenned, mintsem két kézzel vagy két lábbal vettetned az örök tűzre.” Mt 18:8-9

Tehát Jézus nem a tisztítótűzről beszél, se nem a reinkarnáció hazug tanáról, hanem az örök tűzről.

Biza kemény és igaz szavak ezek, de egy dolog teljesen biztos. Nem az volt Isten akarata, hogy megcsonkuljunk, és csak nagy szenvedés révén menekülhessünk meg. A testi betegség és fájdalom a mi bűneink, és istentelenségünk következménye. Hiszen Ő épp azért küldte el közénk az Ő tökéletes útmutatását Krisztus személyében, aki helyettünk szenvedett, hogy mi ne kelljen szenvedjünk, és a mi gyerekeink se kelljen szenvedjenek a mi bűneinkért. Hogy ne a szenvedés, hanem a bűnbocsánat és az igazság ereje által nyerjünk szabadulást a szívünkben lévő bűnök rabságából. Viszont mivelhogy mi rendszeresen visszautasítottuk, és figyelmen kívül hagytuk, az Ő törvényeit, az Ő figyelmeztető és életre hívó szavát, elkerülhetlenné vált a test szenvedése. És ez még mindig kegyelem, mert az ő szava szerint, aki testben szenved, elszakad a bűntől, így elkerülheti azt, hogy a lélek a test halála után tovább szenvedjen. Ugyanis Jézus szavai szerint a halál utáni szenvedésből nincs már menekvés, azon a helyen a földi életben elkövetett bűnök által eltorzult lélek megégettetik olthatatlan tűzzel. Az Úristen nem csupán a próféták, az apostolok és Jézus szavai által jelentette ki a pokol létezését, hanem minden egyes embernek, aki az Ő kezébe helyezte az életét. Ekképp mind nekem, mind az én barátaimnak valamilyen módon betekintést engedett úgy a pokolba, mint a mennyek országába. Annak, aki valóságosan feladta, az Ő kezébe helyezte az életét, semmi kétsége sem lehet e két hely, illetve létállapot valóságáról.

Ha sem a pokol, sem a menny nem létezne, Jézus lett volna a legnagyobb őrült, aki erre a világra megszületett, ugyanis, ha nincs tétje a földi életnek, ő teljesen fölöslegesen viselte el a megaláztatást, a megkínóztatást és a kereszthalál gyötrelmeit. Abban tehát biztosak lehetünk, hogy Ő vagy a legnagyobb szélhámos volt, aki valaha napvilágot látott, vagy pedig az volt, akinek mondta magát: az Élő Isten fia, a Megváltó, aki a szelídek és az alázatosok számára a szabadulás útját előkészítette.

Amíg Ő személyesen ki nem jelentette magát számomra, én is csak egy jó fej tanítónak gondoltam őt, viszont miután megmutatta, hogy az Ő szavára ugyanaz történik ma is, ami kétezer évvel ezelőtt, már nem lehetett több kétségem afelől, hogy igaz minden, ami le van írva a négy evangéliumban, János, Máté, Márk és Lukács feljegyzéseiben. Ezt mondja Pál apostol: „Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz.”

Na de lássuk, mint mond a pokolról az a személy, aki járt annak kapujában. Amikor az öngyilkossági kísérlet előtt beszéltem vele, azt mondta, hogy ő már itt is a pokolban van. Viszont, amikor úgy döntött, hogy a Marosba veti magát, még nem gondolta, hogy van rosszabb is az álmatlanság, a félelmek és a depresszió következtében megélt földi pokolnál. Értesülésem szerint az öngyilkossági kísérlet következtében, ő át is lépte a küszöböt, de nem engedte meg az Úristen, hogy örökre ott maradjon. Amikor bevitték a kórházba, tizenhat fok volt a testhőmérséklete, és alig volt pulzusa. Azt mondta a családtagoknak, hogy járt a pokolban, volt a sötétben. Azt kérdezték tőle, ott jobb-e, mint itt. Azt felelte, hogy itt jobb, mint odaát. Tehát húgom szomorú története is arra figyelmeztet, hogy nem igaz, amit az ezotéria és a modern spiritualitás sugall, hogy mindenki az angyalok szárnyán repül tovább, aki meghal. Hatalmas a tétje a földi életnek, és egyáltalán nem mindegy, hogyan végezzük be azt.

Következzen az egyik erőteljes álom, amivel hónapokkal ezelőtt figyelmeztetett a Mindenható Isten, ami a „17-es csapdája” cím alatt

hallgatható a kialtoszo.hu oldalon.

Egy metró aluljáróban voltam, ahonnan ki akartam menni a felszínre. Láttam a felfelé vezető lépcsőt, és az ott beáramló napfényt. Ekkor a húgom hangját hallottam, aki azt kiáltotta, hogy válasszam a 17-es kijáratot. Mivelhogy ő az én szeretett húgom, nem kételkedtem a szavában. Kinyitottam a 17-es számú ajtót, de amikor átléptem a küszöböt, beleestem egy sötét lyukba, és csak zuhantam, és zuhantam, amíg az Úristen fel nem ébresztett. Mondanom sem kell, hogy borzalmas érzés volt a soha véget nem érő zuhanás a sötétségben. Az álmot akkor még nem értettem, mert nem is érthettem. Ezt követően kaptam egy álmot az okkultizmus által megkötözött húgomról, akiről az Úr megmutatta, hogy az önmegváltás tanai és módszerei, amelyeket gyakorol, súlyos kárt okoznak az ő lelkében. (www.kialtoszo.hu/audio/03871 számú felvétel). Ekkor úgy döntöttem, hogy felmegyek hozzá, és alázattal közlöm vele, amit Isten mutatott. Viszont, amikor zörgetni akartam, egy nagy 17-est láttam az ajtóra ráfestve. Mivel csak néhány alkalommal jártam nála, nem tudtam, hányas lakrészben lakik. De amikor az ajtón megláttam a 17-est, hirtelen összeállt a kép, miszerint ez volt az a kijárat, amely mögött nem a világosság volt, hanem a sötét, feneketlen lyuk, ahova beleestem, amikor a húgom szavára figyeltem. Ebben az álomban azt mutatta meg a Lélek, hogy a húgom a 17-es ajtón keresztül próbált kijutni abból a borús lelkiállapotból, amibe az elmúlt időszakban belekerült. Azon az ajtón keresztül, amely a másik húgom, okkultizmus által leuralt lakásába, avagy a pokolba vezetett. Erre próbált figyelmeztetni Isten azzal az álommal is, amelyet egy közös barátunk kapott, melyben egy magas, omladozó épületről sikoltva zuhant lefelé a húgom, amit az ő ikertestvére hátrattett kézzel, teljesen közömbösen végignézett anélkül, hogy bármit is tett volna. Ezért mondtam az előző fejezetben, hogy Isten szeme mást látott, mint az emberek szeme. Merthogy látszólag az ikertestvér segítette, és vigasztalta a húgomat, a valóságban pedig a pokol bejárata felé

csalogatta az ő lelkét, amelyet ő át is lépett, amikor megkísérelte eldobni az életét. Ezt alátámasztják a másik húgom szavai is, aki, amikor kérdeztem, a saját ajkaival megvallotta, hogy ő már tíz éve a pokolban van, és próbálja oltani a tüzet.

Tehát az egyik húgomat szó szerint a pokol torkából hozta vissza az Úristen. Ráadásul azt sem engedte, hogy a másik húgom olyan balesetet szenvedjen, amelynek következtében elveszíti az életét, mert akkor az történt volna, hogy ő Isten és az élet ellenségeként lépi át a halál küszöbét, és elveszíti lelkét. Hatalmas és az emberi ész számára felfoghatatlan az Ő kegyelme és féltő szeretete. Az egyedüli kérdés az, hogy mi élünk, vagy pedig visszaélünk vele.

Most pedig térjünk vissza egy kicsit az első kérdésre: Miért kell a testnek szenvednie?

Azért, hogy a lélek megmeneküljön. Minél több testi élményt, testi örömet szerez az ember, annál erősebb az ő teste, és annál gyengébb az ő lelke. Ezért mondja Pál apostol, hogy aki a testnek vet, a testből arat veszedelmet; aki pedig a léleknek vet, a lélekből arat örök életet. Ezért mondatik az is, hogy a lélek cselekedetei által feszítsük meg a testet... hogy a test ne azt cselekedje, amit a képernyőkön keresztül belé programoz a média és a szórakoztató ipar, hanem azt, amit Isten lelke mond neki. Ekképp testi öröme helyett, lelki örömeben gazdagodik az ember, vagy ahogy Jézus mondja, földi kincsek helyett, mennyei kincseket gyűjt, amiket sosem veszíthet el. Azonban újjászületés és az Isten szavának ismerete nélkül ez teljességgel lehetetlen. Az igazság hiányában a test a lélek fölé kerekedik, leuralja, és felemészti a lelket. Ennek következménye a testiség felerősödése, a materializmus, a földhözragadtság, az erkölcsi hanyatlás, a lelki béke és a lelki öröme hiánya. Szodoma és Gomora, vagy modernebb szóhasználattal a zombi apokalipszis.

Bármennyire is hihetetlen, a gonosz, az úgynevezett sátán vagy ördög a testen, a testi érzékelésen keresztül jön be az ember életébe.

Amint az előző fejezetben is írtam, a szegény emberekkel ellentétben, a gazdag emberek megengedhetik maguknak, hogy azt nézzenek, azt hallgassanak, azt tanuljanak, és azt fogyasszanak, amit akarnak. És ilyen értelemben ma már mindenki gazdag. Mivel a földi gazdagság és a képernyőkön keresztül áramló látványvilág, illúzió betölti az ő örömeiket, nem érzik igényét a lelki örömeknek, az Istennel való élő kapcsolatnak, és eltorzul az ő lelkük. Így, amikor eljön az utolsó óra, amikor a test elvételük, azzal együtt mindent elveszítenek, és bekerülnek abba a pokoli állapotba, amelyet a húgom megláthatott.

Azt mondja Jézus, ha vakok volnátok, nem volna bűnötök, de mivel azt mondjátok, látunk, a ti bűnötök megmarad. Tehát mivel a testi szemeiknek hisznek, és a lelki szemeik vakok, nem látják, mekkora veszélyben van a lelkük. Ekképp a legtöbben a tömeget, a tömegszellemet követve gyalogolnak a pokol irányába úgy, hogy nem is tudnak róla.

Ez a veszély már a Jézus előtti időkben is fennállt valahányszor földi jólétben éltek az emberek. Ezért mondja a próféta, hogy szemeik vannak, de nem látnak. Fülek is vannak, de nem hallanak. És a szívükkel nem értenek, és nem éreznek, mivelhogy olyanok lettek, mint az ő bálványaik.

Melyek ma a mi bálványaink? A sok élettelen, és halott tárgy, amelyeket könnyűszerrel megszerzett pénzen megvásároltunk. A bálványok, nem csak a szobrok és a különböző divat- és luxuscikkek, hanem minden, ami testi jólétet, testi élvezeteket kínál, miközben a lélek torzulása és kárhozata felé taszítja az embereket.

A legnagyobb bálvány pedig a képernyő. A telefon, a televízió és a számítógépek képernyője, amit a fenevad képének nevez Jézus Krisztus a Jelenések könyvében. Erről a bálványról mondja Ő, hogy megadatik neki, hogy szóljon is az emberekhez, és az emberek rá figyeljenek, és csodálják és imádják őt. De azt is mondja, hogy akik azt csodálják, azt imádják, avagy azzal töltik az életük értékes idejét, meg lesznek

tévesztve, fel fogják venni a fenevad bélyegét a homlokukra és a jobb kezükre, és elvesznek. Ennek jelentése pedig az, hogy a képernyőkön terjedő szellemiség felkerül az emberek homlokára, avagy gondolkodására, azután pedig az ő jobb kezükre, avagy az ő cselekedetükre.

Egyszerűbben mondva: Úgy veszik fel a fenevad bélyegét a homlokukra és a kezükre, hogy azt gondolják, amit a képernyők mondanak, és azt cselekszik, amit gondolnak. Tehát Isten szava és a lelkiismeret helyett a képernyő, avagy a fenevad képe irányítja teljes mértékben az ő életüket. Ekképp eltorzult lelkű termelő-fogyasztó biorobotokká, érzéketlen zombikká válnak úgy, hogy észre sem veszik. Ennek a veszélyét látta meg a húgom négy évvel ezelőtt az ő munkahelyén, most pedig az ő családjának otthonában. De sajnós nem a megfelelő irányba menekült, hanem abba az irányba, ahol még nagyobb veszély leselkedett rá, mint otthon.

Így hát bátran kimondhatom, hogy nem a húgom kellene a pszichiátrián legyen, hanem azok, akik oda juttatták őt. Mindenki, aki bármilyen formában részt vett ebben az új istentelen értékrend kialakulásában, amely tömegesével taszítja az embereket a kárhozat, a feneketlen szakadék irányába.

Aznap, amikor átmentem, hogy elmondjam, mit mutatott Isten a hazug tűzoltókkal, egész nap együtt voltunk. A Lélek adta a szavakat Isten jóságáról, az ő szabadításáról, amit látszólag mindenki örömmel fogadott, de csak látszólag. Nyugalomban és békességben telt el az a nap, és este együtt indultunk el az ő otthonukból kutyát sétáltatni.

Viszont mivel én eredetileg csak 5 percre akartam őket meglátogatni, és egész nap ott voltam, úgy döntöttem, hogy nem tartok velük a kutyasétáltatásban. De amikor el akartam búcsúzni tőlük, a húgomon egy olyan félelem és rettegés lett úrrá, amilyent én addig a pillanatig sosem láttam. Ekkor én még nem értettem, hogy mi is történik valójában. Sőt, szégyen szemre be kell vallanom, hogy azok után, hogy

közel tíz éve vagyok ezen az úton, és az Úristen tanít éjjel és nappal, az a szellemiség, amely a húgom életére tört, engem is megtévesztett. Arról, hogy ez hogyan történt, és végül hogyan lepleződött le, a pusztító, egy későbbi fejezetben fogok írni.

E fejezet utószavában pedig elmondom, hogy a közhiedelemmel ellentétben nem a szegényeket és az egyszerű embereket lehet a legjobban lebutítani, és money-pulálni, hanem a gazdagokat, mert nekik van idejük és pénzük azokra a fölösleges anyagi dolgokra, amelyeket ez az istentelen materialista világ felkínál az élet szavát nem ismerő emberek számára. Minél több materiális dologgal veszi körül magát egy ember, annál tompább az ő lelke, az ő lelkiismerete, annál halványabb az Úristennel való kapcsolata. És minél több emberi tudományt, 'szórakoztató érdekességet' fogyaszt a képernyőkön keresztül, annál távolabb kerül az élet forrásától, Teremtője szavától. Végül pedig, amikor már annyira megbetegszik és eltorzul a lélek, a test elpusztul és a lélek a tűzre vettetik.

Ezekben a modern időkben a test szenvedése óriási kegyelem a lélek számára, mert azáltal, hogy a test egy betegség vagy bármilyen szorongattatás által meggyengül, elveszíti az erejét, és a hatalmát a lélek felett. Ily módon az ember 'fellelékezhet'.

Ezért van az, hogy a legtöbben a betegségben vagy a rabságban fordulnak Istenhez, és meg is menekülnek. Azért mondja Jézus, hogy látogassuk a betegeket, és a megkötözötteket, mert a test erőtlensége miatt a lélek befogadhatja az igazságot, ami által a test fölé kerekedik, és megmenekül. Miután Isten megmenti a lelket, nem engedi, hogy azt a test újból leuralja. Azt mondja az Ő szava, hogy a lélek cselekedeteivel öldököljétek meg a test cselekedeteit. Magyarul: csak annak lehet biztonságban a lelke, akinek a teste nem azt cselekszi, amit a fenevad képe mond neki, hanem azt, amit az Élő Isten szava mond, mert az Ő szava élet. A képernyők beszéde pedig halál és kárhozat.

Azok számára tehát, akik elmulasztják megismerni az élet istenadta törvényeit, és az igazságot, elkerülhetetlenné válik a testi szenvedés. Az Élő Isten szava szerint, akik földi életükben megpróbálják elkerülni a bűnök miatt bekövetkező testi szenvedést, ami által a lélek meggyógyulhatna és megelevenedhetne, nem fogják tudni elkerülni a test halála után következő örök gyötrelmet.

Ezért ismétlem az Úristen figyelmeztetését: Akik emberi erővel, módszerekkel és ésszel próbálják megoldani a bűnök következtében megjelenő bajokat, az életükkel és a lelkükkel játszanak.

Ez az írás a tartalom megváltoztatása nélkül, a forrás megjelölésével szabadon terjeszthető azzal a reménységgel, hogy valakinek a hasznára válik. Meggyőződésem, hogy nem az én családom az egyedüli család, és nem az én szülővárosom az egyedüli város Kárpát-medencében, ahol meggyökerezett, és folyamatosan pusztít az okkultizmus. Ezért jól jöhet Isten féltő figyelmeztetése más helyeken is.

Aki pedig kíváncsi arra, milyen sors vár azokra, akik minden figyelmeztetés ellenére az okkultizmust akarják éltetni, olvassa el a Királyok első könyvének 18. fejezetében, mi lett a Baál és Jézabel prófétáinak a sorsa. A Jelenések könyvének 2. részében a 20. bekezdéstől pedig le van írva, milyen sors vár azokra, akik a Jézabel szellemiségével manipulálják az embereket, akár a kereszténység, akár a modern spiritualitás leple alatt.

Ingyen kaptatok, ingyen adjátok!

Első rész: <https://is.gd/jGTDVo>

Második rész: <https://is.gd/DbJ6rQ>

Harmadik rész: <https://is.gd/YWe98x>

CSALÁDI TRAGÉDIA – 5. rész

- Bejegyzés szerzője Szerző: [kialtoszo](#)
- Bejegyzés dátuma [2024-03-05](#)

Mi okozta a félelmet, és a rettegést?

Az előző fejezet végén arról írtam, hogy amikor az ikrek és a sógor elindultak kutyát sétáltatni, én úgy döntöttem, hogy haza megyek. Ekkor a húgomat egy olyan félelemroham kapta el, amihez hasonlót sosem láttam addig. Valósággal reszketett a félelemtől. Nekem pedig fogalmam sem volt, mi okozza ezt. Mint kiderült, azt szerette volna, hogy én is velük tartsak a sétán. És így is történt. Hosszasan sétáltunk, és beszélgettünk az úton. Megosztottam velük egy álmoképet, amelyben Isten megmutatta, hogyan lehet kiszabadulni a börtönből.

Ebben az álomban a gyergyói műjégpályán voltam, amely börtönként funkcionált. Én is be voltam zárva ebbe a börtönbe, és szerettem volna valamiképp kiszabadulni onnan. A kijáráshoz mentem, ahol az őr jelezte nekem, hogy most még elhagyhatom a börtönné alakított sportcsarnokot. A kezében pénzermék voltak, amit nekem adott az útra, és azt mondta, hogy vessem le a rabruhát, mert ha a rabruhában megyek ki, a rendőrök tudni fogják, hogy a börtönből szöktem meg, és üldözni fognak.

Elmondtam ennek a tanítóálmoknak a jelentését is. A sportcsarnok a világot jelképezi, amely az általa kínált testi örömeikön keresztül rabul ejti az emberi lelkeket. Az ő élerejükből és életenergiájukból tartja fenn magát, mint az összes emberi rendszer. Ha az ember rájön, hogy át van verve, és börtönben van, megpróbál kiszabadulni onnan. Ahogy szoktuk mondani, keresi a módját, hogy kiszálljon a mókuserékből. A stadion

bejáratánál lévő ő Jézus Krisztus volt, aki azt mondta, hogy csak úgy mehetek ki, ha leveszem a rabruhát. Na de mi a rabruha jelentése ebben a példázatban? A bűneim, a régi természetem, az Isten és embertársaim ellen elkövetett vétkeim, amelyektől úgy szabadulhatok meg, ha kérem Istent, hogy tárja fel, hogy őszintén megbánhassam azokat. Hozzon fel minden mocskot, ami mélyen a szívemben lapul, amiről már rég meg is feledkeztem. Ha a belátás és a megbánás megtörténik, ahogy Jézus mondja, Isten megbocsátja azokat, és soha meg nem emlékezik róluk. A legtöbben nem tudják, hogy minden egyes bűn, amit valaha elkövettünk mindaddig a lelkünkben marad, amíg nem szembesülünk, őszintén meg nem bánjuk, és Isten meg nem bocsátja azokat. Jézus szavai szerint a bűnök addig terhelik a lelket, és addig rombolják az életünket, amíg meghalunk azok következtében, vagy személyesen hozzá fordulunk, hogy megszabadítson minket azoktól, és újjászülje a lelkünket. A legtöbb vallás nem beszél az újjászületésről, mert ha az megtörténne, elveszítenék a híveket. Ugyanis az újjászületés után Jézus szavai szerint, Isten lelke személyesen tanítja, és vezeti az embereket az élet keskeny ösvényén. És nincs szükség arra, hogy bárki is tanítsa őket, mert a Szent Lélek megtanítja őket mindenre, és eszükbe juttatja mindazokat, amiket Jézus mondott, amíg a Földön volt. Ez maga a teljes szabadság, amit akkor kap meg az ember, amikor szabad akaratából úgy dönt, hogy Krisztushoz fordul, és a bűnbocsánat által leteszi az összes bűnét, ami megkötözte, és a börtönben tartotta őt. Más szóval leveti a rabruhát, levetkőzi a régi, bűnös természetét, hogy onnantól kezdve ne az elbukott modern társadalom értékrendje szerint élje az életét, ami megbetegíti, és megöli a lelket, hanem Krisztus szavai szerint, amiben gyógyulás és élet van úgy a lélek, mint a test számára.

A pénzürmék, amiket a kezembe adott, a talentumok, a bizonyságok, és a tanítások, amiket az ő szava által kapunk, és amelyek azáltal, hogy megosztjuk embertársainkkal, megóvnak minket attól, hogy visszafolyjunk a régi, képmutató, istentelen életünkbe. A Magasságos

Isten nem ok nélkül ad ilyen álmokképeket és allegóriákat, hisz mint tudjuk, cirkusz és kenyér kell a népnek. A cirkusz és a világ hazug eledele, amit a képernyőkön keresztül kapunk, tart benne minket ebben az anyagias, földhözragadt életvitelben, amely lassan de biztosan, anélkül, hogy észrevennénk, felemészti a lelket.

A kutya alaposan megsétáltatva, a börtönből való szabadulás példázata elmondva. Ezt követően azt kérte tőlem a húgom, hogy aludjak én is náluk. De még mielőtt visszatérnénk a lakásba, el kell mondanom, mi történt aznap, hogyan csapott be engem is a húgomat leuraló szellemiség. Ráadásul azok után, hogy közel tíz éve járok ezen az úton, és a Mindenható Isten tanít engem éjjel és nappal. Miután elmondtam az éjszakai figyelmeztetést, a tűzoltókkal, akik ki akarták oltani az igazság tüzét, tovább beszélgettünk. Reményt adó történeteket hozott fel bennem Isten Lelke, amelyeket megoszthattam a két húgommal és a sógorommal, és amelyeket (látszólag) mindenki örömmel fogadott. És elértem a tékozló fiú történetéhez amely Isten jóságáról, megbocsájtásáról szól. Arról, hogy ő nem akarja, hogy bárki is elvessen, és Ő senkit sem utasít el, aki belátva bűneit, hozzá fordul megbocsátásért, új életért. Ezen a ponton megaláztam magam, és őszintén bocsánatot kértem a húgaimtól, amiért gyermekkoromban bántottam őket. Bevallom, jól eső érzés volt, így egyszerre mindkettőjüktől bocsánatot kérni a gyermekkoromban elkövetett gonoszságokért, amiket az akkori eszemmel elkövettem, és amiknek csak most érzem a súlyát, miután Isten megnyitotta lelki szemeimet. Az álmatlanságtól és félelmektől gyötört húgom is bocsánatot kért mindenkitől a múltban elkövetett vétkeiért. Együtt sírtunk, és együtt neveltünk. Viszont annyira örültem annak, hogy látszólag visszakaptam a földi testvéreimet, hogy hirtelen szinte mindent figyelmen kívül hagytam, amit az Úristen az elmúlt időszakban mutatott, és amire figyelmeztetett. Annyira akartam hinni, hogy most már minden rendben, hogy fel sem tűnt, hogy nem mindenki a múltban elkövetett

vétkei miatt sír, hanem van, aki saját magát siratja. Kissé bolondul vádoltam magam mindenért, még azért is, hogy ítélkeztem, amikor csak azt mondtam, amivel Istentől megbizattam. És akartam hinni, hogy a másik húgomat is az Úristen vezette egész eddig a pontig. Megjegyzem, hogy amíg a Isten szaváról beszéltem, ő úgy tett, mint aki, nem csupán érti, hanem egyet is ért azzal. Ennek következtében én magamat vádoltam, hogy mostanig rosszul láttam a dolgokat, és ítélkeztem. És hirtelen elfelejtettem, hogy Isten milyen jeleket és figyelmeztetéseket adott az ikrekkel kapcsolatosan. Tehát annyira jó akartam lenni, és annyira jól akartam csinálni, hogy hirtelen még Istennel is szembementem azáltal, hogy figyelmen kívül hagytam az Ő figyelmeztetéseit, amiket az elmúlt hónapokban adott nekem. Bár nem voltam elbizakodott, titkon bíztam abban, hogy mindaz, amit eddig megismerhettem, képes megvédeni attól, hogy átverjenek engem. Lehet, hogy meg is tudott volna védeni, ha nem hagyom figyelmen kívül Krisztus szavát, miszerint nem azok a személyek az én családom, akikkel együtt nevelkedtem, hanem azok, akik az Ő kegyelme által újjászülethettek, új életet kaptak, és örömmel meg is vallják ezt. Tehát az érzelmek teljesen becsaptak egem. Ezért is lepődtem meg azon, hogy a betegeskedő húgomat még a délután történetek után is megkörményezik a félelmek.

És most folytatom a történetet a kutyasétáltatás végétől, amikor arra kér a húgom, hogy aludjak náluk. Ezen a ponton, mint említettem már én sem voltam beszámítható, mivelhogy nem az Élő Isten szava, hanem az érzelmeim vezettek. Ennek ellenére az Úristen mindent felhasznált arra, hogy egy teljesebb képet kapjak arról a szellemisségről, amely nem csupán a szingli húgom házáat uralta le, hanem rajta keresztül az ő ikertestvére otthonába is beköltözött.

A nappaliban lévő óriáskanapén bőségesen volt hely mindhármunknak. A hálóban pedig sógorom próbálta pótolni azt az alváshiányt, amit az elmúlt napokban a felesége mellett felhalmozott. Az éjjeli lámpát

felkapcsolva hagyták, ami megvilágította a szobát, és a szoba falán lévő 'műalkotásnak' számító festményeket, amelyek azt hivatottak jelezni, hogy azon a helyen milyen mértékben vert gyökeret a pusztító. Én általában napszaktól függetlenül, ha elfáradok, úgy tudok aludni mint a baba. De abban a szobában egy percet sem aludtam. Viszont annak nagyon örültem, hogy az álmatlanság által meggyötört húgom két órán keresztül megszakítás nélkül tudott pihenni. Azonban két óra után megébredt, és jöttek a félelemhullámok, amelyek miérettjén én, az érzelmek által bevakult állapotomban, nem érthettem. Az feltűnt már korábban is, hogy az ikertestvér folyamatosan masszírozza, gyúrja a húgát. Reggel még az volt az érzésem, mintha ebbe a masszírozgatásba akarna elbújni előlem. Miután felébredt a húgom, annyira durván kezdte masszírozni őt, hogy szinte nekem is fájt. Már-már az a benyomásom támadt, hogy épp a masszírozás által erősödnek fel benne a félelmek, a masszírozás tudatosítja benne, hogy ő nagyon beteg, és 'kezelésre' szorul. A húgomat megkörnyékezte a félelem, és a sírás. Közben próbáltam volna Zsoltárokat mondani, de az a masszírozás szinte még nekem is elviselhetetlen volt. Nem akartam szólni, nehogy megbántsam a húgomat, de végül poénosan azt mondtam, hogy ejsze ne masszírozd, mert ha meg találja szokni, még legalább húsz éven keresztül megállás nélkül masszírozhatod. Ekkor ő abbahagyta a testvére masszírozását, és én ledöbbsentem, amikor a húgom saját magát kezdte tépni. A kezeit, a vállait, a nyakát stb. Ekkor éreztem, hogy valami nagyon nincs rendben. Olyan részletei vannak ennek a történetnek, amelyek nagyon el vannak rejtve az én szemeim előtt. Mivel egyre romlott a húgom állapota, felkeltünk, és elindultunk az éjszaka közepén sétálni. Itt következik az a rész, amikor a húgom egy közös séta után Istenre lett bízva, amikor elszakadt tőle az ikertestvér, és ő egyedül folytatta az utat, végül pedig mindenféle probléma nélkül hazament, és otthon töltötte az éjszakát. A következő reggelen javasoltam sógoromnak, hogy keressék meg azt a házaspárt, akiket az Úristen meggyógyított, és megszabadított, akiket

ők is ismernek, és akik örömmel megosztották volna velük gyógyulásuk és szabadulásuk történetét, hogy erőt és reménységet meríthessenek abból. Ezt követte az ő döntése, miszerint nem éltek ezzel a lehetőséggel, hanem lementek az ő édesanyjához Marosfalába, ahol a húgom belement a Marosba.

Ezt az epizódot nem részletezem, mert már korábban leírtam.

Az öngyilkossági kísérlet hírével az ikertestvér keresett meg engem.

Miután megtudtam, mi történt, felhívtam édesanyánkat, akit annak ellenére, hogy az Úristen heteken keresztül próbált felkészíteni ezekre a szomorú eseményekre, nagyon lesújtott az anyatárs telefonhívása, miszerint a lánya megpróbálta eldobni az életét.

Ezt követően a húgommal reggelig sétáltunk a város utcáin úgy, hogy én még mindig át voltam verve. Azt hittem, hogy egy oldalon vagyunk.

Bementünk egy benzinkúthoz, ahol vettünk valami szendvicset, és ahol több, mint egy órát időztünk. Itt ő már csinált olyan dolgokat, amelyekből egyértelműen tudhattam volna, hogy az a szellemiség, amely őt vezeti, nem az, amit én Isten kegyelme által megismerhettem, és ami által valóságos gyógyulások és szabadulások történtek. Azt mondta, elment az ereje. A húgának szüksége volt erőre, és neki küldte. Majd újból feltöltődött. Bár ismertem ezeket az okkult praktikákat, és tudtam, milyen szellemiséghez tartoznak, ezen a ponton még jóhiszeműen láttamoztam ezeket a bejelentéseket. Tehát még mindig nem szóltam semmit, mintha teljesen egyetértenék a látottakkal.

Ezután reggelig sétáltunk. Ő kért rá, hogy sétáljak vele, én meg eleget tettem a kérésének, hogy ne hagyjam magára ezekben a szomorú órákban. Ő nem nagyon beszélgetett, én meg beszéltem neki azokról a csodálatos dolgokról, amiket a Mindenható Isten az elmúlt években cselekedett. Meghallgatta, amit mondtam, és egyetértően hümgetett, mint akinek egyáltalán nem idegen, amiről beszélek. Én pedig mindvégig figyelmen kívül hagytam Jézus azon intését, hogy amiatt nem tudnak az emberek hinni az igazságban, és nem tudnak

megszabadulni a hazugságok és a bűnök börtönéből, mert inkább szeretik az emberek dicséretét és egyetértő elismerését, mint a Mindenható Isten dicséretét, ami a lelki béke, és ami akkor adatik, amikor azt cselekedjük, amit Ő mond. Magyarul az egymás dicsérgetésével elszakítjuk magunkat az Élő Isten lelkétől, aki a lelkiismeretünkön keresztül is próbál minket figyelmeztetni, hogy ne gyarló és beteg embereknek akarjunk megfelelni, akik szintén gyógyulásra szorulnak, mert az a veszedelembé visz. Hanem válasszuk inkább az Ő szavát, és az Ő lelke általi vezettetést, ami az élet keskeny útján tartja azokat, akik letették az életüket a keresztre... mert mindaz, aki ezt a döntést még nem hozta meg, még mindig ki van szolgáltatva az elbukott emberi gondolkodásnak, jól hangzó okoskodásoknak és tanácsoknak, amelyek veszélybe sodorják az ember életét, mint ahogy a húgom esetében is tették.

Egy adott pillanatban az okkultizmus rabjává vált húgom megállt, és hálát adott a hold fényének, amiért sokszor vigasztalta őt a bajban. Ezen a ponton sem szóltam semmit. Haladtunk tovább az úton. Korábban és az út során is többször beszélt arról, hogy ő szabad, és békében van az ő lelke. Ennek ellenére egyszer csak hangosan zokogva rogyott le a földre és sírt, mert azt mondta átérzi a húga és az ő férje fájdalmát. Egyszer teljes békében volt, legalábbis úgy látszott. Aztán pedig a földön fetrengve zokogott a teher alatt, amelyek a vállaira nehezedtek. Ahogy az írás mondja, tűzbe és vízbe hajította őt a lélek.

Jézus azt mondja, hogy jöjjetek én hozzám mindnyájan, akik meg vagytok terhelve, és én nyugalmat adok nektek... mert az én terhem könnyű, az én igám gyönyörűsége. Ennek jelentése az, hogy aki megtér bűneiből, és akinek megbocsájtást nyernek a bűnei, és aki őszintén vágyik arra, hogy az Élő Isten szava irányítsa az életét, azokról a mi Atyánk leveszi a terheket. És mivel az emberek szava helyett az Ő életet adó szavára figyelnek, nem fognak már fölösleges terheket halmozni, és cipelni a sírígot.

Ő ezeket a szavakat már többször is hallhatta. Nem csupán általam, hanem egy kedves barátnője által is, akit szintén az Úr Jézus kegyelme és szeretete mentett fel a rossz múlt, és a felhalmozott életellenes cselekedetek terhe alól. Ennek ellenére, nem akarta letenni, továbbra is ő akarta cipelni a terheit, amelyeket ugyanúgy, mint én és mindenki más, a bűnök által és az igazság ismerete hiányában magára vett. Ennek ellenére hálás vagyok a Magasságos Istennek, hogy megtartotta az Ő életét, és őszinte reménységem van afelől, hogy a legcsodálatosabb napon eljut arra a belátásra, hogy azoktól a terhektől, amelyeket emberi módszerekkel vettünk magunkra, emberi módon lehetetlen megszabadulni. Ezért óriási szükségünk van a Megváltóra, a Szabadítóra, akinek hatalom adatott arra, hogy ezeket a terheket le vegye a mi lelkünkről. Viszont ez nem történhet meg az ő személyes döntése és megtört szívből jövő fohásza nélkül. Ugyanis, mint mondhattam, bár ingyen van a bűnök bocsánata, a szabadulás és az igazság, Isten azt senkire sem kényszeríti rá. Mint ahogy a legtöbben személyesen döntöttünk arról, hogy bele megyünk a bűnök tengerébe, úgy arról is csak személyesen dönthetünk, hogy elfogadjuk-e Jézus Krisztus oltalmazó kezét, hogy a neki megadatott hatalom által kiemeljen a tengerből, vagy sem. Az ítélet pedig az, hogy aki minden, Istentől jövő, lehetőséget visszautasít, és továbbra is úgy dönt, hogy a saját kezében tartja az ő életét, attól a kegyelem elvétetik, és le kell arassa mindazt, aminek magvait elvetette. Ezért mondja az Úristen, hogy ne rejtőzködjünk tovább a sötétben, jöjjünk ki a világosságra addig, amíg még elérhető a világosság... mert sokak számára már közel van az az óra, amikor a világosság elvétetik, és marad az örök sötétség, amit Mennyei Atyánk az öngyilkossági kísérlet alkalmával a húgomnak megmutatott.

Folytatódott az éjszakai séta, és én, figyelmen kívül hagyva Isten figyelmeztetését, továbbra is emberi módon, és emberi jóhiszeműséggel próbáltam a húgom támasza lenni. Ennek köszönhetően ő sikeresen el

tudta velem hitetni, hogy mindig is 'egy oldalon' voltunk.

Viszont reggel felé kibújt a szög a zsákból, amikor is megütközött az 'istenfélelem' szóban, és elkezdett vádolni azzal, hogy félelmet terjesztek. Én pedig elmondtam neki az 'istenfélelem' szó jelentését, amit a történet harmadik fejezetében részleteztem. Kedves szavakkal próbáltam közölni vele, hogy az istenfélelem azt jelenti, hogy mindenek előtt, mindenek fölött az Élő Isten szavára figyel az ember, ami megoltalmazza Őt minden bajtól. Elmondhattam, hogy épp ezért, aki Istent féli, annak senkitől és semmitől nem kell félnie az égadta világon. Ekképp az istenfélők, nemhogy megtelnének félelemmel, hanem inkább megszabadulnak attól az Isten kijelentett szavának ereje által.

Elmondtam, hogy azzal vádolt a másik húgom és a férje is, hogy félelmet terjesztek azáltal, hogy megosztom velük a figyelmeztetést, amit Úristen ad. Mivelhogy nem fogadták el azt, amit én Isten nevében szóltam, eljöttem tőlük, és hosszú időn keresztül egyáltalán nem kerestem őket, és ők sem kerestek engem. Ennek ellenére, amikor felütötte fejét a betegség, olyan félelmek jelentek meg a házukban, amelyek korábban soha. Megjegyzem, hogy ezt megelőzően az ikrek majdhogynem rendszeresen találkoztak, hosszasan sétáltak, és beszélgettek egymással, és engemet még csak nem is láttak.

Bizonyoságot tettem arról hogy akik istenfélővé lettek, érdekes módon nem félelemmel telítődtek, hanem reménységgel és életörömmel, ami épp annak köszönhető, hogy nem a saját értelmükben bíznak, hanem Isten szavában. Nem a saját erejükre támaszkodnak, hanem Isten erejére. Nincs megfelelési kényszerük az emberekkel szemben, mert tudják, hogy ők csak Istennek felelnek. De mindhiába beszéltem neki ezekről a dolgokról. Ő egyre erőteljesebben vádolt, hogy mennyire rossz az, amit én csinálok. Mindezt azok után, hogy tudomást szerezhetett azokról a csodálatos dolgokról, amiket Isten tett azokkal, akik hallgatták a beszédemet, őszinték megbánták bűneiket, és az életüket a Krisztus kezébe helyezték.

Ekkor erőteljesen megjelent bennem a kérdés, hogy ki az, melyik szellemiség az, aki nem akarja, hogy az Élet Szerzője és az élet Ura legyen az ő élete felett az úr. Hát nem az, aki a maga ura akar lenni? Krisztusról ezt mondja a próféta: ő az, „akin az Úrnak lelke megnyugoszik: bölcsességnek és értelemnek lelke, tanácsnak és hatalomnak lelke, az Úr ismeretének és félelmének lelke.” Ézs 11:2

Tehát Jézusnak nem volt ciki félni Istent. Épp ezért nem is kellett félnie semmitől ezen a világon. Az, hogy ő Istent félte, azt jelentette, hogy engedelmes volt Neki a haláláig, ami által le is győzte a halált. „Mert én nem magamtól szóltam; hanem az Atya, a ki küldött engem, ő parancsolta nékem, hogy mit mondjak és mit beszéljek.” Jn 12:49

Képzeljétek el, mi lenne ebben a világban, ha az olyanoknak adatna meg, hogy legyőzzék a halált, akik, figyelmen kívül hagyva az élet törvényeit, a saját maguk urai akarnak lenni. Képzeljétek el, mi lenne, ha örök életük lenne azoknak, akik az életüket nem az Úristenre bízták, akitől azt kapták, hanem a saját értelmükre. Bizony, aki uralkodni akar a maga életén, mások élete felett is megpróbál uralkodni.

Ha Krisztus gyönyörködött az Úr félelmében, és azáltal mindvégig engedelmes volt az Ő szavának, ki az, akit zavar az Úr félelme? Nem az, aki maga is úr akar lenni?

Jézus épp azért lett úr, – ahogy az írás mondja, urak ura, királyok királya, – mert nem akart úr lenni, és mert megalázta magát Teremtője előtt. Mi pedig épp azért kell szenvedjünk, mert erre képtelenek vagyunk, mert mi magunk akarunk uralkodni a saját életünk felett, és mások élete felett is. És épp ez az édenkerti elbukás lényege: Elfordítva tekintetét az Úrról, az Élet Uráról, úrrá tette magát az ember. A férfi uralkodott a nő felett. A nő pedig a gyermek felett. A férfi felett pedig más férfiak uralkodtak. És így jött létre a Babel, a piramis hierarchia.

Vegyük észre, hogy a magyar nyelv mennyire egyértelműen elmondja, hogy miről szól az általunk létrehozott édenen kívüli állapot. Mit tesz a férfi? ELVESZI a nőt feleségül. MAGÁÉVÁ teszi őt. ELVESZI AZ Ő

ÁRTATLANSÁGÁT. És mint ahogy az elbukás történetében meg van írva, URALKODIK FELETTE.

„Az asszonynak monda: Felette igen megsokasítom viselősséged fájdalmait, fájdalommal szülsz magzatokat; és epekedel a te férjed után, ő pedig uralkodik te rajtad.” 1Moz 3:16

Egy barátom nyolcvanvalahány esztendő nagymamája ezt mondta. „Én nem hiszem el, hogy a kígyó beszélt. Úgy gondolom, hogy a tiltott gyümölcs az volt, hogy ők egymáshoz matattak.” Látjátok, milyen kegyelmes a Magasságos Isten? Egy egyszerű, alázatos asszonynak a Biblia ismerete nélkül kijelentette az igazságot. Igaz, hogy több, mint 8 évtizedre volt szükség ehhez, de a lényeg, hogy megtörtént. Miért mondta ez az asszony, hogy nem hiszi, hogy a kígyó beszélt? Hát azért, mert Isten sem hitte, hogy a kígyó beszélt, hisz Ő nem is teremtett beszélő kígyót. Viszont miután Ádám ahelyett, hogy megvallja, hogy vétkezett azzal, hogy elfordult Istentől és az asszonyra hallgatott, Évára hárított, őt hibáztatta. Éva sem vallotta be, hogy bűnt követett el azáltal, hogy a testi szépségével, a bujálkodással elfordította Ádám tekintetét az Úrról, hanem tovább hárított, megvádolva a kígyót. Igen ám, de mivel Isten nem teremtett beszélő kígyót, a kígyó szerepét valaki más kellett átvegye. Vajon van-e legalább egyetlen személy az olvasók között, akinek az Úristen kijelentette, hogy kire hárult a kígyó szerepe? Bízom benne, hogy igen.

A kígyó szerepe a gyermekekre hárult, akit Évának a bűn, a bűn tagadása, és a hárítás miatt, ahogy az írás mondja, fájdalommal kell szülnie. És így teljesedik be az írás, amely azt mondja, hogy a gyermekeknek szenvedniük kell az „atyák” vétkei miatt. Na de kik az atyák ebben a kijelentésben? Hát az istent játszó, nők felett uralkodó férfiak, és a gyermekek felett uralkodó nők. Anyukák és apukák, akiken keresztül a Sátán érzéstelen, termelő-fogyasztó biorobotokká teszi a gyermekeket. Merthogy az atyák, avagy az apukák és az anyukák nagy része nem Isten törvényei szerint nevelik a gyermekeiket, hanem az emberek által

létrehozott, erkölcsileg egyre inkább hanyatló nyugati társadalom törvényei szerint. A Babel, a Szodoma és a Gomora törvényei és értékrendje szerint, amelyek az amerikai szórakoztató ipar jóvoltából a képernyők közvetítésével bekerülnek az apukák és az anyukák fejébe és lelkébe. Így adja át a legtöbb anyuka meg apuka az ő gyermekét az ördögnek, akit Jézus emberölőnek nevez. De ma már úgy is mondhatnánk, hogy az ördög adja kölcsön a gyerekeket a szülőknek finanszírozásra, merthogy a neveltetésüket teljes mértékben ő biztosítja az anyukák és az apukák pénzéből, életidejéből és életenergiájából. Amint az előző fejezetben is írtam, e szomorú valóság meglátása okozott elhordozhatatlan kínokat a húgom lelkének, amelyekkel ő tudatlanul épp ahhoz a gyilkos szellemiséghez fordult segítségért, amely a fennálló problémát okozta. Ez a szellemiség pedig, – amely Jézus szavai szerint emberölő volt a kezdetektől fogva – a segítség látszatát nyújtva, megpróbálta megölni a húgomat. És mivelhogy nem sikerült, úgy döntött, hogy megpróbálja elhallgattatni őt a pszichiátriai szerek segítségével. Megkísérli elérni azt, hogy a hivatalosan kapható tudatmódosító szerek hatására ő újból egy mintaanyuka legyen, aki abban fogja támogatni a gyermekeit, amit a képernyőkön keresztül az ördög mond az egész világnak, ennek a velejéig romlott, amerikai mintára épült, testimádó, lélektelen nyugati társadalomnak. Azt hiszem, egyre érthetőbbé kezd válni, hogy miért mutatta a Mindenható Isten abban az álomban, hogy akik ahelyett, hogy szembesülnének eddigi tetteikkel, és őszinte bűnbánatot tartanának, ki akarják oltani az igazság tüzét, az életükkel fognak fizetni. Mert, amint megvan írva, Isten nem csúfoltatik meg. Igen, Ő maga a kegyelem, Ő maga a szeretet, de amit mi figyelmen kívül hagyunk, az, hogy Ő maga az igazság is, és az ítélet. Nekünk eddig csak az Ő szeretete kellett és az ő kegyelme. Az igazságot, Jézus Krisztus szavát, és az ítéletre való figyelmeztetést visszautasítottuk, és elvetettük. És azáltal Isten féltő szeretetét és kegyelmét is megtagadtuk. Ő a kegyelmét és a szeretetét

azért adta, hogy éljünk azáltal. De mi úgy döntöttünk, hogy visszaélünk azzal. Ezért következik most az igazság tüze, és az ítélet, amely lesz, akit megéget, és lesz, kit új életre ébreszt.

Aki megértheti, értse meg, hogy ezt az eltorzult, anyagi, testimádó, lélektelen társadalmat miért zavarja az istenfélelem fogalom.

Ezt mondja Jézus: „Aki felemeli magát, megaláztatik, és aki megalázza magát, felemeltetik.” A pénznek, a jólétnek és a kényelemnek

köszönhetően ma már mindenki a maga ura akar lenni, vagy ahogy földi édesapám ironikusan mondogatta: mindenki privatizált. Aki pedig, a

maga ura akar lenni, felemeli saját magát, és nincs szüksége arra, hogy az Ég és a Föld Teremtője uralkodjon az élete felett. Ezért zavarja őt

annyira az a szó, hogy istenfélelem. Aki ismeri a Biblia kijelentéseit, tudja, hogy az Antikrisztus szellemisége az, amelynek nincs szüksége

istenfélelemre, és amely saját magát felemeli, a maga urává teszi.

Ézsaiás és Ezékiel próféta könyvében pontosan meg van mutatva, melyik az a jellem, az a szellemiség, amelynek nincs szüksége sem

Istenre, sem istenfélelemre, és amely saját magát emeli fel. (Ézs 14.13,

Ez 28:2) Viszont ha csak annyit tudunk Krisztusról, hogy ő megalázta magát, és istenfélő volt, akkor abból egyértelműen következik, hogy az

Antikrisztus ennek a szöges ellentéte. Nem féli Istent, nincs is szüksége Isten szavára, mert ő a saját maga megváltója. Ezért mindig saját

magáról beszél, saját magát dicsőíti. A saját módszerei, technikai által akar megszabadulni, mert képtelen belátni és beismerni bűneit, és azt

mondani, hogy gyarló, romlandó testben megrekedt emberként neki is hatalmas szüksége van Isten könyörületére, és arra, hogy valaki kifizesse

a kártérítést az általa okozott károkért, és a váltságdíjat az ő bűneiért, hogy a lelke szabadulást nyerjen a bűnbocsánat és az Élet Szavának

ismerete által.

A modern spiritualitás, a New Age ezotéria, az okkultizmus azt hirdeti, hogy mindenkinek meg vannak bocsátva a bűnei. Sőt, még odáig is

elmennek, hogy azt tanítják, hogy az a probléma, hogy az ember nem

tud megbocsájtani önmagának. De ezek mind a Sátán tanai. Ugyanis, amint a rész nem teheti magát egészé, és amint egy jármű képtelen megjavítani saját magát, úgy az ember sem bocsájthat meg önmagának, és nem tudja helyrehozni az általa elkövetett hibákat. Ezért szüksége van arra, hogy valaki, aki sokkal nagyobb hatalommal rendelkezik, mint ő, megtegye ezt érte. Ezért, akinek az Élő Isten megbocsájtott, akitől Ő elvette a bűnöket, és azok terhét, annak nincs szüksége arra, hogy megbocsásson saját magának. És akit szeret, és felemel a Mindenható, annak nincs szüksége arra, hogy önmagát szeresse, és önmagát felemelje. Ezért mondhattam (talán az első fejezetben), hogy ez a sok önszeretet, önmegvalósítás, önfejlesztés, önsegítés nem istentől való, hanem az Antikrisztus szellemiségétől. És aki önmagát akarja szeretni, önmagának akar megbocsájtani, megtagadja Istent, elszakítja magát Tőle. Ezért is lett megírva: „...hogy az utolsó napokban nehéz idők állanak be.

Mert lesznek az emberek (ön-)magukat szeretők, pénzsóvárgók, kérkedők, kevélyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, háládatlanok, tisztátalanok,

Szeretet nélkül valók, kérlelhetetlenek, rágalmozók, mértéktelenek, kegyetlenek, a jónak nem kedvelői. Árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői. Kiknél megvan a kegyességnek látszata, de megtagadják annak erejét.” 2Tim 3:2

Tehát hazugság, hogy Isten mindenkinek megbocsájt. Teljesen biztos, hogy aki továbbra is önmagát akarja megvalósítani, és nem az Élő Isten akaratát, ami élet, és saját magát akarja megváltani, ahelyett, hogy elfogadná Isten kegyelmi ajándékát, annak Isten nem bocsátja meg bűneit, nem engedi el az adósságát. Hogy miért? Azért, mert az ilyen az Istentől kapott szabadságot továbbra is a bűnök halmozására, és az élet ellen fordítaná. Ezért senki se ámítsa magát azzal a hazugsággal, hogy Isten mindenkinek megbocsájt, mert Ő a feltétel nélküli szeretet. Ezt az ezotéria, a modern spiritualitás mondja, és nem a Mindenható Isten,

Jézus Krisztus testének feltámasztója. Isten csak azoknak bocsájt meg, akik meg akarják látni, hogy mi okozta a betegséget, a bajt. Azoknak, akik őszintén meg akarnak térni abból a hazug, testimádó, képmutató életmódból, ami a fájdalomhoz, a lelki gyötremhez, ez esetben majdhogynem egy emberi élet elvesztéséhez vezetett.

A fentebb leírtak alapján teljesen egyértelműen kijelenthetjük, hogy az Antikrisztus szellemisége által leuralt embereket zavarja az istenfélelem szó, akik önmaguk urai akarnak lenni, akik önmagukat akarják helyrehozni, akik saját maguk erejéből, emberi módszerek és emberi tanítások által akarnak megszabadulni azoktól a terhektől, amelyeket a bűnök által magukra vettek.

Akik a Krisztushoz tartoznak, olyanok, mint ő. Megalázzák magukat az Élő Isten előtt, és mivel félik az Urat, semmi mástól nem kell féljenek, mert, ahogy a szoltár mondja, az Úr az ő védelmezőjük, pártfogójuk, szabadítójuk, vigasztalójuk. Ezért nem emberekben, hanem az Ő szavában bíznak.

Bizonyára, ha én jobban megaláztam volna magam az Élő Isten előtt, és ha nagyobb lett volna bennem az istenfélelem, ez a szellemiség nem tudott volna engemet is közel két napon keresztül az orromnál fogva vezetni, mert akkor nem az érzelmeimre, a saját jóhiszeműségemre figyeltem volna, hanem az Úristen szavára, aki már előre mindent kijelentett, és figyelmeztetett.

Az istenfélelem lényegét nem is tudnám egyszerűbben szemléltetni, mint az én hibám által, ami az istenfélelem hiánya miatt csúszhatott be ebbe a történetbe. Mivel az igazi istenfélő ember nem a láthatókra néz, hanem a láthatatlanokra, szinte lehetetlen őt megtéveszteni. Azonban, ha az istenfélelem meggyengül az emberben, a testi szemek, és azok látványa átveszi a Lélektől az irányítást, ami fájdalomhoz és tragédiához vezet.

Így hát a válasz arra a kérdésre, hogy vétkes vagyok-e a történetekben, az, hogy igen, mert ha igazán félttem volna az Urat és hűséges lettem volna

minden szavához, nem engedtem volna magam megtéveszteni, sem az érzélgés, sem a földi szeretteimhez fűződő érzéseim, sem a történetben szereplő személyek mutatott képe által. Csak az Ő szavára figyeltem volna, és nem mondtam volna sem többet, sem kevesebbet, mint amit Ő nekem személyesen is kijelentett. Így talán elkerülhető lett volna a tragédia.

Másik bűnöm, amivel én is hozzájárultam ahhoz, hogy mindez megtörténjen, az volt, hogy korábban gyakrabban jártam a húgomék házába. Néha filmet néztünk, és sörözgettünk a sógorral. Mivel az Úristen belém helyezte az Ő szavának szeretetét, akkor sem tudtam másról beszélni, mint arról, amit Ő mondott, és mutatott nekem, és azoknak az embereknek, akiknek az életében csodát tett. Sokszor bizonyságokat is hallgattunk együtt. És nekem úgy tűnt, hogy őket is érdekelte, amiről beszéltem nekik. Ezért békességem volt arra, hogy néha találkozzunk, ha már úgy történt, hogy itt a Földön ugyanazon család tagjai vagyunk. Viszont volt egy dolog, amit én a rokoni kapcsolat miatt figyelmen kívül hagytam. Éspedig az, hogy ők nem éreztek készletést arra, hogy a Krisztus kezébe helyezték, és az Ő szavára bízzák, az életüket, és bár sok dicsőséges történetet hallottak, ami azokkal történt, akik az életüket teljes mértékben isten kezébe helyezték és az Ő szavára bízták, ők ezt a lépést nem tették meg. Több hívást és sorsjelzést is kaptak. Az Úristen nekik is adott álmokat. Még betegség által is figyelmeztette őket, ugyanúgy, ahogy korábban engem, és sok más embert, akiket megmentett. Sőt, az egyik legerőteljesebb figyelmeztetést épp a kicsi lányuk által kapták, aki a tragédiát megelőző hetekben súlyosan megbetegedett, és aki ezt kérdezte szüleitől: „Mostanában miért nem jár ide bátyus. Ennek a kislánynak az Úristen szintén adott egy figyelmeztető álmot a közelgő tűzről, mert, amint megvan írva, Isten a gyermekek ajkai által is szól.

Nem kárhoztatásképpen mondom, mert nem vagyok sem különb, sem jobb, mint ők. És ha valaki tékozolt, én elmondhatom, hogy nagyon

sokat tékozoltam. Ha valaki vétkezett, én nagyon sokat vétkeztem. És kijelentem Isten és ember előtt, hogy méltó lettem volna a legsúlyosabb büntetésre, a halálra. Ennek ellenére nem azt kaptam, amit érdemeltem, hanem azt, amire szükségem volt ahhoz, hogy megmeneküljek. Először egy betegséget, majd pedig látást, tanítást, szembesítést, a bűneim bocsánatát és Isten oltalmát.

Viszont a történet szerves részét képezi, hogy úgy kellett volna nekik is az Úristen kegyelme, ahogy a legtöbb embernek kell, és ahogy régebb nekem is kellett: Kívánság szerint: Amikor szükség van, és amikor baj van, jöjjön, és oldja meg a problémákat. Azután pedig menjen vissza oda, ahol addig is volt, hogy mi továbbra is azt csinálhassuk, amit akarunk. Pontosan úgy, ahogy Aladdin is megsúrolta a csodalámpát, valahányszor segítségre volt szüksége, és előjött a segítő szellem a lámpából. És miután megoldotta a problémát, visszabújt a lámpába, hogy még véletlenül se zavarja az ő gazdáját kéretlen tanácsokkal.

Sajnos ilyen és ehhez hasonló istenképekkel telt meg a mi fejünk a sok mese, a hazug misztikus tanok, és a szórakoztató ipar termékein keresztül. Ezért nem is csoda, hogy a legtöbb embernek olyan istenre van szüksége, aki csak akkor bújjik elő az ő rejtekhelyéről, ha baj van. Azután pedig engedi, hogy azt csináljunk, amit akarunk, amivel a bajokat és a bűnöket egyre csak halmozzuk.

Ha valakit megkísértene az a gondolat, hogy nem helyes ezt elmondani, olvassa el, mit tett Jézus azokban a városokban, ahol tanított. (Máté 11:20)

Ugyanez történt kétezer évvel ezelőtt is, amikor Jézus a tíz leprást meggyógyította. Miután megkapták a gyógyulást, kilenc rögtön visszament abba az életvitelbe, amivel a leprát előidézte. És csak egy ment vissza Jézushoz, hogy gyógyulásáért hálát adjon az Ég és a Föld Teremtőjének, és megismerje az Urat. Azt az Urat, aki nem csak akkor akar megjelenni az életünkben, ha baj van, hanem az életünk minden pillanatában velünk akar lenni megóvva bennünket attól, hogy

visszaessünk a bűnbe, az anyagiak és a testiség imádatába, hogy el ne vesszen a lelkünk. Ahogy az írás mondja, ő féltőn szerető Isten. Egyes fordításokban azt írja, hogy féltékeny. Tehát nem osztózik az Ő gyermekein az ördöggel. Épp ezért nem csupán meggyógyítja azokat, akik Hozzá fordulnak, hanem szüntelenül velük van, és tanítja őket. Szembesíti gonoszságaikkal, megdorgálja, de meg is igazítja, meg is vigasztalja, sőt mi több, meg is örvendezteti, meg is neveteti gyermekeit. Ahogy Jézus mondja, és ahogy tapasztaljuk, jeleket és csodákat tesz velük, hogy mindig érezzék az Ő közelségét. Adja a mindennapi kenyeret, a lelki táplálékot, amely által megerősíti a lelküket. Szót ad az ajkaikra, hogy azáltal mások is esélyt kapjanak a gyógyulásra, a bűnök bocsánatára és a szabadulásra, jeleket és csodákat tesz, hogy még nagyobb legyen az ő örömük.

Viszont ez az Isten a legtöbb embernek nem kell, mert képtelenek elengedni a saját akaratukat, ami fájdalom és halál, az Ő akaratáért, ami béke és élet. Az Úristen jelenlétében fennáll a veszélye annak, hogy az ÉN akaratom helyett az Ő akarata fog teljesülni. Így az ÉN elveszítené a kontrollt és az irányítást. Arról nem is beszélve, hogy a régi barátok, és a földi családtagok előtt nagyon ciki lenne, hogy valaki már nem saját magát dicsőíti, hanem azt, aki őt megmentette, nem a saját értelmében bízik, hanem az Atya bölcsességében. Nem a saját erejére támaszkodik, hanem a Mindenható erejére, ami legyőzte az ember ellenségét, a halált. Bizony, a mai világban szégyellnivaló a gyengeség, a szegénység, és a lelki szegénység. A testi erő, a földi gazdagság, az emberi okosság pedig erény. Pedig épp ezek a dolgok okozzák a szenvedést és a lélek gyötrelmét.

Hogy néz ki az, hogy egy olyan vagány srác, mint Én, aki a fél világot bejárta, és sok földi csúcsot meghódított, és akire még mások is felnéztek, egyszer csak megvallja, hogy ő csak egy nyomorult bűnös ember, aki a rajongói és követői figyelméből élt, mint a sztárok, a híres és neves emberek, akikre felnéz a világ, és akik szintén az emberek

figyelméből él-ősköd-nek.

Ezért nem kell ma már szinte senkinek az Úr, az Élő Isten, az Ég és a Föld Teremtője, aki Jézus Krisztus vére által kifizette a váltságdíjat a megtérő bűnösökért, és aki az Ő szavai által megmutatta azt az utat, amely visszavisz minket az igazi otthonunkban, ahonnét a kígyót, a koponyánkban lévő tekervényes állatot követve, eltékozoltunk.

Apropó tekervényes állat. Tudod-e mi a Golgota szó jelentése?

Koponyák helye. Igen biza. A Golgotán, a koponyák helyén feszítették meg Jézus Krisztust, Isten egyszülött fiát, az ártatlant. És ma is a Golgotán, a koponyák helyén, a koponyánkban, a tekervényes agyunkban feszítjük meg őt, azáltal hatalmas pusztítást okozva magunk körül. Mindezt a spirituális fejlődés, a tudomány, a feltétel nélküli szeretet és a feltétel nélküli elfogadás nevében. Egymást ölelve, puszilgatva, egymásnak hízelegve, szép szavakkal kedveskedve megyünk a feneketlen szakadék irányába, és amikor észrevesszük, merre tartunk, még akkor is hallgatunk, nehogy valaki megsértődjön az 'ítélkező szavak' miatt, amelyeket Isten ad az ő gyermekei által a szelídek és az alázatos szívűek megmentésére.

Emlékezz az előző fejezetben leírtakra. Hova vesszük fel a fenevad bélyegét? A homlokunkra, a koponyák helyére. A gondolkodásunkra. Honnét vesszük fel a fenevad bélyegét? A fenevad képéről, a számítógép, a televízió, a telefonok képernyőiről. Pontosan úgy, ahogy Jézus mondta. Ő kétezer évvel ezelőtt nem mondhatta Jánosnak, hogy az ördögnek a tanai a média, a közösségi média és a hollywoodi szórakoztató ipar termékei által fognak bekerülni az emberek fejébe, mivelhogy akkor még ezek a dolgok nem léteztek. Ezért úgy fogalmazott, hogy a fenevad képén keresztül lesznek megvezetve az emberek, amely úgy fog beszélni hozzájuk, mintha élne.

„És adaték néki, hogy a fenevad képébe lelket adjon, hogy a fenevad képe szóljon is, és azt mívelje, hogy mindazok, a kik nem imádják a fenevad képét, megölessenek,” Jel 13:15

A földi testvérem hatalmas fájdalokkal, félelmekkel, és szinte az életével fizetett egyrészt a saját bűneiért, másrészt pedig azért, hogy akik megértik ennek a szomorú történetnek az üzenetét, esélyt kapjanak arra, hogy az Úr Jézus nevét és az Ő életet adó szavát segítségül hívva, megszabaduljanak a fenevad képének csapdájából, mielőtt teljesen eltorzul, és kárba vész az ő lelkük.

Ne hagyjátok, hogy az ő szenvedése, amiről e sorok által ti is tudomást szerezhettetek, hiábavaló legyen. Az Úr nevében figyelmeztetek alázattal és istenfélelemmel, hogy térjete meg a bűnös, képmutató életetekből, a modern spiritualitás, a New Age ezotéria lélekgyilkos tanaiból, és fohászkodjatok a Mindenható Istenhez az Úr Jézus nevében, hogy meglássátok, mi van a szívetekben, és bűneitek megbocsátást nyerjenek. Kérjétek, és megkapjátok meg az újjászületés ajándékát. Mert a kegyelem hamarosan elvétetik, és akik minden figyelmeztetést figyelmen kívül hagyva, megmaradnak a hazugságban és a bűnben, elvesznek.

Mivel meggazdagodtunk, és hatalmas kényelemben élünk, úgy érezzük, hogy urai vagyunk az életünknek, és a kezünkben van a kontroll, de ez az ördög csapdája, amivel ő megtéveszti és kizsákmányolja lelkek millióit ezekben az időkben. A földi jólét és a modern spiritualitás okozta illúzióban figyelmen kívül hagyjuk azt az egyszerű ténnyt, hogy senki sem tudhatja, mikor jön el számára az utolsó óra, amikor már nem lesz több lehetőség arra, hogy megszabaduljon bűnei, életellenes cselekedetei terhétől.

Ezért mondja Péter apostol, hogy most, ha halljátok, az Úristen figyelmeztető és életre hívó szavát, ne keményítsétek meg a szíveteket, hogy el ne vesszete. Nem biztos, hogy a számodra lesz még egy ilyen erőteljes figyelmeztetés, amely által ráébredhetsz arra, hogy a mai napig milyen szellemiség uralta a te életed. És megtörténhet, hogy utoljára olvashattál arról, amit Isten mond, miszerint e Földön nem adatott más név, és más hatalom, amely által meg lehet szabadulni az okkultizmus, a

New Age spiritualitás csapdájából, mint az Úr Jézus Krisztus neve, és az ő hatalma, amellyel legyőzte az ember legnagyobb ellenségét, a halált.
Apostolok 4:22

Lehet, hogy számodra ez volt az utolsó figyelmeztetés:

„Jaj a föld és a tenger lakosainak; mert leszállott az ördög ti hozzátok, nagy haraggal teljes, úgymint a ki tudja, hogy kevés ideje van.” Jel 12:12
„...mert a ti ellenségeitek, az ördög, mint ordító oroszlán szerte jár, keresvén, kit elnyeljen:” 1Pet 5:8

A következő fejezetben, még teljesebb képet kapunk arról, hogy mi okozta a húgom számára a félelemrohamot, és hogy a pusztító utálatosság mi által kapott hatalmat az ő életében.

Ez az írás a tartalom megváltoztatása nélkül, a forrás megjelölésével szabadon terjeszthető azzal a reménységgel, hogy valakinek a hasznára válik. Meggyőződésem, hogy nem az én családom az egyedüli család, és nem az én szülővárosom az egyedüli város Kárpát-medencében, ahol meggyökerezett, és folyamatosan pusztít az okkultizmus. Ezért jól jöhet Isten féltő figyelmeztetése más helyeken is.

Aki pedig kíváncsi arra, milyen sors vár azokra, akik minden figyelmeztetés ellenére az okkultizmust akarják éltetni, olvassa el a Királyok első könyvének 18. fejezetében, mi lett a Baál és Jézabel prófétáinak sorsa. A Jelenések könyvének 2. részében a 20. bekezdéstől pedig le van írva, mi vár azokra, akik a Jézabel szellemiségével manipulálják az embereket, akár a kereszténység, akár a modern spiritualitás leple alatt.

Ingyen kaptatok, ingyen adjátok!

Első rész: <https://is.gd/jGTDVo>

Második rész: <https://is.gd/DbJ6rQ>

Harmadik rész: <https://is.gd/YWe98x>

Negyedik rész: <https://is.gd/rpqezt>

CSALÁDI TRAGÉDIA – 6. rész

- Bejegyzés szerzője Szerző: [kialtoszo](#)
- Bejegyzés dátuma [2024-03-12](#)

Titkos bűnök, amelyek titkon az életünkre törnek

Akik tagadják bűnrészességüket, anélkül, hogy tudnák, mit cselekednek, hatalmat adnak a pusztítónak az életük és a családjuk felett. Ekképp a betegség és a romlás mindaddig a házukban marad, amíg teljes szívükből meg nem térnek, vagy pedig a saját, rejtegetett gonoszságaik következtében elvesznek. És ez nem csak azokra érvényes, akik ebben a történetben érintettek, hanem mindenkire, aki minden figyelmeztető szó ellenére úgy dönt, hogy a sötétségben marad, és nem kér szembesítést Istentől, hogy megláthassa, mivel engedte be a romlást az ő házába.

Nem a bűn öli meg az embert, hanem annak tagadása, annak takargatása, leplezése, mert az is megíratott, hogy aki tagadja a bűnt, hazuggá teszi Istent. Isten pedig nem csúfoltatik meg, Őt nem lehet átvérni. Ezért mindenki azt fogja learatni, aminek magvait elvetette, és öntözgette.

„Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mibennünk, magunkat csaljuk meg és igazság nincsen mi bennünk. Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól. Ha azt mondjuk, hogy nem vétkeztünk, hazuggá tesszük őt, és az ő ígéje (az élet szava) nincsen mi bennünk.” 1Jn 1:8

Most pedig folytatom, ahol abbahagytam, hogy nyilvánvalóbbá váljon, mi okozta a húgom számára a félelemrohamot, amikor bejelentettem, hogy nem tartok velük a kutyasétáltatásban, hanem inkább hazamegyek.

Mint az előző fejezetben írhattam, a másik húgommal odáig jutottunk a tragédiát követő éjszakán, hogy az istenfélelem szó hallatára kibújt a szög a zsákból, és azután szinte egyebet sem tett, mint vádolt engem, hogy rossz dolog, amit teszek. Ami melleleg igaz is, hisz az Isten élő szava sértő, és bántó mindenkire nézve, aki figyelmen kívül hagyva az Ő törvényeit, a saját akaratát, és a saját elképzeléseit akarva megvalósítani.

Arra buzdítja az embert a modern spiritualitás, hogy legyen önmaga, valósítsa meg önmagát, fej-lessze önmagát, fejezze ki önmagát, szeresse önmagát, bocsásson meg önmagának, higgyen önmagában. Viszont, aki elfogadja ezeket a tanításokat, ellenségévé válik Krisztusnak, az Élő Isten szavának, mert Ő pontosan az ellenkezőjét mondja mindannak, amit a New Age ezotéria tanít, és aminek mérgé mára a kereszténységet is teljesen megfertőzte. Ezért nevezi Jézus ezt az elbukott kereszténységet parázna asszonynak, aki a fenevad hátán ül. (Jel 17)

Ezért, aki a modern spirituális tanokat követve az önmegvalósítás útjához ragaszkodik az Isten által kijelölt út helyett, értelemszerűen ellenségként tekint azokra, akik Isten indíttatására az Ő szavát hirdetik. Ez volt az oka annak, hogy ezeket a tanokat befogadó húgom, ellenséget látott énbennem, és azokban a szavakban, amelyeket Isten mond az ő prófétái, apostolai és Jézus Krisztus által.

Miután fellázadt az istenfélelem szó hallatán, nem csak engem, hanem az édesanyját is vádolni kezdte gyermekkori sérelmeiért. Én nem éreztem szükségét annak, hogy anyánk védelmére keljek, mert teljes meggyőződésem, hogy van, aki őt megvédje vádlóival szemben. Az, Aki megvizsgálta őt is, és szembesítette a múltban elkövetett bűneivel, és

Aki megbocsájtotta neki azokat, meg tudja őt védeni minden vádlójával szemben, akik azok után is vádolni akarják őt, hogy az Ég és a Föld Teremtője elvette tőle bűneinek terhét.

Mindazonáltal annak okáért, hogy teljes legyen a kép, a későbbiekben arról is írni fogok, hogy ő, mint szülő, hogyan járult hozzá a gyermekében lévő sérelmek kialakulásához. Nyilván semmi olyant nem tudok mondani, vagy írni, ami korábban a Bibliában nem volt megírva a mi okulásunkra. Viszont hiszem azt, hogy családi tragédiánk tükrében a Biblia tanításai is érthetőbbé válnak azok számára, akik szívükből vágynak arra, hogy megismerjék az igazságot.

Válaszképp az édesanyját illető vádakra, megkérdeztem tőle, hogy milyen tanításokat követ, ha még húsz év távlatában sem tudott megbocsájtani, és még mindig szükségét érzi annak, hogy felrója mások gyarlóságát, miközben saját magából áldozatot, majdhogynem mártírt csinál, aki ártatlanul szenved mások bűneiért.

Egyáltalán nem volt kedvem sem hangoskodni, sem vitázni, sem vitát nyerni. Sőt, szomorúan beszéltem vele. Egyrészt amiatt, hogy közel két napon át, engem is át tudott verni az őt leuraló szellemiség. Másrészt pedig annak látványa miatt, hogy a szeretet köntösébe bújva, az másokat is megkörnyékez és megbetegít.

Azt mondtam neki, hogy teljes meggyőződésem, hogy anyánk nem volt tökéletes. Épp olyan bűnös és tudatlan volt, mint a legtöbb, Isten törvényét nem ismerő asszony és férfi, aki Teremtője akarata helyett a saját elképzeléseit akarja megvalósítani. Ezt azért is tartom fontosnak így leírni, hogy mindenki megérthesse, hogy a modern spiritualitás, a New Age ezotéria semmi újat nem hozott Székelyföldre. Csupán azt nagyította fel, és tette hivatalos vallássá, ami addig is benne volt, az emberek szívében, akik nem ismerve Teremtőjük törvényeit, a saját fejük szerint akarták élni az életüket.

Ő egy átlagos gyarló édesanya volt, aki miután megszülte három gyermekét, három váltásban dolgozott, hogy legyen, amit az asztalra

teni. Bár ugyanolyan hajlamos volt az önmegvalósításra, mint a mai anyukák, számára ezt az élet nehézségei, a család fenntartásával járó gondok nem tették lehetővé. Amikor nem dolgozott, varrt, kötött, főzött, mosott, takarított a családjára. És még így is 'elrontotta', merthogy az Isten törvénye és az igazság ismerete nélkül ezt az életet csak elrontani lehet. Ennek ellenére elmondhatom, hogy nem szenvedtünk hiányt semmiből. Nem fáztunk, nem éhezünk, koszos és szakadt ruhában nem jártunk. Mégis sok vádat és kritikát kapott ő nem csak a húgom részéről, hanem még az én részemről is. Na de mi is felnőtünk, és eljött a nagy lehetőség arra, hogy megmutassuk, mi jobban tudjuk csinálni, mint a szüleink. És mi mit tettünk? Azt, amit leírtam a második fejezetben. Nekem eszem ágában sem volt családot alapítani, főképp, miután láttam apámat viszonylag fiatalon meghalni. Bár gyermeket nemzettem, az apaságot nem vállaltam. A saját magamnak adott szabadságban bűnt bűnre halmoztam. Ráadásul sokáig az igazságkeresés és az igazság nevében. A húgom pedig a méhen belül megölette a gyermeket, aki Isten áldásaként jött, hogy szembesítve felnőtti szíve keménységével, visszasegítse őt az ártatlanságba, amit ő gyarló, emberi kívánságait követve elhagyott.

Ezek után milyen jogon, és milyen alapon vádolja bárki is az anyját az ő hiányosságaiért? És miféle szellemiség teszi azt az emberrel, hogy a szüleit vádolja, még azok után is, hogy ő bizonyítottan sokkal gonoszabb, és bűnösebb volt, mint ők? Tudtommal anyánknak nem volt abortusza, és mindhármunkat áldásként fogadott. Na de még ha gyilkos is lett volna ő, mint ahogy én és a húgom azok voltunk, hova vezet az, hogy az egyik gyilkos vádolja a másik gyilkost, folyton felrója az ő hiányosságait, és erkölcsi tanácsokat osztogat neki?

Én is csak ma tudtam meg, hogy édesanyánk eltitkolt valamit előlünk. Éspedig azt, hogy édesapánkat megkísértette az a gondolat, hogy a második gyermeküket, akiből végül kettő lett, családtervezés címszó alatt az anyaméhben megöljék. Ez okot adott az első súlyosabb

konfliktusra a férj és a feleség között, ugyanis anyánk a végsőig kitartott, hogy inkább elváljék, mintsem hogy megölje az ikermagzatot. Saját bevallása szerint ezt követően ő is megundorodott a testi együttléttől, látva azt, hogy az embernek csak a testiség öröme kell, de Isten áldását, az élet ajándékát megtagadja. Ez valamelyest magyarázatot ad arra, hogy a bátyjkkal ellentétben az ikrek sosem voltak nagy rajongói a testiségnek.

Történetünk fontos részét képezi az is, hogy az ikrek valamiért jobban tartottak az apjukhoz, mint az anyjukhoz, míg én inkább az anyámhoz ragaszkodtam, mint az apámhoz.

Azt is el kell mondani, hogy a húgom azért vádolta az anyját, mert azt gondolta, hogy őket ő nem akarta, miközben a valóságban pontosan fordítva történt. Az apa volt az, aki beengedte annak lehetőségét, hogy megöljék az ikermagzatot. És az anya volt az, aki azt mondta, hogy ő akkor sem vállalja az abortuszt, ha annak az az ára, hogy egyedül kell felnevelje mindhárom gyermekét. Viszont ezt a dolgot a mai napig eltitkolta előlünk annak okáért, hogy az ő gyermekeiben ne ébresszen ellenszenvet az apjuk iránt. Én pedig az ő engedélye nélkül, viszont a Mindenható Isten akaratából rovom ezeket a sorokat, hogy azok az alázatos szívűek okulására és szabadulására váljanak. Na de miből gondolom, hogy anyánk volt az, aki az abortusz helyett az életet választotta, és nem apánk?

Az első bizonyíték az, hogy az édesanyám anyukája hét gyermeket szült, és nevelt fel. Azt követően pedig húsz unokája született, akikre szükség esetén kellő szigorral és anyai szeretettel vigyázott. Tehát anyánk ezt az értékrendet kapta az ő édesanyjától, és ehhez is ragaszkodott. A másik nagymamám egy viszonylag elkényeztetett úrinő volt, aki a gazdag és nagy tekintélyű férje révén mindent megkapott. Noha korán meghalt az ő hitvese, sosem kellett dolgoznia, mert a rámaradt vagyonból és a férje után kapott nyugdíjból szerényen ugyan, de fel tudta nevelni a három gyermekét, akik az atyai szigort mellőző szabadosságban töltötték

gyermekkorukat és legénységüket. Bár mindhármukat a segítőkészség jellemezte, egy nagy fokú öntörvényűség is bekerült az ő személyiségükbe, amely megnehezítette az ő családi életüket. Mivelhogy a férje elvesztése után, nem ment dolgozni, egész életében csak spórolt, és tartalékolta, az anyatárssal ellentétben, aki egész életét a gyermekeinek és az unokáinak szentelte. Tehát míg anyánk a szüleitől a törvényt örökölte és az önfeláldozásra való készséget, apánk a földi kincseket, és a szabadosságot hozta magával a szülői házból, aminek gyümölcse az az énközpontúság és öntörvényűség, ami nem szívesen áldozza fel vélt szabadságát és saját akaratát a gyermeknemzés oltárán. A második bizonyíték arra, hogy nem anyánk akarhatta az abortuszt, hanem az apánk, én magam vagyok. Ugyanis a szabadosság tekintetében olyan lettem, mint édesapám, a húgaim pedig a gondoskodás tekintetben olyanok lettek, mint az édesanyánk. Noha nem mondtam az egyik földi páromnak sem, hogy tetesse el a gyermeket láb alól, abban biztosak lehetnek, hogy az én támogatásomra egyáltalán nem számíthatnak. Az, hogy az én biológiai gyermekem életben van, teljes mértékben az ő édesanyja gyermekáldáshoz való ragaszkodásának köszönhető. És az, hogy egy másik barátnőm elvetélt, nagy mértékben az én atyai ágon örökölt szabadosságomnak és felelőtlenségemnek köszönhető, ami alapján a lány teljesen biztos lehetett abban, hogy rám semmiben sem számíthat. Bár rengetegszer megtapasztaltam Isten jóságát és megbocsájtását, az elmém még most sem képes felfogni, hogy mindezek után, a Magasságos Isten hogy, és mi célból hagyhatott engem életben. Talán azért, hogy aki e sorokat olvassa, tudomásul vegye, hogy ha egy ilyen gonosz ember számára, mint én, volt bűnbocsánat, akkor az ő számára is felkínálja azt az Ég és a Föld Teremtője. Feltéve, hogy van benne hajlandóság arra, hogy szembesüljön, őszintén megbánja bűneit, és elfogadja Krisztustól az újjászületés, és az új élet ajándékát. Tehát nincs semmi kétségem afelől, hogy az ikrek nem a szabados apjuk

döntésének köszönhetően maradtak életben, hanem az anyai ágon kapott örökségnek köszönhetően, amely jobban ragaszkodott az élethez, mint a testi jóléthez. Ezekkel a sorokkal semmikképp nem szeretném az egyik szülőt a másik fölé emelni, mert mindkettőnek megvoltak a maga bűnei, és erényei, amelyek valamilyen mértékben ellensúlyozták is egymást. Mégis fontosnak éreztem erről szólni, hogy meglássuk, mennyire másképp van minden, mint ahogy az emberi szem látta, és az emberi értelem gondolta.

Tehát a fentiek ismeretében még inkább jogos a kérdés, hogy milyen erkölcsi alapon vádolja a gyermek az ő anyját az őt ért sérelmek miatt. Főképp azok után, hogy ő bizonyítottan jobban elbukott, és több gonoszságot halmozott, mint az ő szülei.

Mivé lettünk mi, okos és intelligens emberek? Mire jutottunk a tudományunkkal, a rengeteg könyv elolvasásával, a meditációs gyakorlatokkal, a légzéstechnikákkal, az egyetemi diplomákkal, az önsegítés, az önmegvalósítás és az önfejlesztés módszereivel, amelyekkel Isten fölé emeltük magunkat?

Hisz még az állatvilágban sem nagyon jellemző, hogy az utód bántalmazza a saját szüleit.

Látjátok, miért fontos elérni valamikképp, hogy az ember megtagadja az ő Teremtőjének parancsolatait, és az önmegvalósítás útjára lépjen?

Így szól az ötödik parancsolat: Tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú ideig élj a földön.

Hogy szól az ördög ötödik parancsolata? Vádold atyádat és anyádat!

Ródd fel nekik az ő gonoszságaikat, fejezd ki nekik nem tetszésedet az ő nevelési módszereikkel szemben még akkor is, ha te sokkal durvábban elbuktál, mint ők. Gyötörd őket, ha lehet, még több évtized múlva is, azok után, hogy épen és egészségesen kijöhettél a családi fészekből. Ha pedig továbbra sincs lelki békéd, meditálj, fejleszd magad, idézz szellemeket, 'idegen istenekkel' kommunikálj. És tedd ezt a spirituális fejlődés, a feltétel nélküli szeretet és elfogadás nevében.

És ez csak egy a tíz parancsolat közül, amely, ha lenne bennünk alázat Teremtőnkkel szemben, tudna szembesíteni a betegség, a nyomorúság és a lelki békétlenség okával. De mivelhogy az Úristen törvényeit figyelmen kívül hagyva a saját magunk istenei lettünk, nincs már egy biztos és állandó mércénk, ami szerint tisztán megláthatnánk, mi visz minket a feneketlen szakadék irányába. A média és a modern spiritualitás által megfertőzött csapongó érzelmi világunkhoz mérünk mindent, aminek állandó mércéje nincs. Így hánykolódunk az érzelgősség lélekgyilkos tengerében mindaddig, amíg egy fekete örvény elkap, és leránt a pokol fenekére.

És most meghívlak benneteket, hogy vessünk egy pillantást a többi parancsolatra is, amelyek szembesíthetnének nyomorúságunk bennünk rejlő okaival.

Az első parancsolat azt mondja, ne legyenek idegen isteneink. Mi pedig olyan istent hozunk létre a saját agyunkban, amilyent épp akarunk. Importálunk magunknak isteneket Indiából, Tibetből és Amerikából. Majd ízlés és igény szerint keverjük őket, hogy abból mindig egy olyan istenkép jöjjön ki, amely teljes egyetértésben van, a mi elbukott emberi gondolkodásunkkal és testi kívánságainkkal. Viszont erre az állandóan változó, testi igényeinkhez idomuló istenképre az Úristen nem adhatja áldását. Ha megtenné, azzal a mi erkölcsi hanyatlásunkat segítené, és a lelkünket gyilkolná.

Második parancsolat, amit kidobott a katolikus vallás (és a tizedik parancsolatot ketté osztotta, hogy meglegyen a tíz): Ne csinálj magadnak faragott képeket sem az égiek, sem a földiek, sem a vízben és a föld alatt valók hasonlatosságára, és ne tiszteld azokat, mert Isten nem hagyja büntetés nélkül a bálványimádást. Erre mi mit teszünk? Faragott képeket csinálunk magunknak, felszenteljük azokat, és azok előtt tisztelgünk. Ráadásul olyan istentiszteletre járunk, ahol mindezt Isten és Jézus nevében cselekszik a vezetők, és az ő követőik. Ezen kívül tiszteljük, és dicsőítjük kezeink minden alkotását, a technika

vívmányait, eltorzult emberi gondolkodásunk találmányait. És még a gyógyulásunkat is kezeink csinálmányaitól reméljük, azzal érvelve, hogy a tudósokat is Isten teremtette.

De az emberi kéz alkotása jó esetben is csak ideig-óráig tartó Testi örömet adhat. Lelki békét semmikképp. A legelemibb logika szerint is megérthetné bárki, hogy mivel a Lélek előbb volt, és több, mint a test, testi eszközökkel képtelenség lelki örömet szerezni.

Aki ismeri az ószövetségi írásokat, tudja, hogy Isten még azt is megtiltotta, hogy az általa teremtett világot, a napot, a holdat és a csillagokat bálványozzuk, és tiszteljük a Teremtő helyett. Mi pedig ugyanúgy, mint ahogy a zsidók is tették a szomszédos népek szokásainak hatására, a napot és a holdat istenítjük, és a csillagok állása alapján akarjuk megfejteni földi küldetésünket. Sőt mi több, már ott tartunk, hogy egy általunk készített, néhány filléres műanyag darabka mondja meg, hogy egészségesek vagyunk-e vagy sem (COVID-teszt). És ez a fertelmesség teljes mértékben összeegyeztethető a vallások, emberek által gyártott istenképével, akiről azt mondják, hogy a feltétel nélküli szeretetet.

Mellesleg mit gondoltok, miért kapaszkodtunk bele ennyire a feltétel nélküli szeretet istenébe? Vajon nem azért, hogy azt csinálhassunk, amit akarunk, lehetőleg következmények nélkül? Láthatjuk, hogy bármennyire is ragaszkodunk ehhez az istenképhez, a bűnnek vannak következményei. Akkor is, ha ismerjük a Bibliát, akkor is, ha nem. Harmadik parancsolat: Isten nevét hiába ne vedd! Mi pedig naponta sokszor, teljesen fölöslegesen emlegetjük az Ő nevét, és az Ő egyszülöttjének nevét. Poénban, káromkodásban, pletykában, úton-útfélen. A szórakoztató ipar termékeiben a horror filmekről kezdve egész a testi élvezetek mennyországát kínáló pornóig. Nem tetszésünket is az Ő nevével fejezzük ki. Amikor szörnyülködünk, szintén az Ő nevét használjuk. De ha valaki arra használja az Ő nevét, hogy emlékeztessen az Ő törvényére, az ő parancsolatára, vagy hogy elmondja, mily nagy

dolgot tett a Mindenható Isten az Ő életében, nem tetszik az. Az ilyen személyt 'leszektásozzuk', megdorgáljuk, azt mondjuk róla, hogy ítélezik. Azzal vádoljuk, hogy rá akarja kényszeríteni másokra az ő hitét. Miféle kereszténység az, ahol szégyellni kell Isten és Jézus Krisztus nevét, és az ő szavát? És vajon ki van hazugságban? Az, aki ismeri az Ő parancsolatait, és ragaszkodik azokhoz, vagy pedig az, akit irritál Teremtőjének neve és az Ő szava?

Negyedik parancsolat: Szombaton, a hetedik napon pihenj, csak Istennel légy. Mi pedig úgy döntöttük, hogy jó lesz nekünk a vasárnap is, amikor saját elképzeléseink szerint tiszteljük Istent a saját kezeink által faragott szobrok, és más élettelen tárgyak segítségével.

Hatodik parancsolat: Ne ölj. Jézus pedig azt mondja, hogy aki gyűlöli embertársát, már gyilkosságot követett el az ő szívében. Tehát ha nem lennének az idő és a tér korlátai, és mindenki azonnal azt cselekedné, ami megjelenik az ő tisztátalan szívében, talán már nem is létezne ember a Földön.

Hetedik parancsolat: Ne paráználkodj. Jézus pedig azt mondja, hogy ha valaki testi kívánsággal tekint egy másik emberre, már paráználkodott vele az ő szívében. Mi pedig azzal bújunk össze, akivel akarunk, úgy, ahogy akarunk, mert most már 'egy szabadabb világban' élünk.

Ráadásul sok helyen épp Isten nevében teszik mindezt, mert egyes keleti 'istenek' tanai szerint, a szexualitás által érhetjük el a leghamarabb a megvilágosodást. A pápa pedig arról beszél, hogy a szex Isten ajándéka. Érdekes módon az Indiából Amerikába érkező guruk is ezekkel a tanokkal szereztek maguknak nagy rajongói tábor, és tettek szert hatalmas vagyonra. Nem is csoda, hogy ilyen nagy erőfeszítéseket tesznek a pedofília legalizálása érdekében.

Amilyen logika szerint a paráznaságot a megvilágosodás, avagy az isteni állapot elérésének eszközévé tettük, körülbelül olyan logika szerint gondolhatta Hitler, hogy a gyilkolással szolgálhatja leginkább az életet és az emberiséget.

Nyolcadik parancsolat: Ne lopj! Mivelhogy saját magunkat felemeltük, és saját magunkat szabaddá tettük Teremtőnk törvényeitől, saját magunk döntjük el azt is, hogy mi az, amit másoktól elvehetünk, önkényesen tulajdonjogot formálva olyan dolgok felett, amelyek 'szerintünk' a mi tulajdonaink. Tehát a saját magunk istenítésével a lopást is legalizálhatjuk, mert amint a Magasságos Istennek joga van arra, hogy életet adjon, és elvegye azt, úgy az a minimum, hogy a saját magát szerető, és istenítő ember azt vesz el embertársaitól és az élettől, amit akar.

Kilencedik parancsolat: Ne hazudj, avagy ne tegyél embertársaid ellen hamis tanúbizonyságot. Mi pedig már gyerekkorunkban megtanuljuk, hogy ha az ember őszinte, nem érvényesül ebben a világban. Tehát egyáltalán nem intelligens dolog az őszinteség. És semmikképp nem jövedelmező. A sikeres élethez szükség van a ravaszságra, és az úgynevezett kegyes hazugságra, ami segít abban, hogy nekünk több jusson, mint másnak.

Tizedik parancsolat: Ne kívánd felebarátod házát, feleségét, ...és semmit, ami a te felebarátodé. Hogy miért? Azért, mert Jézus szavai szerint a Mindenható pontosan látja, mire van szükséged, és bőségesen megad mindent, amire igazán szükséged van, még mielőtt kérnéd tőle. Ezért légy elégedett azzal, amid van, és békességed lesz ezen a Földön. Mi pedig folyton megkívánjuk azt, ami a másé. Ekképp mit teszünk? Állandóan más-olunk. Nem is csoda, hogy nem maradt bennünk semmi eredetiség, ha folyton arra tekintünk, amit másnak adott a Mindenség Ura.

Ezek a parancsolatok, amelyek közül, ha egyet is megszegünk, már nem lehet lelki békességünk. Ha a bűnre, az életellenességre adná Isten a békességet, nem az Élet Ura lenne Ő, hanem a káoszé és a zűrzavaré. Mivelhogy a bűnre Ő nem ad lelki békét, és nyugalmat, két dolgot tehet az ember, aki vétkezik az élet törvénye ellen: Az egyik az, hogy nekifog meditálni, jógázni, könyveket olvasni, életmód tanácsadókat, gurukat

hallgatni, pozitívan gondolkodni, filmeket nézni, alkoholizálni, drogozni, szexuális és más testi örömeiket halmozni, a munkába, vagy egyéb pótcselekvésbe menekülni, amelyek révén testi módon próbálja pótolni ami a lélekből elveszett.

A másik pedig az, hogy meglátja, és őszintén megbánja vétkeit Isten és ember előtt. Azután pedig azt cselekszi, amit Isten mond neki. Ha ezt megteszi, az Úr megbocsátja vétkeit, feloldozza lelkét a bűnök terhe alól, és máris visszajön a lelki béke mindenféle önsegítő módszer nélkül. És arra sem lesz szükség, hogy másokra hárítson, másokat vádoljon, és másokat gyilkoljon amiatt, hogy nem érzi jól magát a saját bőrében.

Most pedig egy kérdés, amely az olvasó figyelmét az elrontott emberi valóságról a megoldásra irányíthatja:

Ha valaki tolvajjá válik azáltal, hogy ellopott valamit, melyik az a pont, amikortól nem nevezhetik őt tolvajnak?

Avagy, mit gondolsz, meddig nevezhető tolvajnak az, aki egyszer lopott?

Vagy meddig nevezhető hazugnak az, aki egyszer hazudott?

Régebb, akit rajta kaptak a lopáson, sosem szabadulhatott meg a tolvaj bélyegtől. Vagy ha valakit rajta kaptak a házasságtörésen, azon örökre rajta maradt a paráznaság bélyege.

A bíróságon a bankrablónak nem szolgál mentségül, hogy az elmúlt 2 évben nem rabolt bankot. A bíró a két évvel ezelőtti tettéért is ugyanúgy elítéli, mint a friss bűnökért.

Avagy gyilkosnak mondják-e azt, aki az elmúlt 40 évben nem gyilkolt, de azelőtt megerőszakolt, és megölt egy nőt? Természetesen igen, még akkor is, ha leülte a büntetést.

Szóval mikortól lehet azt mondani egy gyilkosra, hogy már nem gyilkos, és egy hazugra, hogy már nem hazug? Avagy mikor szabadulhat meg az ember a lelkére tapadó büntőtől?

Amikor meggyónja, vagy megbánja a bűnét? Próbáld ki ezt a bíróságon:

– Bíró úr, a múlt vasárnap meggyóntam és megbántam, hogy kiraboltam azt a bankot. Azt mondaná a bíró, hogy nagyon helyes, ettől függetlenül

le kell ülnöd a büntetést.

A bíróságon, ha azt mondja a gyilkos, hogy megbánta bűnét, a bíró attól még elítéli. Sőt, ha letölti büntetését, még mindig rajta marad a gyilkos bélyeg (a fenevad bélyege).

Isten azt mondja, hogy egyetlen bűn is éppen úgy elválaszt minket Tőle, mint ezer. (Jak 2:10) Ezért most csak egy bűnt vegyünk, amelyet mindenki elkövetett. Nyolcadik parancsolat: Hamis tanúbizonyságot ne tégy! Más szóval: Ne hazudj!

Ha hazudtál valaha, és azáltal hazuggá váltál, volt-e egy olyan pont az életedben, amikortól azt mondhatod, hogy már nem vagy hazug, amikor a hazugság eltűnt a te lelkedből?

Még ha meg is bántad a hazugságot, a megbánás nem tudta meg nem törtéنتté tenni azt. A hazugság nyoma továbbra is megmaradt valahol, ahol kárt okoztál azzal.

Szóval, aki egyszer hazudott, mikortól szabadul meg a 'hazug' bélyegtől? Mi mossa le lelkéről a hazugságot? És mi a bizonyíték arra, hogy a hazugság már nem része az ő lelkének?

Amennyiben semmi sem mossa azt le, és hirtelen véget ér a földi élete, értelemszerűen magával viszi annak az egyetlen hazugságnak a terhét a túlvilágra, az örökkévalóságba. Senki sem tudhatja, mikor jó el számára az utolsó óra, ami után Isten szava szerint következik az ítélet.

Azt mondja a Mindenható, hogy sem a hazugok, sem a paráznák, sem a bálványimádók, sem a házasságtörők, sem a szexuális bűnök elkövetői, sem a homoszexuálisok, sem a tolvajok, sem a telhetetlenek, sem a részegesek, sem az istenkáromlók, sem a rablók nem örökölhetik Isten országát. 1Kor 6:9

„A gyáváknak pedig és hitetleneknek, és utálatosoknak, és gyilkosoknak, és paráznáknak, és varázslóknak, és bálványimádóknak, és minden hazugoknak része a tűzzel és kénkövel égő tóban lesz, ami a második halál.” Jel 21:8

Ha ez így van, és valaha elkövettél egyet is a fent felsorolt bűnök közül,

mit tehetsz azért, hogy elkerüld az ítéletet? Hogyan szabadulsz meg attól a bélyegtől, amit a bűneid által magadra vettél?

A földi bíróságon, ha egy bűnös emberért valaki kifizeti az óvadékot, avagy a válságdíjat, a bíró szabadon bocsáthatja azt az embert. És ez teljesen legális, mert valaki kifizette a kártérítést azokért a károkért, amiket ő okozott.

Kétezer évvel ezelőtt egy embert teljesen ártatlanul elítéltek, kigúnyoltak, megkínóztak, majd brutális módon kivégeztek. Ez az ember mielőtt meghalt volna, azt mondta, hogy elvégeztetett. Na de mi végeztetett el? A kártérítés, a válságdíj kifizetése. Bűntelenként a vérével fizetett a bűnösök bűneiért, hogy ők ne kelljen elveszenek a bűneik következményeképpen. Ezt mondta a kereszten: Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekednek. És mielőtt kilehelte lelkét, azt mondta, elvégeztetett. Avagy a válságdíj ki lett fizetve. Hogy kiért? Mindenkiért, aki belátja, hogy vétkezett Isten és embertársai ellen, őszintén megbánja bűneit, megtér azokból, és ragaszkodik annak szavához, aki vérével fizetett, hogy neki ne kelljen a lelkével fizetnie azokért a bűnökért, amiket az élet ellen elkövetett.

Ha a szembesülés és az őszinte bűnbánat megtörténik, és a vádlott átadja életét annak, aki kifizette a válságdíjat azért, hogy ő élhessen, Isten ajándékba adja a bűnök bocsánatát. Leveszi az összes terhet az ő lelkéről, és megadja az újjászületés ajándékát: Kiveszi belőle a bántalmak és bűnök által megkeményedett szívet, és új szívet ad helyette, amely gyűlöli a bűnt, és ragaszkodik az élet szavához, a Krisztus beszédéhez, amely megvédi őt a bűntől, és az élet keskeny ösvényén vezeti egész a menny kapujáig.

Ha e sorokat elolvastad, két dologban biztos lehetsz. Az egyik az, hogy e szavak által ismételten esélyt kaptál arra, hogy elfogadd Teremtőd kezéből a válságdíjat. Örökre megszabadulj a múltban elkövetett bűneid terhétől, és új életet kapj Krisztus szava és ártatlanul kiontott vére által. A másik dolog, ami biztos, az, hogy te sem tudhatod, mikor ér

véget a földi életed. Ezért Nem biztos, hogy lesz egy újabb esély számodra a bűneid börtönéből való szabadulásra.

„Ímé, az ajtó előtt állok, és zörgetek, aki meghallja az én szómat, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, és ő énvelem.” Jel 3:20

„Jöjjetek én hozzám mindnyájan, a kik megfáradtatok és megterheltettetek, és én megnyugosztalak titeket.

Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.

Mert az én terhem könnyű, az én igám gyönyörűsége.”

Mt 11:28

„... aki szomjúhozik, jöjjön el; és a ki akarja, vegye az élet vizét ingyen.”

Jel 22:17

Ez az írás a tartalom megváltoztatása nélkül, a forrás megjelölésével szabadon terjeszthető azzal a reménységgel, hogy valakinek a hasznára válik. Meggyőződésem, hogy nem az én családom az egyedüli család, és nem az én szülővárosom az egyedüli város Kárpát-medencében, ahol meggyökerezett, és folyamatosan pusztít az okkultizmus. Ezért jól jöhet Isten féltő figyelmeztetése más helyeken is.

Aki pedig kíváncsi arra, milyen sors vár azokra, akik minden figyelmeztetés ellenére az okkultizmust akarják éltetni, olvassa el a Királyok első könyvének 18. fejezetében, mi lett a Baál és Jézabel prófétáinak sorsa. A Jelenések könyvének 2. részében a 20. bekezdéstől pedig le van írva, mi vár azokra, akik a Jézabel szellemiségével manipulálják az embereket, akár a kereszténység, akár a modern spiritualitás leple alatt.

Ingyen kaptátok, ingyen adjátok!

Első rész: <https://is.gd/jGTDVo>

Második rész: <https://is.gd/DbJ6rQ>

Harmadik rész: <https://is.gd/YWe98x>

Negyedik rész: <https://is.gd/rpqezt>

Ötödik rész: <https://is.gd/a6hK0B>

CSALÁDI TRAGÉDIA – 7. rész

- Bejegyzés szerzőjeSzerző: [kialtoszo](#)
- Bejegyzés dátuma[2024-03-22](#)

A csütörtök esti segélykiáltás

Mivelhogy ebben a fejezetben nagyon durva dolgok kerülnek bemutatásra és leleplezésre, ismételten hangsúlyozom, hogy ez a történet nem a hűgaimról, és a tragédiában érintett többi személyről szól, hanem a városunkat uraló rejtett bűnökről és az okkultizmusról. Arról a szellemiségről, amely a világosság angyalának adva ki magát, rátelepedett a közösségünkre, és beszivároga az élet minden területére, és minden házba, sokszor a szeretet, vallásosság, lelki fejlődés, családiasság és egyéb hangzatos címszavak mögé bújva, mosolyogva pusztít. Őszinte reménységem van afelől, hogy e történet tanulsága által a Magasságos Isten, akit úgy szólítunk, mi Atyánk, és aki az Úr Jézus Krisztus testét feltámasztotta, sokakat fel fog támasztani a babonás vallásosság, a bűnök, és a modern spiritualitás okozta lelki halálból. Teljes szívemből kívánom, hogy az Ő szeretete és szabadítása meglátogassa a történetben szereplő földi családom minden tagját, ők pedig kívánjanak élni az Ő kegyelmi ajándékával.

Tehát e sorok megírásának célja nem az, hogy bűnbakot keressen,

hanem az, hogy lelepleződjön ez a gyilkos szellemiség, és azáltal mindenki esélyt kapjon a szabadulásra, akiben van egy cseppnyi alázat az Élő Istennel szemben. Hisz teljes meggyőződésem, hogy az itt leírtakban én nem kevésbé vagyok bűnrészes, mint a történet bármelyik másik szereplője.

„Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak.” Ef 6:12

Bizonyoságot teszek arról, hogy aki e sorokat olvassa, többé nem maradhat ott, ahol most van. Mivelhogy nem magamtól szólok, hanem az Úristen kegyelme és akarata szerint beszélek, e szavak által minden egyes olvasó választás elé van állítva. Ezért az élete el fog mozdulni vagy egy nagyobb sötétség és nyomorúság felé, ahol le kell aratnia az eddig elkövetett bűneinek gyümölcsét, mert nem hallgatott Isten figyelmeztetésére. Vagy pedig a szabadulás felé, ahol az Úristen kegyelme által megbocsájtást nyernek az ő bűnei, és esélyt kap egy büntelen és képmutatás nélküli új életre.

„Mert Krisztus jó illata vagyunk az Istenért azok közt, akik üdvözülnek, és azok közt is, akik elvesznek. Ezeknek halált hozó halotti szag, azoknak pedig az élet éltető illata. De ki alkalmas erre? Mert mi nem vagyunk olyanok, mint igen sokan, akik meghamisítják Isten igéjét, hanem őszintén, mintegy Istenből beszélünk, Isten előtt, Krisztusban.”

2Kor 2:15

A tragédiát követő éjszakán, mint mondtam, kibújt a szög a zsákból, és a húgomat hatalmába kerítő szellemiség felfedte magát. Viszont sok rejtett dolog maradt még, amire nem számítottam, és aminek a felszínre kellett kerülnie.

Csütörtökön, az öngyilkossági kísérletet követő második napon, a húgomat a gyergyószentmiklósi kórház intenzív osztályáról a csíkszeredai kórház elmeagyógyászati osztályára szállították, ahol három

héten keresztül gyógyszeres kezelésben részesült. A férje, egy közös barátunk és az édesanyánk elkísérték őt Csíkszeredába, és miután megtörtént az ő 'internálása', elindultak hazafelé.

Eközben a másik húgom telefonon hívta a sógoromat, hogy segítségre van szüksége. Hogy miért pont őt, a későbbiekben kiderül. A sógorom pedig telefonált nekem, hogy menjek a húgom lakására, mert baj van. Amikor megérkeztem az ő otthonába ők már ott voltak.

Csendességre intett a lélek. Ezért semmit sem mondtam, csak figyeltem a történéseket, és fohászkoztam a Magasságos Istenhez tisztánlátásért. A húgomnak ekkor már el volt égetve az arca. A jobb szeme pedig szinte teljesen eltűnt a duzzadás következtében. A földön térdelt, és furcsa dolgokat mondott. Arról beszélt, hogy a húgával kommunikál, és átérzi az ő állapotát. És ahogy a tragédiát követő éjszakán is, távgyógyítást alkalmazott: Energiát küldött neki. Közben azt mondogatta, hogy ő a pokol tüzében van, és már tíz éve próbálja oltani a tüzet. Arról beszélt, hogy a tűzoltáshoz szükség van az anyákra és a gyermekekre, ezáltal próbálva az édesanyját is beszervezni abba a rituáléba, amelyet végzett. Volt, mikor nyugodtabb volt, és volt, hogy hisztérikusan sírt, és jajveszékelt, mint két nappal korábban, amikor a hideg aszfalra vetette magát sírva, és azt mondta, hogy átérzi a testvére és a sógor fájdalmát. Ekkor eszembe juttatta az Úr a holdkóros fiú történetét, akiről azt mondták a szülei, hogy gyakorta veti őt tűzbe és vízbe a lélek, hogy megölje. A húgom megfogta édesanyánk kezét, és kérte, hogy oltsa vele együtt a tüzet. Az igazat megvallva, még én sem találkoztam ilyen esettel korábban, nemhogy édesanyánk. Ő együttérzően fogta a kezét, de sajnos beleesett a csapdába, elragadták az érzelmei, és ekkor már ketten sírtak. Ezeket szemlélve eszembe jutott a figyelmeztető álom, amit az Úristen adott a tűzoltókkal. És hangosan rákiáltottam édesanyánkra, hogy üljön vissza az ágyra, mert ez nem a lánya, hanem az őt uraló szellemiség, amely a szemünk láttára megváltót játszik, megpróbálva belevinni mindenkit ebbe az örült játszmába. Ennek

hatására hirtelen abbahagyta a sírást és cinikusan mosolygott. Mondtam neki, hogy nem kell a tüzet kioltani, és nem az ő dolga, hogy magára vegye ezt a hatalmas terhet, mert az Úristen magára vette azt Jézus Krisztus személyében. Mi csak azt tehetjük, hogy megvallva saját vétkeinket, hozzá fohászunk, hogy Ő helyrehozza, amit mi elrontottunk. De továbbra is ő akarta ‘megoldani’ a problémát, és cinikusan mosolygott.

Ekkor átmentem a másik szobába, és levettem a falról azt az ördögi lényt ábrázoló festményt, amelyet az első fejezethez csatolt videóban megmutathattam. Mivel tudtam, hogy nem a húgom az, aki mindezeket teszi, hanem az őt uraló szellemiség, szembesítettem azzal a festménnyel, hangosan kérdezve tőle, ki vagy te. Ekkor még cinikusabbá vált a mosolya, és ezt mondta:

– Félsz, mi? Félsz szembesülni azzal, ami benned van.

Erre én ezt feleltem: – Igazad van. Az én lelkemet is rabul ejtette ez a szellemiség, és irányította az életemet nagyon sokáig anélkül, hogy tudtam volna róla. De értem a legdrágább vérral fizetett az Úristen, hogy újból szabad legyek, megtisztítva lelkemet ettől a gyilkos szellemiségtől. Ezért egyáltalán nem félek, és szét fogom tépni ezt a festményt.

Úgy is történt. Ezt követően hangosan is fohászkoztam az Úr Jézus nevében, hogy Atyánk fegyverezze le ezt a szellemiséget, amely a húgomat, rajta keresztül pedig a másik húgomat és az ő családját is hatalmába kerítette.

Közben az én lelkemben is harc dúlt, mert egyfelől láttam, miféle szellemiséggel van dolgom, másfelől pedig Isten emlékeztetett arra, hogy mélyen elnyomva ott van a kicsi húgom is abban a testben, aki éppen úgy vágyik vissza az Atya oltalmába, mint minden más gyermek, aki meg van kötözve a felnőttiség és az emberi okosságok börtönében. Ezek után ismét beszélgetni kezdett az ő húgával, majd egy Jézusról szóló éneket ismételtetett egyre hangosabban, majd hogynem üvöltve. Ekkor megkérdeztem tőle, ki Jézus. Ő pedig azt felelte, hogy a

világosság és az élet. Na de miért nem mondta azt, amit Péter, hogy Ő a Krisztus, az Élő Isten fia, a Megváltó, a Szabadító? Azért, mert az őt uraló szellemiségnek nincs szüksége megváltóra, hisz ő a saját maga megváltója.

„...valamely lélek nem vallja Jézust testben megjelent Krisztusnak, nincsen az Istentől: és az az antikrisztus lelke, a melyről hallottátok, hogy eljő; és most e világban van már.” 1Jn 4:3

Egyre hangosabban és hisztérikusabban énekelt, gúnyt űzve ebből a névből,

édesanyánkat is próbálva bevonni az éneklésbe. Feltehetőleg az egész lépcsőház hallotta a gúnyos dicsőítést. Ekkor szóltam sógoromnak és édesanyánknak, hogy addig fogja ezt csinálni, amíg van közönség. Ezért én eljöttem onnét, és néhány perc elteltével a többiek is elhagyták a lakását.

A húgom lakásában történtek által bizonyosságot nyert az, amire az Úristen korábban több alkalommal is figyelmeztetett, miszerint a pokol erői uralkodnak a 17-es ajtó mögött. Ezt megerősítették a húgom saját szavai, amikor azt mondta, hogy a pokolban van, és már tíz éve próbálja oltani a tüzet. Remélem, nemsokára eljön az a nap, amikor végleg megszabadul az ő lelke arról a helyről, ahova ez a szellemiség vezette őt, és gyermeki szívvel fog tudni örülni az életnek.

A csütörtök esti események után felmerült egy nagyon fontos kérdés. Miért épp a sógoromhoz fordult segítségért? És miért nem az anyjához, vagy például a szomszédjában lakó barátnőjéhez?

Az teljesen rendben van, hogy jól egyezik az ő ikertestvéérének férjével. Hisz én is jól egyeztem vele, és remélhetőleg eljön az az idő, amikor ez megint így lesz. Egy segítőkész, vendégszerető és barátságos embert ismerhettem meg az ő személyében. És az igazság az, hogy nem csak a sörözgetésben értettünk egyet, hanem sokszor még Isten dolgairól is jól tudtunk beszélgetni. Viszont az a tény, hogy a férj február 15-én megkérdezte a húgomat, hogy tudna-e adni neki valami jó könyvet,

arról tanúskodik, hogy az ő egyetértésük a spirituális dolgokra is kiterjedt.

Egy beszélgetés alkalmával a sógorom a magyarországi okkultizmus egyik gyöngyszemét, A Vörös Oroszlán szerzőjének egyik művét dicsérte, amit akkor olvasott. Emlékszem, hogy eléggé megsomorodtam, látva, hogy jobban érdeklik őt is a fület csiklandozó, önmegváltást hirdető ezoterikus tanok, mint az Ég és a Föld Teremtőjének szava, ami nem csak megdicsér, hanem meg is dorgál, ha szembemegyünk az élet rendjével. Bizonyoságot tettem neki arról, hogy annak a könyvnek tanai nem oda viszik az embert, ahova bárki is szeretne menni. Beszéltem arról is, hogy igazságkeresésem útján többször találkoztam ezzel a szellemiséggel, de az nem az Élő Istentől való. Elmondtam neki, hogy az a személy, aki annak idején megpróbálta elültetni ennek a szellemiségnek magvait az akkor még minden vályúban keresgélő elmémbe, több alkalommal is elmeógyógyintézetbe került. De szavaimnak aligha volt foganatja.

Akkoriban már ritkán jártam a sógoroméék házába. Viszont miután tudomásul vettem, hogy az ő lelke A Vörös Oroszlán-féle szellemiség felé hajlik, nem éreztem hívást arra, hogy meglátogassam őket. Csak akkor mentem hozzájuk, amikor az Úristen figyelmeztető álmokat adott a személyükkel kapcsolatosan, amelyeket rendre megosztottam velük. Viszont mivelhogy nem vették jó néven a szavaimat, és sógorom azt mondta, hogy azok az álmok rólam szólnak, nem láttam értelmét annak, hogy látogassam őket. És nem is jártam a házukba mindaddig, amíg a húgom lelki összeomlása be nem következett.

Eszembe jutott a sógorommal folytatott utolsó beszélgetés, amikor azt kérdezte tőlem, hol vannak azok a nehéz idők, amikről az elmúlt hónapokban beszéltem. Én szomorúan csak annyit kérdeztem, hogy muszáj katasztrófák történjenek, aminek következtében sokan elvesznek, ahhoz, hogy Istenhez forduljunk, és teljesen rábízzuk az életünket? Mi van, ha a katasztrófa nem valahol távol, hanem épp a te

házadban fog elkezdődni? Akkor fogalmam sem volt, mit beszélek, mert nem a saját agyamból szóltam e szavakat, hanem Isten lelke által. Az ezoterikusok erre azt mondanák, hogy én vonzottam be hozzuk a bajt a szavaimmal. Isten pedig azt mondja, hogy mindenki maga vonzza be a bajt a saját életébe az ő bűneivel, azok takargatásával, és azzal, hogy figyelmen kívül hagyja az Ő féltőn figyelmeztető szavát.

„Senki se mondja, amikor kísértésbe jut: „Isten kísért engem”, mert Isten a gonosztól nem kísérthető, és ő maga sem kísért senkit a gonosszal. Mert mindenki saját kívánságától vonzva és csalogatva esik kísértésbe. Azután a kívánság megfogánva bűnt szül, a bűn pedig kiteljesedve halált nemz.”

Jak 1:13

Tehát valójában mi is történt a húgommal, amikor bejelentettem, hogy én nem megyek velük kutyát sétáltatni? Mi okozta neki azt a borzalmas félelemrohamot az út szélén? Az, amit akkor én még nem láttam, és amit ő is csak a lelkével látott: Egész nap beszéltem nekik a bibliai történetekről, Isten szaváról, féltő szeretetéről, ami békességet adott az ő lelkének. Azután pedig magára hagytam volna őt az ikertestvérével, akit már tíz éve gyötör a pokol tüze, és a férjével, aki Isten szava helyett a magyar okkult irodalom tanait választotta, ami gyakorlatilag ugyanaz a szellemiség, amely tíz éve szívja a másik húgom vérét, és gyötri az ő lelkét. Érdekes módon, amikor kórházba került, a diagnózis az volt, hogy kicsit vérszegény. Lelki értelemben pedig, mivelhogy régóta szívja ez a szellemiség az ő vérét, az ő lelkét, nem kicsit vérszegény, hanem nagyon. És óriási szüksége lenne vérre. Nem is akármilyenre, hanem a legtisztábbra, ami Istentől adatott az olyan nyomorultak meggyógyítására, mint amilyen én vagyok, és amilyenek mindannyian vagyunk Nélküle.

A húgom tehát a kimerültségnek és a testi erőtlenségének köszönhetően, lelki szemeivel látta azt, amit az én testi szemeim nem láthattak. És attól rettegett ő. (A test szenvedése által a lélek látni fog.

Ézs 53:11)

Amikor aznap éjjel kijöttünk sétálni, folyton azt mondogatta, hogy ő nem akar visszamenni abba a házba. Az azt követő napon pedig már annyira szenvedett a lelke, hogy ő kérlelte férjét, hogy segítsen neki, hogy véget vessen az életének. Azt is javasolta, hogy az autóval hajtsanak bele a kőbányánál lévő mély szakadékba. Azt hiszem, egyetérthetünk abban, hogy a történet ezen változata lényegesen eltér a valóságot eltusolni akaró pletyka verziótól, miszerint véletlenül megcsúszott, és úgy esett bele a Marosba. Fel sem foghatjuk, hogy hány meg hány súlyos családi tragédia okai lettek eltusolva azáltal, hogy az illetékesek a hallgatást, a bűn leplezését választották Isten megbocsájtó, és lelkeket gyógyító kegyelme helyett.

Hangsúlyozom, hogy a húgom nem volt beteg. És feltehetőleg most sem ő az, aki a leginkább segítségre szorul ebben a családban. Ő egyszerűen csak meglátta azt a szörnyű valóságot, amelyet ebben az elgépiesített jóléti társadalomban senki sem akar meglátni, és amely tömegesével pusztítja az emberek lelkét. Viszont mivelhogy nem tudta teljes mértékben Istenre bízni magát, és nem is volt közössége olyan emberekkel, akik ismerték az Ő szavát, nem kaphatott sem megerősítést az általa látott dolgokra, sem bátorítást, sem vigasztalást, sem reménységet Isten beszéde által. Így nem volt más kapaszkodója, mint az a szellemiség, amely a segítség látszatát öltve magára, az életére tört. Úgy is mondhatnánk, hogy kisebbségben maradt az ellenséggel szemben. Többen voltak körülötte az olyan személyek, akik őt látták betegnek, mint azok, akik ugyanúgy, mint ő, ezt a materialista, testimádó, elgépiesített, lélektelen társadalmat, és annak rabjait látják betegnek. Mivelhogy ő még ezek után is a földi családját választotta, azoknak a személyeknek adott hatalmat az élete felett, akik még mindig áldozatai ennek a lélekgyilkos gépezetnek. Ennek ellenére a Félton Szerető Isten, az Ő Teremtője nem engedte, hogy elveszen az ő lelke. Ezen a ponton ismételten hangsúlyozom, hogy ennek a lélekgyilkos

szellemiségnek az áldozatait nem kívánom magával a szellemiséggel azonosítani. Ha megtenném, gyűlölnöm és kárhozzátanom kellene mindenkit, aki beleesett annak csapdájába. Ezért fohászok a családtagjaimért, és minden egyes embertársamért, akik lelke fölött uralmat szereztek a sötétség erői. Őszintén kívánom, hogy Isten kegyelme által mindenki szabadulást nyerjen annak rabságából. A szabadulás módját pedig már több ízben is elmondtam. És újból leírom Pál apostol szavait, miszerint Jézus Krisztus az egyedüli személy, aki hatalmat kapott minden hatalmasság fölött. Ahogy mondja Isten szava, nem adatott az emberek között az ég alatt más név, más tudomány, és más hatalom, amely által meg lehetne ebből a lélekgyilkos gépezetből szabadulni, mint az Ő neve, az Ő tudománya és az Ő hatalma.

(Apostolok 4:12) Mert ez az a név, amely előtt minden térd meghajol: a mennyeké, a földieké, és a föld alatt valóké. (Fil 2:10) És mindenki, aki segítségül hívja Jézus Krisztus nevét, megmenekül, és megtartatik.

(Apostolok 2:21)

Azonban, ha valaki ezeket a súlyos figyelmeztetéseket figyelmen kívül hagyva, továbbra is azon mesterkedik, hogy elrejtse a probléma valódi okát, a bűnt, ami miatt ebben az esetben egy ember szinte elvesztette az életét, szembemegy a Mindenható Isten akaratával, és az életét kockáztatja. Az fog történni vele, amit az Úristen a tűzoltókról szóló figyelmeztetésben megmutatott.

Ez Isten ítélete azok számára, akik az egyenes út helyett továbbra is a görbe utat választják:

„És ahogyan örömet lelte az ÚR abban, hogy jót tehetett veletek, és megszaportott benneteket, ugyanúgy leli majd örömet abban is az ÚR, hogy tönkretesz és kipusztít benneteket.” 5Moz 28:63

A csütörtök esti segélykiáltás tehát nem volt más, mint egy csapda a sógorom számára. A soron következő legsebezhetőbb ember számára, akit a jóhiszeműségén keresztül még mélyebbre ránthatott volna az a sötét örvény, amelyre ő korábban igent mondott. Merthogy ő adott

hatalmat a pusztítónak, amikor elutasítva Isten féltő figyelmeztetését, a fül számára hangzatosabb tanokat választotta az okkult irodalom által, és más 'közeli' személyek által, akik szintén ezt a szellemiséget képviselik, és hirdetik.

Amikor a húgom a súlyos elmezavar jeleit mutatta, és nyilvánvalóvá vált, hogy milyen erők uralják őt, szigorúan rászóltam sógoromra, mondván, hogy ez a szellemiség volt a húgom férje, nem te. A testvérünkön keresztül ő uralta a te feleségedet is, és irányította az ő életét egész az öngyilkosság küszöbéig. Mert amely családban nem az Isten törvénye és szava az Úr, amely a családfő által oltalomként van jelen, ott a pusztító fog uralkodik. És teszi ezt teljesen jogosan mindaddig, amíg az Élet Szava helyett az ő, fület csiklandozó tanait engedik be a házba, amely teljes egyetértésben van az összes többi bűnnel, amit korábban a szívünkben felhalmoztunk.

„Mert lesz idő, amikor az egészséges tanítást nem viselik el, hanem saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert vizket a fülük. Az igazságtól elfordítják a fülüket, de a mesékhez odafordulnak.” 2Tim 4:3

Meggyőződésem, hogy a sógorom a szíve mélyén mindig is tudta, hogy igaz, amit Isten nevében szólhatok, de valamiért elnyomta a lelkiismeretének hangját, mint ahogy mindannyian sokszor megtettük, amikor a saját akaratunkat követtük Isten akarata helyett. Ennek oka pedig nem más, mint a test kívánsága.

„Mert akik test szerint élnek, a test dolgaira törekszenek, akik pedig Lélek szerint, a Lélek dolgaira. A test törekvése halál, a Lélek törekvése pedig élet és békeség, minthogy a test törekvése ellenségeskedés Istennel, mert Isten törvényének nem engedelmeskedik, és nem is tud engedelmeskedni. Akik pedig test szerint élnek, nem lehetnek kedvesek Isten előtt.” Rm 8:5

„Ne tévelyegjete: Istent nem lehet megcsúfolni. Hiszen amit vet az ember, azt fogja aratni is: mert aki a maga testének vet, az a testből arat

majd pusztulást; aki pedig a Léleknek vet, a Lélekből fog aratni örök életet.”

Gal 6:7

Ez a film valamelyest rávilágít arra, mikképp történik egy család elfoglalása a sötétség erői által. <https://is.gd/YDliZT>

Az Élő Isten szava egyértelműen megmutatja számunkra, hogy a jóléti társadalomban, ebben a materialista, testcentrikus világban miért olyan népszerűek a modern spirituális tanok. Meggyőződésem, hogy valamilyen mértékben mindenki érintkezett ezekkel a tanokkal, mert mint mondhattam, mára elárasztották az élet minden területét. A közoktatástól kezdve, a valláson és a szórakoztató iparon keresztül egész a politikáig mindenhova beférkőztek. Ennek köszönhető az, hogy egyre több pedagógus, celeb, üzletember és politikus medítál, és jár jógázni azzal a reménységgel, hogy megszabadul a hétköznapi felgyülemlett stressztől, lelki békétlenségtől, ami Teremtőnk szava szerint a bennünk lévő életellenesség, a bűn következménye. És mivelhogy a modern spirituális tanok többnyire teljes egyetértésben vannak a testi kívánságokkal és a bűnnel, a testi ember számára sokkal kézenfekvőbb Isten szava helyett azokat fogyasztani.

Teljes meggyőződésem, hogy ha az emberek tudnák, hogy a testnek kedvező, füleket csiklandozó, spirituális tanok hova viszik őket, teljes erejükkel, szívükkel értelmükkel és lelkükkel kapaszkodnának az Élő Isten szavába, hogy valamiképp elkerülhessék azt a romlást és azt a fájdalmat, amelyek azok hozhatnák az ő életükbe. És minden eszközt megragadva figyelmeztetnék embertársaikat is a test-lélek-szellem harmóniáját hirdető modern tanok veszélyeire, hogy minél többen elkerülhessék azt a tüzet, amit a kicsi húgom nem tudott elkerülni, és amely, mint tolvaj, szinte elrabolta a másik testvérem életét.

Ezen a ponton meg is ragadnám az alkalmat, hogy elmondjam, hogy az összes olyan iskola és vallási irányzat, amely a test-lélek-szellem harmóniáját hirdeti, az Antikrisztus fennhatósága alá tartozik. Tudnotok

kell, hogy a test-lélek-szellem 'szentháromsága' a keleti misztikából, a hindu és buddhista tanokból szivárgott be a kereszténységbe, pontosan úgy, ahogy korábban a zsidók is kölcsönöztek babonás hiedelmeket a szomszédos népek vallásaiból.

A mi Atyánk, az Ég és a Föld Teremtője pedig ezt mondja:

„És formálta vala az Úr Isten az embert a földnek porából, és lehellett vala az ő orrába életnek lehelletét. Így lőn az ember élő lélekké.” 1Moz 2:7

Tehát Teremtőnk szava szerint az ember lélek és test. Mivelhogy a lelkünk, a tudás fájának gyümölcse, az emberi okosság által, tisztátalanná (testivé) vált, az Úristen testi formát öltve eljött közénk, hogy nekünk, testivé vált lelkeknek kinyilvánítsa, hogyan válhatunk újból lelkivé. Jézus egyértelműen megmutatta, hogy mi, akik elsősorban lelkek vagyunk, hogyan győzhetjük le a test uralmát, amely a sok emberi okosság, hazug tanítás által, a lélek fölé kerekedett, elnyomva és megbetegítve a lelket. Viszont az ő szavai egyáltalán nem kedvesek a testnek, mert ő a test megfeszítéséről beszél, a lélek test feletti győzelméről, a lélek teljes szabadságáról. Ezzel ellentétben a modern spiritualitás, az okkultizmus a test-lélek-tudomány (szellem) harmóniáját tanítja, ami egy olyan hazugság, ami a lelket a pokol tüzébe taszítja. Ugyanis az élet fája nem köthet kompromisszumot a halál, avagy a tudás fájával, a szellemmel, az agyban felhalmozott okosságokkal.

„Abban az időben szólván Jézus, monda: Hálákat adok néked, Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsék és az értelmesek előtt, és a kisdedeknek megjelentetted.” Mt 11:25

Tehát míg a modern spiritualitás a testi jólétet kínálja, addig Jézus Krisztus szava a lelki békességet, Szent Lélek általi örömet adja, amely független a testi dolgoktól. Ezért van az, hogy Isten gyermekeinek nem csak a földi jólétben van békességük, hanem a szegénységben, az éhezésben, a börtönben, és még a kórházban is.

Életem legszebb időszaka az volt, amikor az Úristen elhívott böjtölni, és három hétig nem ettem semmit, és meg sem éheztem. Olvastam János evangéliumát, és könnyek között örvendeztem az Ő életet adó szavának. Ezek alapján bárki felteheti a kérdést, hogy ki az igazán szabad? Az, aki testi kényelemben, testi élvezetekben, a saját akaratát cselekedve szabadnak érzi magát, de ha elvételik tőle az öröm földi eszköze, megbolondul? Vagy inkább az, aki úgy a testi jólétben, mint a szegénységben és a rabságban is szabad?

(www.kialtoszo.hu/audio/04141 számú felvétel.)

Tehát Isten szabadítása és megváltása a lélek test feletti győzelméről szól. Ezért vannak olyan erőteljes kijelentések a Bibliában, mint:

„Aki utánam akar jöni, tagadja meg önmagát, vegye fel az ő keresztyét., és úgy kövessen.” Mt 16:24

„Ha pedig a te kezed vagy a te lábad bűnre visz téged, vágd le azokat és vedd el magadtól; jobb néked az életre sántán vagy csonkán bemenned, hogynem két kézzel vagy két lábbal vettetned az örök tűzre.

És ha a te szemed botránkoztat meg téged, vágd ki azt és vedd el magadtól; jobb néked félszemmel bemenned az életre, hogynem két szemmel vettetned a gyehenna tüzére.” Mt 18:8

Jézus tehát nem beszél semmiféle test-lélek-szellem hármasságról, hanem a testről, és a testivé azaz tisztátalanná vált lélekről, amely megtisztul az Ő szavai és az Élő Isten ereje által, amikor valaki alázattal és gyermeki szívvel Hozzá fordul segítségért, és az emberi, testi gondolatok helyett az Ő szavát választja.

Ezt mondja az Úr, akinek hatalma van minden hazug tudomány, emberi gonoszság fölött, és aki mint ítélet jött vissza ezekben az időkben ebbe a világba:

„A lélek az, a mi megelevenít, a test nem használ semmit: a beszédek, a melyeket én szólok néktek, lélek és élet.” (Mindennapi kenyér, lelki táplálék.) Jn 6:63

A kérdés tehát az, hogy te a magukat okosnak, bölcsnek és

spirituálisnak gondoló, testi emberektől származó szellemi táplálékot fogyasztod, amiről Isten azt mondja, hogy nagy nyomorúságba és lelki gyötrelembe taszít; vagy pedig kéred Istentől az újjászületés ajándékát, hogy a Krisztus szavát fogyaszthasd, ami gyógyít, és életet ad.

„A ki eszi az én testemet, és issza az én véremet, örök élete van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon. Mert az én testem bizony étel, és az én vérem bizony ital. A ki eszi az én testemet, és issza az én véremet, az én bennem lakozik és én is abban.” Jn 6:54

Az ő vére az ő szava, az ő teste pedig az ő cselekedete.

Isten azt mondja, a vérben van a lélek. (5Moz 12:23) Ezért inni Jézus vérének azt jelenti, hogy hallani, inni az ő szavát, magunkhoz venni az ő lelkületét. Pontosan, mint az iskolában, amikor egy tanár úgy beszél, hogy a diákok „isszák” minden szavát. Enni az ő testét pedig azt jelenti, hogy amit Ő a testével cselekedett, mi is azt cselekedjük. Avagy magunkra öltjük az Ő cselekedetét, és azt tesszük, amit Ő mond, mert élet van az Ő szavában. (Jel 2:26)

Ekképp az élet lényege az, hogy kívánjuk megismerni Atyánk akaratát, és nem rejtjük el, megmutatjuk embertársainknak, amit megismertünk, hogy azáltal ők is feltámadhassanak a lelki halálból, a biorobot üzemmódból. Teremtőnk szava, és az Ő csodatételeinek elmondásával másoknak is esélyt adunk arra, hogy megszabadulhassanak a korrump vallások, a babonák, a hazug spirituális tanok, az okkultizmus és a testimádó materializmus lélekgyilkos börtönéből. Erről az elhívásról szól többek között a talentumok példázata. (Mt 25:14, Zsolt 9:2)

Láthatjátok, hogy a Krisztus vérenek és testének fogyasztása nem egy misztikus, babonás dolog, ahogy azt a katolikus vallás bemutatja, hanem egy egyszerű és érthető tanítás, amelyet, ha megfogad az ember, megmentheti az ő lelkét, és a szeretteit is megvédheti azáltal.

Ami a katolikus templomokban folyik eucharisztia címszó alatt, közönséges varázslás, okkultizmus, ami mérhetetlen fájdalmakat és szenvedést hoz az abban hívó emberekre. Ezért, akik nem kívánják

megismerni személyesen az Élő Isten szavát, nem láthatják meg, hogy be vannak csapva, és úgy mennek a veszedelem irányába, hogy közben azt hiszik, Istent követik.

Az ószövetségi időkben megölték azokat a papokat, akik ezt művelték. Halállal kellett lakolniuk mindazoknak, akik szembeköppve Isten szavát, babonás tanokkal, általuk kigondolt szertartásokkal félrevezették, bűnbe vitték a népet. A mai papok, akik a katolikus doktrínák szerint ezt teszik, valójában ugyanazt cselekszik, amit a Baál papjai és Jézabel prófétái. Ezért azok a papok, akik továbbra is figyelmen kívül hagyják Isten figyelmeztetését és megmaradnak ebben a súlyos bűnben, ugyanarra a sorsra fognak jutni, mint Jézabel prófétái, akik megbabonázták, elfordították Istentől az embereket.

Erről az ítéletről olvashattok a Királyok első könyvének 18. fejezetében, valamint a Jelenések könyvének 2. fejezetében a 18. bekezdéstől.

Ezeket a sorokat nem kárhóztatás céljából írom, hanem azzal az őszinte reménységgel, hogy e figyelmeztetés által egyes papok is esélyt kapnak arra, hogy megmentseik lelküket, és figyelmeztessék híveiket, még mielőtt Isten ítélete elérné az ő életüket. Ennek okáért arra kérek minden olvasót, hogy ezt az írást küldje el katolikus plébániák e-mail címére, facebook oldalára, hogy minél több vallási vezető tudomást szerezhessen ezekről a dolgokról, és általa esélyt kapjon a megmenekülésre.

Pénteken a húgom nem engedte be az édesanyját az ő lakásába. Szombaton reggel pedig egy üzenetet kaptam a gyergyói kórház intenzív osztályáról, miszerint az éjszaka folyamán bevitték a húgomat. Az értesítést egy barátom küldte, aki ápolóként dolgozik ott. Mivel a telefonom mindig le van halkítva, későre vettem észre az üzenetet. Amikor sikerült kapcsolatba lépni a kórházzal, megtudtuk, hogy az arcán lévő égési sebet, valamint az enyhe vérszegénységet leszámítva, nincs semmi baja. És azért került be a kórházba, mert egy férfi meglátta őt, amint mezítelenül sétál az úton az éjszaka közepén, és értesítette a

mentőszolgálatot. Mindez 2024 február 24-én holdtöltekor történt. Amikor az édesanyja meglátogatta, azt mondta, hogy a testvérenek víz által kellett megtisztulnia, neki pedig a hold fénye által. Mindezt olyan higgadtsággal szólt, mintha arról beszélne, hogy mi volt a reggeli, és mintha fel sem fogta volna, hogy a testvére szinte belehalt abba, amit ő tisztulásnak nevezett.

Nem állíthatnom, hogy átlátom azon dolgok mélységeit, amelyek az ő lelkében játszódtak, és nem is akarok többet látni, mint amit Isten megenged, és szükségesnek tart. De a látottak alapján jogosan feltételezhetem, hogy a cél az volt, hogy ugyanabba a kórházba kerüljön, ahova a húgát szállították. Viszont a történetek ismeretében a csíkszeredai orvos azt mondta, hogy nem tartja jó ötletnek, hogy egymás mellé kerüljenek. Ezért őt hétfőn nem Csíkszeredába, hanem a tölgyesi elmeógyógyintézetbe szállították.

Így történt meg az ikrek szétválasztása.

Kedden bementünk édesanyámmal a gyergyótölgyesi kórházba, és vittünk neki néhány dolgot, amire szüksége lehet. A beszélgetésből az derült ki, hogy ő teljesen jól van. Sokat nevetett. Azt mondta, minden rendben van, és gyakran ismételte azt is, hogy „tudom”. Ezzel párhuzamosan Csíkszeredában az ő testvére még a gyógyszeres kezelés alatt is eléggé szenvedett.

A megnyilvánulásai alapján egy külső személy hamarabb gondolt volna arra, hogy ő az ügyeletes orvos, mint arra, hogy ő az a személy, aki kezelésre szorul. Sőt, ki is mondta, hogy azért van ott, mert ott van rá szükség. Eközben az járt az eszemben, hogy ha nem ismernék a történeteket, a benne lévő szellemiség még az orvosokat is be tudná csapni, mint ahogy két napon keresztül velem is el tudta hitetni, hogy ugyanazon az állásponton vagyunk.

Most péntek este van, és hétfőn lesz két hete, hogy a húgomat elvitték a tölgyesi elmeógyógyintézetbe. Pár napja beszéltek telefonon az édesanyjával, és nyomatékosan kihangsúlyozta: Nehogy valaki azt

gondolja, hogy ő feladja mindazt, amit eddig felépített, és amiért mostanig megdolgozott. Ezzel ismételten kijelentette, hogy az az állapot, amiben van, egy hatalmas 'befektetés', és 'sok munka' eredménye.

Talán ez is segíthet megérteni, hogy azoknak, akik nagy gazdagsággal bírnak, – legyen az anyagi vagy szellemi – miért olyan nehéz elfogadni Isten segítségét, és gyógyítását, ami ingyen van.

„Mert a bűn zsoldja a halál, Isten kegyelmi AJÁNDÉKA pedig az örök élet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.” Pál apostol

Mint ahogy minden üzletember félti az ő befektetését, és vigyáz rá, hogy el ne veszítse, úgy mindenki félti az ő földi kincseit függetlenül attól, hogy szellemi, spirituális, vagy anyagi kincsek azok.

Ezért mondja Jézus, könnyebb a tevének átmenni a tűfokán, mint a gazdagnak bejutni Isten országába.

Ekképp boldogok a szegények (akiknek nincs sok kincsük, ami elfordíthatná tekintetüket Isten jelenlétééről). És boldogok a lelki szegények (akiknek lelkére nem tapad sok földi tudomány, szellemi rakomány, spirituális elmélet, ami beárnyékolhatná a lelket).

És boldogok azok, akik készen állnak mindent elengedni, egészen pontosan feladni Isten kezébe azért a kincsért, amit a Magasságos Isten ad az ő gyermekeinek. De nem érdem szerint a sok munkáért cserében, hanem ingyen, kegyelemből, hogy ne dicsekedjék Őelőtte egy test sem. (1Kor 1:29)

„Hasonló a mennyek országa a szántóföldben elrejtett kincshez, amelyet az ember, miután megtalált, elrejt, majd örömeiben elmegy, eladja mindenét, amije van, és megveszi azt a szántóföldet.” Mt 13:44
Őszintén kívánom, hogy a kicsi húgom, és minden olvasó valamiképp megtalálja azt a bizonyos szántóföldben elrejtett kincset, amiért érdemes minden földi (szellemi és anyagi) kincset elengedni.

Amikor a férj számára is teljesen nyilvánvalóvá vált, hogy mi történik a sógornőjével, azt mondta, hogy miután hazakerülnek, ha Isten is úgy

akarja, meg szeretné szűrni az ő találkozásait. Ezáltal beismerte, hogy abból az irányból szakadt rá a veszedelem az ő feleségére. Viszont amennyiben nem látja be, hogy mindez az ő közreműködésével, engedélyével és egyetértésével történt, ezután is szabad utat enged az ő házába a pusztító számára, feljogosítva őt arra, hogy tovább rombolja családja életét. És ezt nem akadályozhatja meg sem az orvosok, sem a pszichiátriai szerek segítségével. De még az ikrek találkozásainak emberi módon történő ‘megszűrésével’ sem.

Most még némiképp felügyelheti, és kontrollálhatja azt, hogy a párja bevegye a mindennapi ‘gyógyszeradagját’, de mi lesz, ha egy napon ő is azt a segítséget fogja kapni, amit ő adott a feleségének? Ki fogja felügyelni, hogy ő rendszeresen szedi-e a pirulát? Ki fog vigyázni, kire? Milyen értékrend szerint, milyen erővel és milyen bölcsességgel?

Az Élő Isten szeretete, oltalma és gondviselése felbecsülhetetlenül nagy ajándék. És mivel ajándék, ingyen van. De nem azért, mert értéktelen, hanem azért, mert megfizethetetlen. Azonban van valami félelmetes benne, nevezetesen az, hogy bár mindenki számára felkínálja, és ingyen odaadja, nem kényszeríti rá senkire. Ha valaki minden féltő figyelmeztetés ellenére továbbra is az emberek szavára hallgat, valamint a saját értelmére és erejére támaszkodik, előbb-utóbb le fogja aratni választása gyümölcsét, amiről beszél Pál apostol a rómaiakhoz írt levelének 6. fejezetében a 23. bekezdésben.

A következő részben, ha Isten is úgy akarja, a holdfényben való fürdőzésről fogok írni. Annak eredetéről és a modern spiritualításban betöltött szerepéről.

Ezt a részt pedig nem rendhagyó módon egy, a fentebb említett filmből kiollózott, idézettel, és egy híres magyar pszichológus szavaival zárnám. „Vicces dolog, hogy az emberek mindig megpróbálják megölni Istent. Amikor aggódnak, és félnek, azt jelenti, hogy kezükbe vették az irányítást. És ha kezükben az irányítást, nincs szükségük semmi másra. (Istenre sem)”

A pokol angyala | A szellemidéző (Divination – 2011)

<https://kialtoszo.hu/a-pokol-angyala-a-szellemidezo-teljes-film/>

„Egy alkalommal beszélgettem Pilinszky Jánossal, és a katolikus költő megjegyezte:

- Utállak benneteket pszivel kezdődő foglalkozásúakat.
- Miért utálsz János?
- Mert nagyon nagy terheket raktok az emberekre. Azt hirdetitek, hogy minden emberi problémának van megoldása. Ezzel sikerül elérnetek, hogy az emberek többsége úgy érzi, csak ő olyan hülye, hogy nem tudja megoldani a szexuális problémáit, a szüleivel való viszonyát, a házasságát, az egzisztenciális ügyeit, a politikai orientációját stb.- és összeomlik. A valóságban, – mondta Pilinszky – az élet dolgainak többsége nem megoldható. Legfeljebb jól-rosszul elviselhető. Óriási a különbség közöttünk. Ti úgy gondoljátok, hogy az életben problémák vannak és megoldásokra van szükség, én meg úgy gondolom, hogy az életben tragédiák vannak, és irgalomra van szükség.

Szíven döfve tántorogtam ki Pilinszkytól.”

(Popper Péter)”

A magyarországi okkultizmusról bővebben: www.kialtoszo.hu/audio/04108-as-felvétel. Korábbi okkultizmussal kapcsolatos felvételek: 04104, 03451, 03179.

Az első cikk a Székelyföldön is jelenlévő okkult irányzatokról.

<https://kialtoszo.hu/okkult-iskolak-es-gyakorlatok-szekelyfoldon-es-a-karpat-medenceben/>

Ez az írás a tartalom megváltoztatása nélkül, a forrás megjelölésével szabadon terjeszthető azzal a reménységgel, hogy valakinek a hasznára válik. Meggyőződésem, hogy nem az én családom az egyedüli család, és nem az én szülővárosom az egyedüli város Kárpát-medencében, ahol meggyökerezett, és folyamatosan pusztít az okkultizmus. Ezért jól jöhet

Isten féltő figyelmeztetése más helyeken is.

Aki pedig kíváncsi arra, milyen sors vár azokra, akik minden figyelmeztetés ellenére az okkultizmust akarják éltetni, olvassa el a Királyok első könyvének 18. fejezetében, mi lett a Baál és Jézabel prófétáinak sorsa. A Jelenések könyvének 2. részében a 20. bekezdéstől pedig le van írva, mi vár azokra, akik a Jézabel szellemiségével manipulálják az embereket, akár a kereszténység, akár a modern spiritualitás leple alatt.

Ingyen kaptatok, ingyen adjátok!

Első rész: <https://is.gd/jGTDVo>

Második rész: <https://is.gd/DbJ6rQ>

Harmadik rész: <https://is.gd/YWe98x>

Negyedik rész: <https://is.gd/rpqezt>

Ötödik rész: <https://is.gd/a6hK0B>

Hatodik rész: <https://is.gd/a4Bg2U>

CSALÁDI TRAGÉDIA – 8. rész

- Bejegyzés szerzőjeSzerző: [kialtoszo](#)
- Bejegyzés dátuma[2024-03-26](#)

Miért félt a húgom elhagyni a kórházat?

Rendszerint mindenki örül, ha kijöhet a kórházból, mert a kórház épületének elhagyásában benne van az egészség és a szabadság visszaszerzésének ígérete. Ennek ellenére a húgom, saját bevallása szerint, félt elhagyni a kórházat. Mindez egy három hétig tartó

gyógyszeres kezelés után.

Vajon lenne-e benne félelem, ha tudná, hogy a probléma a kórházi kezeléssel meg lett oldva? Lenne-e oka az aggodalomra, ha tudná, hogy a tragédia okai a pszichiátriai szerek segítségével fel lettek számolva, meg lettek semmisítve?

Ilyen és ehhez hasonló kellemetlen kérdések fogalmazódnak meg a kórházból való szabadulás kapcsán. És bár szerettem volna a hetedik fejezet utolsó mondatával befejezni ezt az írást, a Lélek arra hív, hogy írjak még akkor is, ha az kellemetlen és kényelmetlen bizonyos olvasók számára. És még akkor is, ha azzal az egész várost magamra haragítom. Mert mit ér az embernek ha mindenki jót mond róla, de az ő szíve nincs békeességben az Úrral?

„Jaj néktek, mikor minden ember jót mond felőletek; mert épen így cselekedtek a hamis prófétákkal az ő atyáik.” Lk 6:26

Tudomásom van róla, hogy sokan neheztelnek rám, amiért e sorok által megakadályozom, hogy e szomorú történet valódi okait eltusolni akaró pletykaverzió kerüljön be a gyergyói emberek fejébe. Épp ezért szeretnék emlékeztetni minden kedves olvasót, hogy itt nem egy pitiáner bűncselekményről van szó, hanem egy olyan dologról, aminek köszönhetően egy fiatal családanya szinte elvesztette az életét. Sőt még a lelkét is, mert miután visszanyerte eszméletét, nem arról számolt be, hogy egy olyan alagútban járt, aminek a végén egy hatalmas fényt látott, hanem arról, hogy egy borzalmas sötét helyre került, ahova nem kívánkozik vissza. Azt hiszem, őt már nem kell győzködni a pokol létezéséről, aminek valóságáról sokan személyesen is meg fognak győződni, ha minden féltő figyelmeztetés ellenére azon mesterkednek, hogy eltusolják a tragédia valódi okait, azáltal hazuggá téve az Élő Isten szavát. És ez nem csupán e történet szereplőire érvényes, hanem minden egyes olvasóra, aki annak ellenére, hogy tudomást szerzett arról, hogy a modern spiritualitás és az azáltal leplezett bűnök a kárhozatba visznek, továbbra is úgy dönt, hogy a sötétséget választja

ahelyett, hogy Isten nevét segítségül hívva kijöjjön a világosságra. Mint korábban is mondhattam, ez a történet nem csupán az én földi családomról szól, hanem az egész városról, amely szabad utat engedett a világot behálózó okkultizmusnak, és a jóléti társadalmat uraló bűnöknek.

Mivelhogy az elmúlt években többnyire csak hanganyagokat készítettem, eléggé el voltam szokva az írástól. Bevallom, hogy nehezen is megy a gépelés, mert a gondolataim sokkal gyorsabban pörögnek, mint az ujjaim.

Bizonyoságot teszek arról, hogy nem jó kedvemből fogtam neki a történet megírásának, hanem Isten indíttatására, Aki egyértelműen közölte velem, hogy ez nem egy néhány soros, vázlagszerű beszámoló lesz, hanem egy hosszú iromány, amely segítségével minden olvasó megértheti azt, amire Teremtőnk figyelmeztet Jézus szavai által, amikor arról beszél, hogy a Szent Lélek megfeddi a világot bűn, ítélet és igazság tekintetében.

„Jobb néktek, hogy én elmenjek: mert ha el nem megyek, nem jő el hozzátok a Vigasztaló: ha pedig elmegyek, elküldöm azt ti hozzátok.

És az, mikor eljő, megfeddi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében:

Bűn tekintetében, hogy nem hisznek én bennem;

És igazság tekintetében, hogy én az én Atyámhoz megyek, és többé nem láttok engem;

Ítélet tekintetében pedig, hogy e világnak fejedelme megítéltetett.” Jn 16:7

Tehát Isten szava szerint e történet által ki kell derülnön, hogy mi a bűn, ami az embereket az öngyilkosságba kergeti, és mi a bűn egyenes következménye, avagy az ítélet azok számára, akik tagadva az élet világosságát ragaszkodnak a bűnhöz. (Jn 3:19)

És ami a legfontosabb, nyilvánvalóvá kell váljon az is, hogy mi az igazság, hogy aki e sorokat olvassa, és magára ismer, valóságos esélyt kapjon a szabadulásra.

Jézus szavai szerint a bűn az, hogy nem hiszünk őbenne. Ez az, amiről korábban is beszélhettem, hogy mi az Élő Isten szava helyett az általunk elképzelt „jóistenben” hiszünk, aki teljes egyetértésben van a mi akaratunkkal, kívánságunkkal és minden elgondolásunkkal. De még a bűneinkkel is jó barát. Tehát noha keresztény társadalom vagyunk, kereszténységünk alappillérét, Jézus szavait, elutasítjuk, majd hogyanem teljesen figyelmen kívül hagyjuk. Ha beszélünk is róla, csak felszínesen, hogy elkerüljük azt, hogy akik hallják, szembesüljenek bűneikkel, ami a romlást és a szenvedést okozza az ő életükben.

Az igazság pedig az, hogy Jézus az Atyához ment. Ez azt jelenti, hogy nem maradt a sírban, a föld gyomrában, hanem miután megmutatta számunkra a hazavezető utat, visszament oda, ahonnan jött: a Mennyek Országába, a tökéletességbe, a tökéletes Égbe.

„És ha majd elmegyek és helyet készítek néktek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket; hogy a hol én vagyok, ti is ott legyetek.” Jn 14:23

Az ítélet pedig az, hogy e világ fejedelme halálra van ítélve. Ekképp mindenki ítélet alatt van, aki nem ismerte meg az Élő Isten szavát, és továbbra is a saját feje, feje-delme szerint akarja élni az életét.

Mi ennek a jelentése? Minden rothadásra és elmúlásra van ítélve, amit a Teremtőjétől elfordult ember kigondolt, és alkotott. Ezért azok a lelkek, akik a saját fejük (fej-edelmük) szerint élnek, a rothadó és mulandó dolgokkal azonosulnak, átadva magukat a rothadásnak és az elmúlásnak. Egy szóval a kárhozatnak.

És ez maga a pokol, „ahol az ő férgök meg nem hal, és tűzök el nem aluszik.” Mk 9:44 Ézs 66:24

„És megfogaték a fenevad, és ő vele együtt a hamis próféta, a ki a csodákat tette ő előtte, a melyekkel elhitette azokat, a kik a fenevad bélyegét felvették, és akik imádták annak képét: ők ketten elevenen a kénkövel égő tüzes tóba vettetének:

A többiek pedig megöletének a lovon ülőnek kardjával, a mely az ő

szájából jó vala ki; és a madarak mind megelégedének azoknak húsával.” Jel 19:20

Ez azok ítélete, akik e sorokat olvasva megkeményítik szívüket, és elutasítva Isten féltő figyelmeztetését, továbbra is embereknek hisznek, saját fejük (fej-edelmük) szerint akarják élni az életüket. A harmadik részben leírt tűzoltós álommal az Úristen szintén erre az ítéletre figyelmeztet.

Tehát ha valaki Isten lelke által szól, egyszerre kell beszéljen erről a háromról: a bűnről, az igazságról és az ítéletről. Ugyanis semmi értelme nincs beszélni az igazságról, ha nem beszélünk a bűnről és az ítéletről. Avagy, aki tagadva a bűn létezését, nem akar szembesülni a saját bűneivel és nem akarja tudomásul venni, hogy a bűn maga után vonja az ítéletet, annak teljesen fölösleges beszélni az igazságról, a bűntől és az ítélettől való szabadulásról, mert úgysem értené meg.

„Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mi bennünk, magunkat csaljuk meg és igazság nincsen mi bennünk.

Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól.

Ha azt mondjuk, hogy nem vétkeztünk, hazuggá teszszük őt, és az ő ígéje nincsen mi bennünk.” 1Jn 1:8

A kereszténységet is megfertőző modern spiritualitás és okkultizmus annyira megvakította az emberek elméjét, hogy sokan már képtelenek belátni, hogy segítségre szorulnak. Márpedig gyógyítani csak azt az embert lehet, aki beismeri, hogy beteg, és doktorra van szüksége.

„A kikben e világ Istene (fejedelme) megvakította a hitetlenek elméit, hogy ne lássák a Krisztus dicsőséges evangéliomának világosságát, a ki az Isten képe.” 2Kor 4:4

Bármennyire is kellemetlen, ahhoz, hogy valódi gyógyulás történjen, és az öngyilkosság oka örökre eltűnjön, szükséges beszélni a bűnről, és annak következményéről, az ítéletről. Ugyanakkor az igazságról is, ami által felmentést nyerhetünk a bűn egyenes következménye, az ítélet

alól.

A húgom szavai, gyötrelmei, öngyilkossági kísérlete és halálközeli élménye egyértelműen bizonyítja a bűn és az ítélet létezését. Ugyanis amikor átlépte a halál küszöbét, olyan helyet látott, ahova semmiképp sem kíván visszakerülni.

Feltevődik hát a kérdés, hogy amennyiben ilyen szörnyű következménye van a bűnnek, ennek a jóléti társadalom kínálta modern életvitelnek, kik azok, akik különböző etikai és morális kérdésekre hivatkozva el akarják rejteni a tragédia valódi okait? Azok-e, akik az élethez és az élet szavához ragaszkodnak, vagy pedig azok, akik a bűnhöz ragaszkodnak, aminek következtében egy fiatal anyuka szinte elvesztette az életét? Az első részben megosztott videó többekben felháborodást keltett, és kifejezték véleményüket, miszerint nem volt szép dolog, hogy a húgom lakásában készített videót megosztottam a világhálón.

Ezen a ponton megjegyzendő, hogy amikor felmentem a húgom lakására, az ajtó tárva nyitva volt, és égett a villany. Tehát az éjszaka és a délelőtti folyamán bárki más megtehetette volna, hogy bemegy abba a lakásba, és elvisz bármit, amit akar. Mellesleg a videófelvétel nem a húgom lakását hivatott bemutatni, hanem az azt uraló szellemiséget, amely a másik húgomat az örületbe, majd hogyanem az öngyilkosságba kergette.

Még egyszer a kérdést. Kiknek érdekük, hogy erkölcsi tanácsokat osztogassanak arra vonatkozóan, hogy nem kellett volna azt a videót közzétenni? Vajon nem azoknak a személyeknek, akik életében ugyanaz a szellemiség uralkodik, ami a húgom házában?

Szomorú volt látni, hogy sokak számára nagyobb problémát jelentett a városunkban uralkodó okkultizmus jegyeit leleplező videó, mint az a tény, hogy egy fiatal nő szinte elvesztette életét ennek a szellemiségnek köszönhetően.

Szégyen, vagy sem, el kell mondanom, hogy az egyik legterjedelmesebb üzenetet, erkölcsi kiigazítást egy olyan személytől kaptam, akivel annak

idején paráznaságot követtem el, és aki mindent megtett annak érdekében, hogy elcsábítson az akkori barátnőmtől. Egy olyan személy dorgált meg engem a közzétett videó miatt, aki fotókat és videókat készített magáról önkielégítés közben, és azokat elküldte nekem, hogy engem megnyerjen. Ez természetesen elsősorban engemet jellemez, és engemet vádol, mert én voltam az, aki az engem uraló testiség, és a bennem lévő kettősség által utat engedtem a kísértésnek. Erről a dolgról szintén a tanulság kedvéért beszélek azzal az őszinte reménységgel, hogy akiben van egy kis alázat, e sorok tükrében szembe fog nézni azzal a ténnyel, hogy a felszínen mutatott jóság, kedvesség és empátia mögött sokszor olyan bűnök húzódnak meg, amelyek képesek tönkretenni az ember életét, és a kárhozatba taszítani az ő lelkét.

Egy másik személy, aki feljogosította magát, hogy nekem erkölcsi tanácsokat osztogasson, erőteljes homoszexuális hajlamokkal küzd, miközben a spirituális tanokat hirdeti. A harmadik titkon megcsalja házastársát, miközben minden nap a szemébe mosolyog, és ölelgeti őt. A negyedik becsapja, és meglopja a munkaadóját. Az ötödik barátja házastársáról képzeleg, miközben önkielégítést végez. A hatodik a számítógép képernyője előtt maszturbál, miközben a felesége a lakásfelújítást, és újabb háztartási gépek vásárlását tervezi. A hetedik spirituális felemelkedésről és egótlanságról beszél, miközben az önszeretet nevében tömi magába a testi élvezeteket. A nyolcadik a saját gonoszságából származó békétlenség miatt folyton Isten nevét káromolja, és a környezetét hibáztatja. A kilencedik súlyosan gyógyszerfüggő, nyugtatókon él, és a Mindenható Isten hatalma helyett az emberi tudományban, és az emberi kéz alkotásában van minden reménye. A tizedik folyton azzal gyötri házastársát, hogy még mindig nem kapott tőle eleget, ezért állandóan ráolvassa az ő bűneit, miközben azt gondolja, hogy vele minden rendben, és esze ágában sincs látást kérni Istentől, hogy megláthassa, mi van a saját szívében.

Ilyen és ehhez hasonló karakterek akartak nekem erkölcsi kiigazítást

adni, és értettek egyet az engem támadókkal, miután megosztottam az első részt. És bár erősen meg lettem kísértve, hogy haragudjak rájuk, Isten figyelmeztetett, hogy ne tegyem, mert az összes jellem énbennem lakozik. A rothadásra ítélt testemben megtalálható az összes bűnöző, aki erre a világra valaha megszületett a tolvajtól a gyilkosig, a gyilkostól a homoszexuálisig, és a homoszexuálistól a pedofilig.

Épp azért jött Isten Jézus képében a földre, hogy ezektől az emberektől, egészen pontosan emberi jellemektől, tisztátalanságoktól megszabadítsa a lelkeket. És ha számomra, aki, az összes fent felsorolt vádpontban bűnösnek találtattam, felkínálta a szabadulás lehetőségét, az én dolgom nem az, hogy kárhoztassam a betegeket és a megkötözötteket, hanem az, hogy elmondjam, hogy számukra is van szabadulás, amennyiben alázattal Istenhez fordulnak látásért, bűneik bocsánatáért és az újjászületés ajándékáért.

Mindazonáltal az én beszédemnek Isten parancsolata szerint tartalmaznia kell a bűnök megnevezését, a szabadulás útját, amit Jézus beszéde által Isten nyilvánvalóvá tett számunkra, és a közelgő ítéletre való figyelmeztetést.

Akinek pedig még mindig kétségei vannak afelől, hogy hitvány, és minden gonoszságra alkalmas az Isten szavát és hatalmát elutasító testi ember, annak hamarosan lehetősége nyílik arra, hogy a saját szemeivel lássa, hogy a legtöbb embernél mi rejlik a kifelé mutatott jóság és kedvesség mögött.

„Kiknél megvan a kegyességnek látszata, de megtagadják annak erejét.”
2Tim 3:5

„Ne ítéljetek a látszat után, hanem igaz ítélettel ítéljetek!” Jn 7:24

Na de ítéelhet-e bárki is igaz ítélettel anélkül, hogy ismerné az igaz bírót? (<https://kialtoszo.hu/igaz-biro-vs-hamis-biro/>)

Teljesen nyilvánvaló tehát, hogy a legtöbben, akik fájlalták, hogy megosztottam a húgom házát uraló szellemiségről szóló videót, nem attól tartottak, hogy az traumát okozhat neki, hisz a beszélők nagy része

semmilyen kapcsolatot nem ápol a húgommal. A kinyilvánított ellenszenv oka sokkal inkább abban rejlik, hogy a közzétett videóban felismerhették azt a szellemiséget, amelyet bűneiken keresztül ők is beengedtek az életükbe, és amellyel ők maguk is közösséget vállalnak. Tudniillik ebben az ügyben valójában nem az ezotéria és nem a kereszténységet is megfertőző okkultizmus az első számú vádlott, hanem a hosszú időn keresztül halmozott és rejtegetett titkos bűnök, amelyekeken keresztül a szóban forgó szellemiség felhatalmazást kapott az életünk tönkretételére. Mindezt úgy, hogy békességet és megnyugvást kínált arra a békétlenségre, amit a bűnökkel szereztünk.

„...a Sátán is átváltoztatja magát világosság angyalává. Nem nagy dolog azért, ha az ő szolgálói is átváltoztatják magukat az igazság szolgálóivá; a kiknek végök az ő cselekedeteik szerint leszen.” 2Kor 11:14

Senki ne áltassa magát! A békétlenséget nem a fizikai tényezők és körülmények okozzák, hanem a bűnök. Ezért a békétlenségtől lehetetlen megszabadulni a fizikai tényezők és körülmények megváltoztatásával.

A békességet pedig Isten adja a léleknek. Viszont, ha az ember életellenességet követ el, a békesség csapja elzáródik fölötte. Azonban amennyiben meglátja, őszintén megbánja és megvallja bűneit, ezt a csapot újból megnyitja a Mindenható. Magától értetődő, hogy Ő nem adhat békességet az életellenességre, a bűnre, csak arra, ami összhangban van az étellel. Ezért, akik nem a békesség Szerzőjéhez fordulnak lelki békéért, hanem emberi megoldásokat keresnek, azokat tárt karokkal várja az ezotéria, a modern spiritualitás és az okkultizmus, amely testi eszközökkel kínálja a békét számukra, amiért nagyon sokan a lelkükkel fognak fizetni...merthogy teljességgel lehetetlen lelki békét nyerni testi eszközökkel. Viszont a lelket elveszíteni a hazug, békességet kínáló tanokkal és módszerekkel, nagyon is lehetséges.

„Békességet hagyok néktek; az én békességemet adom néktek: nem úgy adom én néktek, a mint a világ adja. ” Jn 14:27

...tehát Ő nem úgy adja a békességet, ahogy az ezotéria, ahogy a spiritualitás, ahogy az okkultizmus, ahogy a hazug vallások, ahogy az életmód tanácsadók, ahogy mentálhigiénés szakemberek, ahogy a gyógyszerek, ahogy a képernyők, ahogy a spirituális gyakorlatok, testi élvezetek és különböző pótcselekvések adják, hanem az Ő szava és Isten Lelke által.

„Mert az Isten országa nem evés, nem ivás, hanem igazság, békesség és Szent Lélek által való öröm.” Rm 14:17

Mint ahogy a húgom kijelentette, hogy semmiért, és senkiért nem mond le arról, amiért megdolgozott, és amit eddig felépített, úgy az én vádlóim is, mint befektetést, védik azt a szellemiséget, amely a személyazonosságuk szerves részét képezi.

Ha, miközben a húgom házában videóztam, az ő műalkotásait dicsértem volna, bizonyára sokan pozitív hozzászólásokat írtak volna. De mivelhogy egyértelműen kijelentettem, hogy ez a szellemiség az, amiről Jézus azt mondja, hogy emberölő volt a kezdetektől fogva, támadva érezték magukat.

Ezért fontos nyilvánvalóvá tennem, hogy ezek a kijelentések ezt a szellemiséget, és azt felhatalmazó bűnöket célozzák, nem pedig azokat az embereket, akiknek az rabul ejtette az életét, és gyilkolja a lelkét.

Mivelhogy ezt a videót és az ahhoz csatolt irományt támadásnak vették, a törődés és az empátia köntösébe bújva, kinyilvánították nemtetszésüket és elmarasztaló véleményüket az én személyemről, amiért én nem neheztelhetek rájuk. Hisz, mint korábban is mondtam, igazságkeresésem útján ez a szellemiség a bűneimen keresztül engem is a hatalmába kerített.

Ismételten hangsúlyozom, hogy e gondolatokat nem úgy írom, mint egy földre szállt angyal, hanem úgy, mint egy nyomorult torzszülött, aki ebben az írásban felsorolt összes gonoszságban bűnrészes, és aki élete során feltehetőleg súlyosabb bűnöket követett el, mint e történet legtöbb szereplője. Azért is tartottam fontosnak, hogy ezekben a

sorokban megvalljam a saját gonoszságaimat, hogy azáltal minden alázatos szívű olvasó megérthesse, hogy ha egy magamfajta képmutató gyilkos számára volt megbocsájtás, és új esély, akkor annak lehetősége mindenki számára fel van kínálva, aki szembesülve szíve tartalmával, segítségül hívja az Úr Jézus nevét, és az Élő Isten kezébe helyezi az életét.

„Mindent nékem adott át az én Atyám, és senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya; az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és a kinek a Fiú akarja megjelenteni.” Mt 11:27

Ezennel meg is ragadnám az alkalmat, hogy feltegyek egy nagyon egyszerű kérdést:

Kinek van jobb dolga?

Annak, akinek sok bűne volt, de minden bűne meg lett bocsájtva, vagy pedig annak, akinek kevés bűne van, amelyek nincsenek megbocsájtva?

Akinek sok bűne volt, de őszintén megbánta azokat, és belátta, hogy hatalmas szüksége van Isten irgalmára, megbocsájtó könyörületére, annak Isten az összes bűnét eltörölte, és új életet ajándékozott neki.

Viszont akinek kevés bűne van, és úgy gondolja magáról, hogy másokhoz képest jó ember, annak megmaradnak a bűnei, amelyek tovább gyilkolják az ő lelkét és az ő környezetét.

„Sok elsőek pedig lesznek utolsók, és sok utolsók elsőek.” Mk 10 31

Ki van tehát biztonságban?

Az, aki Isten kezébe helyezte életét, az Ő szavában, az Ő bölcsességében és az Ő erejében bízik? Vagy pedig az, aki emberek szavára, saját jószágára, saját értelmére és saját erejére támaszkodik Isten jósága, bölcsessége és ereje helyett?

Tudnod kell, hogy bárhogy éltél, bármit cselekedtél, ha kérsz látást a szemeidre, belátod, és őszintén megbánod bűneidet, Isten leveszi azok terhét rólad, és az újjászületés által ad neked új esélyt. Viszont, ha tagadod bűneidet, és másokra hárítasz, fokozott erővel fordulnak ellened a saját vétkeid, és az önpusztításba taszítanak téged.

„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne (az ő szavában), el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Mert nem azért küldte az Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa.

A ki hiszen ő benne, el nem kárhozik; a ki pedig nem hisz, immár elkárhozott, mivelhogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében (szavában).

Ez pedig a kárhoztatás, hogy a világosság e világra jött, és az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot; mert az ő cselekedeteik gonoszak valának.

Mert minden, a ki hamisan cselekszik, gyűlöli a világosságot és nem megy a világosságra, hogy az ő cselekedetei fel ne fedessenek;

A ki pedig az igazságot cselekszi, az a világosságra megy, hogy az ő cselekedetei nyilvánvalókká legyenek, hogy Isten szerint való cselekedetek.” 3:16

Ez az írás a tartalom megváltoztatása nélkül, a forrás megjelölésével szabadon terjeszthető azzal a reménységgel, hogy valakinek a hasznára válik. Meggyőződésem, hogy nem az én családom az egyedüli család, és nem az én szülővárosom az egyedüli város Kárpát-medencében, ahol meggyökerezett, és folyamatosan pusztít az okkultizmus.

Ezért jól jöhet Isten féltő figyelmeztetése más helyeken is.

Aki pedig kíváncsi arra, milyen sors vár azokra, akik minden figyelmeztetés ellenére az okkultizmust akarják éltetni, olvassa el a Királyok első könyvének 18. fejezetében, mi lett a Baál és Jézabel prófétáinak sorsa. A Jelenések könyvének 2. részében a 20. bekezdéstől pedig le van írva, mi vár azokra, akik a Jézabel szellemiségével manipulálják az embereket, akár a kereszténység, akár a modern spiritualitás leple alatt.

Ingyen kaptátok, ingyen adjátok!

Első rész: <https://is.gd/jGTDVo>

Második rész: <https://is.gd/DbJ6rQ>

Harmadik rész: <https://is.gd/YWe98x>

Negyedik rész: <https://is.gd/rpqezt>

Ötödik rész: <https://is.gd/a6hK0B>

Hatodik rész: <https://is.gd/a4Bg2U>

Hetedik rész: <https://is.gd/WI76O8>